

Робърт Паркър

Момиче
за сто
долара

ОБСИДИАН

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР

МОМИЧЕ ЗА СТО ДОЛАРА

Превод: Богдан Русев

chitanka.info

Когато сексапилната Ейприл Кайл изневиделица се появява в офиса на детектив Спенсър, той веднага разпознава в нея своя бивша клиентка. Красивата блондинка, която преди години е ползвала услугите на Спенсър, за да избяга от подземния свят на Бостън, вече е зряла жена и управлява процъфтяващ публичен дом. Тя е принудена отново да потърси помощта на чаровния бостънски детектив, когато разбира, че неизвестна групировка е на път да открадне бизнеса ѝ. Самата Ейприл твърди, че не познава врага си, но опитният Спенсър скоро разбира, че в нейната история има нещо гнило. Като че ли Ейприл не е толкова невинна, колкото изглежда и може да навреди на себе си повече от всеки друг.

Източник: <http://book.store.bg/c/p-p/m-425/id-19455/momiche-za-sto-dolara-robyrt-parkyr.html>

На Джоун: безценна

1

В един слънчев ден на януари в офиса ми влезе страхотна жена.

В косата ѝ имаше дискретни руси кичури, а бежовият ѝ костюм сякаш беше ръчно ушит от Майкъл Корс. Свали пелерината си, обшита с кожа, метна я на облегалката на канапето ми, приближи се до бюрото и седна на един от столовете за клиенти. После ми се усмихна. Аз също ѝ се усмихнах. Тя зачака. Тази сутрин светлината, която бликаше през прозореца, беше особено ярка, подчертавана от снега, който беше паднал през нощта. Жената не изглеждаше опасна. Запазих спокойствие.

След малко тя каза:

— Не ме познаваш, така ли?

Гласът ѝ сякаш беше шлифован с помощта на наследено богатство. Но имаше и нещо в очите. В тях се криеше някой, когото познавах.

— Все още не — отвърнах.

Тя се усмихна.

— „Все още не.“ Съвсем в твой стил. „Не знам как ще го направя, но ще го направя.“

— И чашата ми винаги е наполовина пълна — добавих. — Ще ми кажеш ли, или трябва да те претърся за документи за самоличност?

Вторахих се в нея. Да, наистина беше тя.

— Ейприл Кайл — казах и се изправих.

Посетителката също стана. Заобиколих бюрото и тя почти се хвърли към мен. Протегнах ръце и я прегърнах. Беше красива, но в момента, в който осъзнах коя е, задейства вградената ми защита срещу кръвосмешение. Все едно прегръщах малко момиченце. От хладния ѝ финес не беше останала и следа. Тя продължи да се притиска в мен.

— Все едно се прибирам у дома — каза тя.

— Там винаги те чакат — отвърнах.

— Робърт Фрост.

— Отлично — одобрих.

— Ти ме научи — каза тя.

Кимнах. Тя продължаваше да притиска лице към гърдите ми и гласът ѝ звучеше малко приглушено.

— Ти ме научи на почти всичко, което има значение в живота.

— Лесна работа — отвърнах аз. — Става дума за доста малко неща.

— Да, но все пак са много важни.

Ейприл ме пусна, отстъпи, изгледа ме от глава до пети и пак седна. Върнах се на стола зад бюрото и се облегнах.

— Още ли си със Сюзън? — попита Ейприл.

— Да.

Тя кимна.

— И все още се занимаваш с това?

— С голям успех — уточних.

— И изглеждаш по същия начин — продължи тя.

— Това хубаво ли е? — попитах.

— Прекрасно е — отвърна тя. — Мина толкова време. Изпитвах ужас, че няма да си тук. Но за щастие не си се преместил. И изглеждаш все така изпълнен с ирония и сила.

— Ти си станала доста красива — отбелязах аз.

— Благодаря ти.

— И изискана — добавих.

Тя се усмихна.

— Наистина ли е така? — попитах.

— Общо взето.

Замълчах. Долавях уханието на парфюма ѝ. Беше скъп. Всичко в нея изглеждаше скъпо: дрехите, маниерите, грима, жестовете ѝ. Начинът, по който си кръстоса краката. Говорът ѝ.

— Все още съм проститутка — каза тя.

— И явно имаш успех.

— Всъщност вече не се занимавам с толкова, хм, физическа работа — уточни тя и се усмихна. — Вече съм на ниво мениджмънт.

— Американската мечта — отбелязах.

— Значи нямаш нищо против?

— Все пак аз лично те изпратих при мисис Ътли — напомних.

— Ти нямаше избор — отвърна Ейприл. — На нищо не приличах. Просто трябваше да ми намериш някой, който да се грижи

за мен.

— А ти? — попитах. — Имаш ли нещо против?

— Нещо против? — повтори Ейприл. — Аз съм в този бизнес, откакто навърших петнайсет.

— Това не означава, че нямаш нищо против.

— А и ти ме изпрати при най-добрата собственичка на публичен дом в Ню Йорк — каза тя. — Най-елитната мадам.

— Наложих се да помисля малко, защото все пак ставаше дума за теб — обясних аз. — Но ако пълнолетни го правят по взаимно съгласие, май наистина нямам нищо против.

— Правил ли си секс с проститутка? — попита Ейприл.

— Не и в последно време.

— Значи все пак имаш нещо против.

— Или пък съм такъв магнит за мацките, че не ми остава време за проститутки — изтъкнах.

Ейприл се усмихна и погледна през прозореца към яркото утро над Бъркли Стрийт.

— А имаш ли нещо против мен? — попита тя.

— Не — отвърнах. — Съвсем не.

— Предполагам, че всъщност ме интересува само това.

— Вероятно — съгласих се.

— Мина повече от година, откакто се прибрах в Бостън — каза Ейприл.

Кимнах.

— Но не ти се обадох. Пак кимнах.

— Май ме беше страх, че няма да бъдеш същият и че няма да ти хареса, че още съм в бизнеса с проститутките.

— Мисля, че по-правилната фраза е „жрици на любовта“ — обадох се аз.

Ейприл поклати глава.

— Преди казваше, че нещата трябва да се наричат с истинските им имена.

— Така е — съгласих се.

Отново замълчахме. Тя искаше да ѝ помогна да се справи с някакъв проблем, но не искаше да си признае, че е така. Половината от хората, които идват в офиса ми, се държат по този начин.

Продължих да чакам.

— Преди две години — започна Ейприл — тя ми даде малко пари и ме изпрати тук.

— Патриша Ътли — уточних.

— Да. Нали знаеш за бизнеса ѝ в Ню Йорк?

— Да.

— Тя искаше да отвори клон в Бостън — каза Ейприл.

— И?

— И аз го направих. Купих една голяма къща в Бак Бей, наех момичетата, платих на когото трябва и... всичко останало.

— Сериозна операция — отбелязах.

— Със сериозна печалба — отвърна тя. — Бизнесът върви много успешно. Правя много пари за нея и много пари за себе си.

— Добре — казах аз.

— Във фирмата работят само жени — продължи Ейприл. — Мисис Ътли, аз, момичетата, дори персоналът, който не е свързан със сексуални услуги, като барманките и сервитьорките, всички са жени. Единствените мъже в къщата са клиентите, така че за тях е нещо като частен клуб.

Кимнах. Тя млъкна и отново погледна през прозореца. Чаках.

— Но сега се появиха едни мъже, които искат да ни го отнемат — каза тя.

Аха.

2

Хоук паркира ягуара си на едно запазено място пред къщата на Ейприл. Слънцето светеше ярко, но без да топли. Тънкият сняг все още не се беше разтопил, така че алеята по средата на Комънуелт Авеню си стоеше бяла и чиста, а снегът по земята беше сух като пясък.

Поседяхме в колата на включен двигател, за да работи парното, докато огледаме къщата. Беше разкошна — истинско градско имение на ъгъла на две улици, на четири етажа, с голям полукръгъл атриум със стъклен покрив.

— Ейприл не знае кой се опитва да я прецака — казах аз. — Някой ѝ се обадил по телефона, без да се представи. Но когато му казала „не“, на следващия ден дошли двама мъже и попречили на, хм, обичайната дейност в къщата.

— И продължили да идват? Кимнах.

— В бизнеса са само жени — продължих. — И не е лесно. В крайна сметка те не работят законно. Няма как да се обадят на ченгетата.

— Не са ли давали подкупи? — попита Хоук.

— Давали са. Но тези пари дават резултат само когато не се привлича излишно внимание.

Хоук кимна, без да откъсва поглед от къщата.

— Момичето има добър вкус — отбеляза.

— Ти пък как разбра? — попитах.

— Никой няма по-добър вкус от моя — отвърна Хоук.

— Обещах ѝ да дойдем и да обезкуражим натрапниците — казах аз. — Може би ще разберем и кой ги праща.

Хоук бавно кимна, като продължаваше да гледа къщата.

— Бияч в бардак — каза той. — Мисля, че ще бъде върхът на кариерата ми. Поне ще ни платят ли нещо?

— Да.

— Колко?

— Все още не сме уточнили този въпрос.

— А ще може ли да пробваме стоката? — попита Хоук.

— Ще трябва да се разбереш лично със стоката — отвърнах.

Хоук изключи двигателя и двамата излязохме от колата. Аз бях с яке от агнешка кожа, а Хоук с черно кожено палто. Навън сигурно беше минус 13 градуса, но нямаше вятър, така че успяхме да оцелеем до входа.

Фоайето беше с висок таван и с рецепция. Зад рецепцията стоеше красива млада жена с добре ушит костюм. На бюрото ѝ имаше дискретна табелка, на която пишеше „Консиерж“. Когато влязохме, малко се притесни. Във всички посоки от фоайето водеха врати, а зад рецепцията имаше елегантно стълбище, което се виеше към втория етаж.

— Казвам се Спенсър — представих се. — Имам уговорка с Ейприл Кайл.

Младата жена изпита видимо облекчение. Вдигна телефона, заговори и почти в същия миг зад нея се отвори врата, на която се показва Ейприл — също толкова елегантна, колкото и когато дойде в моя офис.

— Слава богу, че сте тук — каза тя. — Идват.

Влязохме в офиса. Беше спартански обзаведен. В дъното имаше голямо модерно бюро. Две жени работеха на компютри на други две по-малки бюра. До стената имаше шкафове за документи. Високо на стената над вратата беше монтирана редица от телевизионни монитори.

— Имайте предвид, че това са добрите — обърна се Ейприл към служителките си.

Двете жени ни изгледаха мълчаливо. Ейприл не ни представи по имена. Действаше методично, сякаш с влизането в работната си обстановка се беше превърнала в друг човек. Двата с Хоук си свалихме палтата и ги закачихме до вратата.

— Мониторите показват картина от охранителните камери — обясни Ейприл. — Този в центъра е за главния вход.

— Кой идва? — попитах.

— Обади се онзи мъж — отвърна Ейприл. Изрече го безизразно, но прекалено бързо.

— Той заяви, че им е омръзнало да чакат и че идват.

— Да ви пречат? — уточних.

— Да — отвърна Ейприл. — Заплаши ме, че този път ще бъде по-лошо.

— Вероятно няма да е по-страшно — отвърнах.

— Няма да се предам — каза тя. — Няма. Няма да му дам всичко това.

— Какво направиха последния път? — попита Хоук.

— Блъснаха Дорис, която работи на рецепцията, и минаха през цялата къща, като прекъсваха работата на момичетата и гонеха гостите навън.

— Много лошо за бизнеса — обади се Хоук.

— Да — съгласи се Ейприл. — Точно тези гости вероятно никога няма да се върнат.

— Имаш ли пистолет? — попитах.

— Да. Но не искам да го използвам. Не искам и вие да използвате пистолети. Ако застрелят някого тук, ще трябва да затворим същия ден.

— Така е — съгласих се.

— Това е добър бизнес — каза Ейприл. — Добър женски бизнес. Няма да се откажа от него, защото някакъв мъж иска да ми го отнеме.

Хоук гледаше монитора.

— Охо — възкликна той. Ейприл вдигна поглед.

— Да. Те са.

— Дами? — обърнах се към момичетата. — Отидете някъде другаде.

Двете погледнаха към Ейприл. Тя кимна. Те станаха и излязоха през вратата зад бюрото на Ейприл.

— Ами ти, феминистка красавице? — попитах я аз. Ейприл се усмихна. Не изглеждаше изплашена.

— Аз ще остана — отвърна тя.

— И аз бих останал — обади се Хоук. — Ще бъде забавно.

3

И двамата мъже бяха с тъмни палта. На монитора единият изглеждаше дебел. Заобиколиха бюрото на рецепцията и тръгнаха право към офиса на Ейприл. Вратата се отвори, двамата влязоха и така ги видяхме на живо. Единият наистина беше дебел. Другият имаше мощен торс, като на състезател по вдигане на тежести.

— Пак трябва да си поговорим, курво... — започна състезателят по вдигане на тежести.

После млъкна, защото забеляза Хоук и мен.

— А вие кои сте, по дяволите? — попита.

— Понякога и аз си задавам този въпрос — отвърнах. — Нощем, когато остана сам с мислите си. На теб случва ли ти се?

— Не сте клиенти — каза любителят на тежката атлетика.

Вероятно му го подсказа фактът, че Хоук си беше свалил палтото и в кобура под мишницата му имаше магнум 44-ти калибър. Бяха дошли с идеята, че няма да им се наложи да се пресилват. И двамата стояха със закопчани палта. Ако изобщо носеха пистолети, щеше да им отнеме средно по пет минути да ги извадят.

— Ние сме охраната — отвърна Хоук.

Държеше се учтиво. Дватамата с палтата ни гледаха. Бяха малко объркани. Въпреки вежливостта Хоук някак си не приличаше на човек, който се предава лесно.

— Няма значение — каза щангистът. — Разходете се някъде. Трябва да си поговорим с главната проститутка.

— Казва се мис Кайл — обадох се аз.

Дебелият започна да си разкопчава палтото.

— По-добре стой закопчан — посъветвах го аз.

Дебелият се намръщи.

— Майната ти.

Хоук направи една крачка от мястото, където се подпираше на шкаф за документи, и го повали с толкова светкавичен удар, че дебелият дори не успя да вдигне ръце. Падна на четири крака и остана

в това положение, като бавно поклащаше глава. Ръцете на щангиста леко се раздвижиха, сякаш му се искаше да си разкопчае палтото, но не посмя да го направи.

— Кой ви изпрати да си поговорите с мис Кайл? — продължих.

— С теб няма да разговарям — отвърна той.

Направо ми пожела за него. Беше дошъл с идеята да сплаши няколко проститутки и може би да натупа някой тип от Нютън, който беше дошъл за бърз сеанс в ранния следобед. Изобщо не си беше представял, че ще му се наложи да се разправя с нас. А току-що беше започнал да осъзнава, че ние двамата с Хоук имаме определено преимущество над тях двамата.

— Ще говориш с мен — възразих. — Въпрос на време.

Дебелият се изправи с мъка. Не поглеждаше към Хоук.

Хоук беше извадил пистолета си. Държеше го насочен към пода до себе си.

— Нямам какво да ти кажа — измърмори щангистът.

Опитваше се да се държи на положение. Ударих го през лицето. Чух как Ейприл ахна зад гърба ми. Тежкоатлетът отстъпи. Плесницата болеше. Беше унизителна. Но най-вече го стресна. В неговото обкръжение хората рядко си удрят плесници. Той вдигна ръце към лицето си и хвърли поглед към дебелака.

— Кой ви изпрати да говорите с мис Кайл? — продължих. Щангистът заотстъпва към вратата. Хоук му препречи пътя.

— Аз изчезвам оттук — заяви тежкоатлетът.

Престорих се, че ще го ударя в стомаха с десния си юмрук. Той отпусна ръце и аз го зашлевих с лявата ръка. После и с дясната. Той се сви, прибра глава между раменете си и закри лицето си с ръце. Плеснах го по темето. Той вдигна ръце, за да се защити. Тогава отново го зашлевих през лицето.

— Престани — изхленчи той. — Престани, престани.

Май всеки момент щеше да се разплаче.

— Кой ви изпрати да говорите с мис Кайл? — повторих.

— Оли — отвърна той.

Обърнах се към Ейприл.

— Познаваш ли Оли?

— Не.

— Ти с кого говори?

Ейприл сви рамене.

— Не си каза името. Може и да е Оли.

Обърнах се към любителя на щангите.

— Разкажи ми за Оли.

— Оли има банда — отвърна той. — Двамата с Танк работим за него.

— Как е фамилното име на Оли? — попитах.

— Демарс.

— Къде му е офисът?

— На Андрюс Скуеър — отвърна той.

Долових в тона му странни нотки на нетърпение. Разбрах, че очаква да пробваме същите номера с Оли. Оли хубавичко щеше да ни подреди.

— Оли държи един клуб там — продължи тежкоатлетът. — Преди беше клиника по мануална терапия. На самия площад.

— Защо Оли ви праща да създавате проблеми на тези жени? — попитах.

— Не знам.

Зашлевих го. Той се отдръпна.

— Недей. Не знам, кълна се. Оли просто ни каза да не спираме, докато не размислят.

— Как така да размислят?

— Да се съгласят да говорят за бизнеса.

— С Оли?

— Не знам.

— Какъв бизнес?

— Не знам.

— А ти знаеш ли, Танк? — попитах дебелия. Той поклати глава.

— Съгласен ли си с това, което ни каза той? — продължих.

Дебелият кимна.

— Добре — казах аз. — Ръцете на стената, с раздалечени крака. Знаете как се прави.

Двамата се подчиниха и аз ги претърсих. Взах по един пистолет и по един портфейл от всеки. Оставих пистолетите на бюрото на Ейприл. Извадих шофьорските им книжки и им върнах портфейлите.

— Кажете на Оли, че ще минем да го видим — поръчах.

— А пистолетът ми? — попита тежкоатлетът.

— Налага се да поемете риска да се върнете до Андрюс Скуеър невъоръжени — отвърнах. — Изчезвайте.

Никак не им хареса, че трябва да си оставят пистолетите. Оръжието им беше необходимо. Но нямаше какво да направят. Обърнаха се към вратата. Хоук продължаваше да стои пред нея. Те спряха. Хоук притисна дулото на пистолета си към носа на щангиста.

— Никога повече не идвайте тук — каза Хоук.

Никой не помръдна. После Хоук отстъпи встрани и двамата излязоха. Видяхме на мониторите как минаха през фоайето и напуснаха къщата.

— Благодаря ви — каза Ейприл, когато останахме сами.

— Ще има още — казах аз. — Двамата тъпаци може би няма да се върнат, но Оли ще изпрати някой друг.

— Някой от нас трябва да поговори с Оли — обади се Хоук.

— А другият трябва да остане — отвърнах. — За да посрещне хората, които ще изпрати Оли.

— Може ли аз? — предложи Хоук. — Така ще имам възможност да се запозная с работещите тук.

Кимнах.

— А аз ще имам възможност да се запозная с Оли.

— По-добре да си ти — каза Хоук. — Страхотен чаровник си.

— Да, така е — съгласих се.

— Ще се справиш ли сам? — обърна се Ейприл към Хоук.

Разбира се, това означаваше: Ще се справим ли, ако само един от вас остане на пост? Хоук разбра подтекста и се усмихна.

— Ако са прекалено много, винаги мога да избягам и да се покрия някъде — отвърна той.

Ейприл не изглеждаше убедена.

— Шегува се — поясних. — Хоук е достатъчен, освен ако не очакваш да те нападне китайската армия.

— Смяташ, че не мога да се справя с атака на китайската армия? — попита Хоук.

Махнах с ръка.

— Тогава ще ти трябва за подкрепление.

4

В шест и десет вечерта Сюън се качи в апартамента си от офиса на първия етаж. Седях на канапето с Пърл, където четяхме вестник и пиехме синьо Джони Уокър. Всъщност Пърл не четеше и не пиеше — лежеше настрани с протегнати крака, отпуснала глава на лявото ми бедро, така че ми пречеше да обръщам страниците.

— Ела тук — повика я Сюън. — Не пречи на бебчо.

Пърл енергично размаха късата си опашка, но не стана.

Сюън прекоси стаята, целуна ме по устата, а после целуна и Пърл.

— Поне бях пръв — обадох се.

Сюън отиде до хладилника, извади бутилка ризлинг, наля си и седна срещу мен.

— Как мина днешният ден в света на откачалките? — попитах.

— Имам една пациентка, за която любовта и сексът са неразривно свързани — каза Сюън. — Така че сексът ѝ се струва много важна, сериозна и дори малко плашеща работа.

— А не забавна?

— За съжаление, не — отвърна Сюън. — Все още не. А как мина днешният ден в света на разбойниците?

— Появи се Ейприл Кайл — отвърнах.

— Малкото момиченце, което ти подтикна към проституция?

— Аз я спасих от лапите на долната проституция и я насочих към доставянето на достойни сексуални услуги — уточних.

— Ако има такива — каза Сюън.

Довърших питието си и събрах сили да стана и да си наля друго.

— Не — спря ме Сюън. — Аз ще ти донеса. Виж колко ѝ е удобно.

Тя ми приготви питието и ми го донесе.

— Почти във всичко може да има повече или по-малко достойнство — казах аз.

— Знам — отвърна Сюзън. — Просто те дразнех. Ти направи за нея най-доброто, което беше възможно при онези обстоятелства.

— Прекалено е травмирана, за да стане майка от предградията.

— Или психоаналитичка — добави Сюзън. — Как е тя?

— Истинска жена — отвърнах. — Малко е стряскащо. От години си спомням за нея като за дете, а сега изведнъж вече не е дете.

— Все още ли се занимава с проституция?

— По достоен начин — отвърнах.

— Разкажи ми — подкани Сюзън.

Докато ѝ разказвах, Пърл изведнъж скочи, сякаш чу някакъв глас, отиде при Сюзън и успя да се намърда при нея на креслото. Пърл тежи трийсет и пет килограма, което създаде известни териториални усложнения. Накрая Сюзън ги разреши, като седна на ръба на креслото и остави Пърл да се свие зад нея.

— Тя не започна ли точно в Бак Бей? Преди години, когато я намери?

— Аха — отвърнах. — На друг адрес, но да, предполагам, че по някакъв начин се е върнала към корените си.

— Звучи ми като преуспяваща очарователна млада жена — отбеляза Сюзън.

— Такава е — съгласих се. — Патриша Ътли, изглежда, е свършила добра работа.

— С живот като нейния, особено в началото, със сигурност е претърпяла сериозни травми — каза Сюзън.

— Знам.

— Травмите обикновено излизат наяве, когато човек е под напрежение.

— Знам.

— Ти май много знаеш — отбеляза Сюзън.

— От много години общувам с една адски интелигентна психоаналитичка — обясних. — По всички възможни начини.

— Интересно — каза тя. — Като се замисля за всички тези години общуване по всички възможни начини, не си спомням много разговори за психоанализа.

— А спомняш ли си да е било забавно? — попитах.

— Най-често здраво стискам очи и си мисля за Фройд — отвърна тя.

Разклатих кубчетата лед в чашата си.

— Значи смяташ, че проституцията във всички случаи е унижителна за жените? — попитах.

— Устроени сме да мислим, че е обидна за женското достойнство — отвърна Сюън.

— Но не и за мъжете?

— Предполагам, че не сме научени да мислим, че е обидна за мъжкото достойнство. Но също така предполагам, че повечето от нас не одобряват мъже, които често посещават проститутки.

— Това може да обиди и двете страни.

— Или може би всички сме като моята пациентка — каза Сюън. — За която сексът трябва да е доказателство за любов, всеки път. Може би влагаме прекалено голямо значение в него и не сме готови да признаем вероятността сексът без любов и обвързаност също да е забавен.

— А ако има и любов, и обвързаност? — попитах.

— Както при нас? — попита Сюън. — Вероятно допълнително усилва всичко, което не означава, че не трябва да е забавно.

— Знаеш ли какво друго е забавно? — попитах аз. — Китайска храна за вкъщи.

— Особено когато има и любов, и обвързаност?

— Особено тогава.

— Може би искаш да ми кажеш, че си гладен?

— Да.

— А какво смяташ по въпроса за достойната проституция?

— Ще ти го кажа над порция свинско със сладко-кисел сос — отвърнах. — Или може би пиле с лимон.

— Да поръчам ли?

— Само ако ми разрешиш да ям с вилца — отвърнах. — Мразя клечките.

— Разбира се — съгласи се Сюън. — Стига да ти е забавно.

Вдигнах чашата си.

— Скоч със сода, пиле с лимон и ти — друго не ми трябва.

— Ще поръчам — реши тя.

Офисът на Опи Демарс се намираше в малка тухлена сграда на Саутхамптън Стрийт, точно до Андрюс Скуеър, и имаше свой собствен малък паркинг. На паркинга нямаше други коли освен един Лексъс^[1]. Паркирах до него и влязох в сградата.

Огромен телевизионен екран в дъното доминираше над цялото помещение. Пред екрана бяха наредени пет-шест удобни стола, на два от които седяха две яки момчета и гледаха някакво телевизионно предаване, в което хора яд аха живи червеи. Отляво до стената имаше голяма конферентна маса с още столове, а между телевизора и вратата, която водеше навътре в сградата, имаше голям хладилник с цвят на авокадо.

Когато влязох, един от почитателите на риалити шоуто се обърна към мен и попита:

— Искаш ли нещо?

— Танк ме помоли да се отбия да говоря с Оли — обясних.

Мъжът се замисли. Беше почти плешив и адски нескопосано беше сресал малкото си коса, така че да прикрива темето му.

— Оли познава ли те? — попита той.

— Само по репутация — отвърнах.

— Репутация — повтори плешивият.

Партньорът му пред телевизора беше по-едър и по-млад от него, с тъмна коса до раменете. Той също се обърна да ме погледне.

— И какво, голяма ли ти е репутацията? — попита дългокосият.

— Ами, ами — отвърнах. — Най-обикновен супермен. Ще кажете ли на Оли, че съм дошъл?

— А ако не му кажем? — попита дългокосият.

— Тогава можем да проверим колко голяма е репутацията ми — обясних.

Глупава история. Нямаше смисъл да се забърквам в конфликт с двама обикновени пазачи. Но започваха да ме дразнят. Дългокосият се изправи, без да откъсва поглед от мен. После се изсмя презрително и

влезе през вратата до хладилника. Докато го нямаше, плешивият ме наблюдаваше, без да каже дума. Времето летеше.

— Добре, Супермен — появи се дългокосият. — Оли каза да те заведа при него.

Последвах го по къс коридор, който водеше към друго помещение. Там също имаше голям телевизор, както и бюро и няколко офис стола. На бюрото имаше телефон и компютър. Отдясно до стената имаше канапе. Зад бюрото седеше мъж, който приличаше на Оли. Имаше пясъчноруса коса и широка, дружелюбна физиономия. Когато влязох, той стана и заобиколи бюрото си.

— Ти сигурно си Спенсър — каза. — Аз съм Оли Демарс. Погледнах към дългокосия.

— Видя ли? Репутация. Той изсумтя.

— Всичко е наред, Джони — каза му Оли. — Можеш да ни оставиш.

Дългокосият кимна и се върна по коридора, за да си гледа предаването.

— Седни — подкани ме Оли.

Беше облечен със синя карирана риза, лилава вратовръзка и спортно сако от туид с ръждив цвят. Приличаше на брокер от агенция за недвижими имоти.

— Ти ми направи голяма услуга — започна той. — Когато изпращам хора като Танк и Еди, очаквам да свършат работа.

— Еди? Любителят на щангите?

— Да. Ти ми доказва, че не вършат работа.

— Това е включено в цената — отвърнах.

— Веднага ги уволних — каза той и ми се ухили така, все едно бяхме приятели. — Нали се сещаш, или ще стане по моя начин, или изобщо няма да стане.

— Смяташ ли да изпратиш някой друг? — попитах.

Той пак се ухили. Зъбите му изглеждаха неестествено бели.

— Не и на тази цена — отвърна. — Ако трябва да се оправям с теб и с черното, ще трябва да ми платят повече.

— Черното се казва Хоук — уточних. — Кой ти плаща?

— Честно казано, и аз не знам — призна Оли.

— Как така не знаеш?

— Някакъв тип ми се обади по телефона и каза, че иска да му свърша една работа в някакъв бардак в Бак Бей. Попита ме дали имам банкова сметка. Казах му, че имам. Той ми каза, че ще преведе пари по сметката. И го направи.

— Каква точно беше работата?

— Да ги притискам, докато не ми нареди да спра.

— Да ги притискаш да направят какво?

— Да си платят — отвърна Оли.

— На кого? Той сви рамене.

— Не знам.

— За какво?

Оли поклати глава.

— Също не знам.

— Откъде преведоха парите?

— Не е твоя работа — отвърна Оли.

— Всъщност е — казах.

— Добре — каза Оли. — Но аз все пак няма да ти кажа.

— Засега — казах.

— Засега? — повтори Оли. — Не ти липсва самоувереност.

— Оптимизъм — уточних.

— Може би трябва да пипаш по-внимателно — предупреди ме Оли. — И аз съм голям оптимист.

— Много ясно — отвърнах. — А той откъде знае, че ще свършиш работа? Сигурно има хора, които просто ще вземат парите, без да си мръднат пръста.

— Аз не съм от тях — каза Оли. — Имам си репутация.

— А, значи и ти — казах. — Но той откъде знае за нея?

Оли сви рамене и поклати глава. Две действия едновременно. Впечатляващо.

— Смяташ ли да продължиш да прибираш парите?

— Смятам да поискам повече. Нямам уговорка да работя с теб и Хоук.

— Засега — уточних.

Оли се усмихна.

— Познаваш ли Хоук? — попитах.

— Отдавна се занимавам с това — отвърна Оли. — Естествено, че познавам Хоук. Теб също.

— Значи смяташ да преосмислиш уговорката с онзи човек?
— Аха.
— А как ще се свържеш с него?
— Няма да правя нищо — обясни Оли. — Той сам ще се свърже с мен.
— Ако пак притесняваш Ейприл Кайл, ще те унищожа — заявих аз.
Оли се усмихна и отговори:
— Казах, че те познавам, а не че съм ти фен.
Той извади сребрист полуавтоматичен пистолет от чекмеджето на бюрото си и някак небрежно го насочи към мен.
— Мога да те гръмна на място и да се свърши — сподели той. — Но все още не са ми платили да го направя.
— Значи ще бъда пощаден? — казах.
— Докато не преразгледаме уговорката си — отвърна Оли.
— Поискай му много пари — посъветвах го.
Оли пак се ухили, като продължаваше да държи пистолета насочен към мен. Бавно кимна и го остави на бюрото.
— Ама ти никак не се стресна, а? — осведоми се той.
— Имам нерви от стомана — обясних.
— Страхотен си — съгласи се Оли.

[1] Марка американски автомобили, произвеждани от Тойота. — Б.е.р. ↑

6

Тримата с Хоук и Ейприл седяхме и пиехме кафе в салона. Мебелите бяха с кожена тапицерия като в истински джентълменски клуб. Камината беше запалена. По стените имаше репродукции на скиците на голи женски тела на Пикасо.

— Значи не познаваш Оли Демарс? — попитах.

— Не — отвърна Ейприл.

— Аз познавам Оли — обади се Хоук.

— Не думай — отвърнах.

— Има банда в Южен Бостън — продължи той. — Занимават се с кражби и продават услугите си на по-големи организации, когато те имат нужда от по-груба работа. Оли е гаден тип.

— Колкото теб? — попита Ейприл.

Хоук се усмихна.

— Естествено, че не.

— И единствената ти връзка с работодателя на Оли е анонимното обаждане по телефона? — продължих аз.

— Да.

— И той иска процент от печалбите ти?

— Двайсет и пет процента.

— Откъде знае колко е това? — попитах.

— Не знам.

— А колко точно е двайсет и пет процента?

— Моят дял — отвърна Ейприл.

— Имаш доста голям дял — отбелязах.

— Все пак не говорим за бързи сеанси в евтин хотел — каза тя.

Кимнах. Хоук отпи от кафето. Лицето му беше безизразно. С изключение на това действие тялото му изобщо не помръдваше. Все едно нищо не го интересуваше, не забелязваше нищо наоколо и не чуваше нищо от разговора. С тази разлика, че ако по-късно се наложеше, щеше да се окаже, че е запомнил всичко с най-големи подробности.

— Как мислиш, откъде знае за теб? — попитах.

— Може да е бил клиент — отвърна Ейприл.

— Или все още е — обади се Хоук. Ейприл го погледна стреснато.

— Смяташ, че може би още идва тук?

— Няма как да разберем със сигурност — отвърнах аз. — Как изобщо те намират клиентите?

— Най-вече благодарение на лични препоръки — отвърна Ейприл.

— От доволни клиенти?

— Да.

— А те как те намират?

— Имаме контакти в добрите хотели, в агенциите за лимузини под наем, в някои от големите туристически агенции. Както и в интернет, разбира се.

— В интернет? — повторих.

— Потърси „компаньонки“ в някоя търсачка, и ще видиш — добави Ейприл.

— После ще ти обясня какво е търсачка — обади се услужливо Хоук.

— Иронията ти е неуместна — казах. — Дори имам мобилен телефон.

— Използвал ли си го? — попита Хоук.

— Не, но смятам — отвърнах. — И какво ще намеря на „компаньонки“?

— Около три милиона резултата — отвърна Ейприл. — В цялата страна.

— Да кажем, че отивам в Питсбърг — продължих. — Проверявам „компаньонки в Питсбърг“ и получавам нещо като списък, така ли?

— Дълъг списък — отвърна Ейприл.

— И за Бостън е същото, така ли?

— Божичко — каза тя. — Същото е дори за Стоктън, щата Калифорния.

— И вас ви има в списъка за Бостън?

— Естествено — отвърна Ейприл. — Както и около двеста хиляди други. Смятаме, че имаме интерес да фигурираме в интернет.

Но все пак внимателно преценяваме клиентите, които ни откриват в мрежата.

— Как ги преценявате?

— Търсим хора, които да ни станат редовни клиенти — отвърна тя. — Търсим зрели мъже, които ценят дискретността и качественото обслужване. Търсим клиенти, които пътуват в първа класа.

— И как разбирате кои са?

— Има си начини — отвърна тя и се усмихна.

— Например, ако аз дойда, ще ме обслужат — обясни Хоук. — А ако ти дойдеш, няма да те пуснат.

— Хоук — каза Ейприл. — Теб сигурно дори ще те пуснем безплатно.

— Значи този тип може да е местен клиент или човек, който ви е открил по интернет — продължих аз. — Нищо чудно да е един от хората, които ви пробутват на други клиенти.

Ейприл сви рамене, сякаш в стаята беше станало студено.

— Тази мисъл изобщо не ми харесва. Както и терминът „пробутва“.

— Извинявай. Какво ще кажеш за „препоръчва“?

Тя се усмихна.

— Така е по-добре.

— Може би той действа и другаде, а не само при Ейприл — обади се Хоук.

— Може би — съгласих се аз. — Във всеки случай е човек, който знае как да се свърже с Оли Демарс. Оли сигурно няма собствен уебсайт.

— Значи търсим човек, който е в състояние да намери едновременно точния бардак — извинявай, Ейприл — и точната мутра.

— А повечето хора не знаят как да намерят нито едно от двете — добавих аз.

Хоук кимна. Помълчахме малко. После аз казах „ченге“, а Хоук кимна.

— Ченге? — повтори Ейприл.

— Ченге от градската, щатската или федералната полиция — продължих аз. — Всяко ченге може да си измисли причина да издирва такава информация и никой няма да го спре.

— Федерална? — повтори Ейприл. — Значи може да е нещо като агент на ФБР?

— Естествено — отвърнах. — Или патрулен полицаи от калифорнийската полиция, или щатски шериф, или началник на полицейско управление в Чикаго, или полицаи от окръг Къмбърланд.

— Къде се намира окръг Къмбърланд? — попита Ейприл. Сюзън също правеше така — задаваше въпроси, които нямаха връзка със същността на разговора. Запитах се дали това е типична женска черта... или просто аз се изразявах неясно... не, най-вероятно беше типична женска черта.

— В щата Мейн — обясних. — Близко до Портланд.

— Може би сте го сплашили — каза Ейприл.

— Ще видим — отвърнах. — Но докато не разберем със сигурност, Хоук или аз ще трябва да се навъртаме наоколо.

— Аз съм мутрата — обади се Хоук. — Ти си къртицата. Аз ще се навъртам тук. Ти трябва да изровиш нещо.

— Искаш ли да отидеш да си опаковаш някои неща? — попитах.

— Винаги си нося чанта в колата — отвърна Хоук. — Така че имам чисти дрехи и амуниции. Едно от момичетата излезе и ми купи новата книга на Томас Фрийдман.

— И очакваш да ти се плати за това? — попитах го аз.

— Половината от твоето възнаграждение — отвърна Хоук. — Както винаги.

— Този път може да го направим благотворително — изтъкнах.

— Става — каза Хоук. — Стига да делим поравно.

Стоях до прозореца в офиса и гледах към Бъркли Стрийт. През целия януари беше валило и покрай бордюрите се издигаха преспи сняг. Тротоарите не бяха съвсем почистени, а снегорините допълнително затрудняваха движението. И все пак слънцето светеше ярко и някои от младите жени от големите застрахователни компании бяха излезли за ранен обяд.

Един голям кадилак отби и спря пред сградата, в която беше моят офис, на ъгъла с Бойлстън Стрийт. Тай-Боп излезе отзад и отвори вратата откъм шофьора. Тони Маркърс — с палто от туид с кожена яка — излезе от колата и внимателно прекоси снега, за да влезе в сградата. Кадилакът потегли. Сигурно караше Джуниър, стига мястото на шофьора да беше достатъчно широко.

Докато се качат, вече бях седнал зад бюрото. Отворих страничното чекмедже, където държах резервен пистолет. Тай-Боп отвори вратата и Тони Маркърс влезе.

— Спенсър — каза той.

— Тони — казах аз.

Тони внимателно закачи палтото си, взе стол и седна, като повдигна панталоните си, за да не смачка ръба. Тай-Боп се подпря на прага — беше с шапка, нахлупена накриво над сплетената на тънки плитчици коса. Беше облечен с провиснали джинси и зимно яке с емблемата на „Филадельфия 76“, под което се виждаше тениска. Изглеждаше на около двацет и приличаше на всеки друг комично облечен почитател на гангста рап, с тази разлика, че можеше да простреля човек в окото от петдесет метра. В лявото или в дясното.

— Как е семейството? — попитах Тони.

Той сви рамене.

— Предполагам, че зет ти вече не е в Маршпорт — продължих.

— И двамата знаехме, че няма да се задържи — отвърна Тони.

— Добре ли е дъщеря ти?

— Не е по-зле — отвърна Тони. — Но и ти не притисна зет ми в Маршпорт — отбеляза той.

— Нямаше причина да го правя.

Тони смени темата.

— Какъв ти е проблемът с Оли Демарс?

— Две от неговите момчета тормозеха моя позната — обясних.

— Ние с Хоук ги помолихме да престанат.

— Ейприл Кайл — каза Тони.

Кимнах.

— Оли не е човек, който ще се откаже лесно — заяви Тони.

— Той ми обясни, че в случая му плащат да го прави, така че чака по-нататъшни инструкции от работодателя си.

— Каза ли кой е работодателят? — попита Тони.

— Не знае кой е.

Тони се намръщи.

— Получавал инструкциите с анонимно телефонно обаждане — продължих аз. — А парите с анонимен банков превод.

— Как така се получават анонимни банкови преводи? — поинтересува се Тони.

— Оли отказа да изясни този въпрос — отвърнах.

— Може би с офшорна сметка — предположи Тони.

— Може би.

Тони се облегна на стола и сплете пръсти пред гърдите си. Беше среден на ръст, чернокож, с отпуснат врат, скромна афроприческа и гъсти мустаци. Дрехите му сигурно струваха повече от няколкото коли, които бях карал. Изглеждаше преуспяващ и омекнал. И в действителност беше повече от преуспяващ. Но изобщо не беше омекнал. Точно както и Хоук, можеше веднага да си върне обноските на чернокож от гетото, ако се наложи.

— Към бизнеса с проститутките има два подхода — започна той. — Можеш да търсиш количество — много проститутки, които работят с по десет, дванайсет клиенти на ден. А можеш да търсиш и качество. В такъв случай им се плаща на ден.

— Но по много — предположих. Тони кимна и продължи:

— Както знаеш, аз винаги съм смятал, че проституцията е бизнесът на чернокожите.

— Обичам хората, които се гордеят с расата си — отбелязах.

Тони се усмихна.

— Ако човек не пази традициите на рода си, какво друго му остава?

— Пари — казах аз. — Власт. Жени, отлежало уиски и Тай-Боп, за да застрелва хората, които не ти харесват. Коли, дрехи, оръжия...

Тони се усмихна и вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Добре де, може би традициите на рода не са всичко в живота.

— Но може би това, че управляваш половината град, е нещо.

— Само половината — напомни Тони.

— Засега — казах аз. — И това няма нищо общо с традициите на рода.

— Общо взето, аз собственоръчно организирах цялата проституция в града — обясни Тони. — Контролирам изкъсо бизнеса с количеството, но съм установил, че бизнесът с качеството изисква прекалено много усилия и вложения, така че съм оставил качествените проститутки да си го въртят сами, като ми плащат разумна такса.

Кимнах. Погледнах към Тай-Боп, който продължаваше да се подпира на стената до вратата. Бях забелязал, че Тай-Боп почти не говори. Както обикновено, той леко се поклащаше в ритъма на някаква музика, която никой друг не чуваше. Не даваше признаци, че изобщо чува разговора ни.

— Ейприл също ли ти плаща? — попитах.

— Естествено. Тя може да го потвърди. Плаща за правото да върти бизнес в града — каза Тони. — Но не толкова, че да няма печалба. Имам интерес те да останат в бизнеса.

— А ако не платят?

— Ще изпратя някого — отвърна Тони.

— А ако там сме аз и Хоук?

— Сигурно ще изпратя повече хора — каза Тони. — Но това не е важно. Тя винаги си плаща навреме.

Не отговорих. Тони сведе очи към сплетените си пръсти. Тай-Боп продължаваше да се поклаща в ритъма на музиката от небесните сфери.

— Сега обаче в копата сено има и друга игла — продължи Тони.

— Хубава метафора — одобрих. Тони сви рамене.

— Няма място за двамата — уточни той.

— И ти предположи, че аз също ще го издирвам.

— Аха.

— Вярно ли е, че той се опитва да тормози и други освен Ейприл? — предположих.

— Така е.

— И пак Оли ли се занимава с тормоза?

— Аха.

— И ти не се намесваш?

— Не още — каза Тони. — Оли е костелив орех. Ако се наложи, ще го счупим. Но ако елиминираме Оли, на мястото му ще се появи друг. Това не е ефикасно решение.

— Но ако елиминираме работодателя му, няма нужда да елиминираме Оли — продължих аз.

— Точно така — потвърди Тони.

— Вярваш ли на Оли, че не знае нищо? — попитах.

— Не съм сигурен — отвърна Тони. — Надявах се ти да хвърлиш светлина по въпроса.

— Но нали не вярваш самият Оли да го прави?

— Неговите хора се занимават предимно с физическа работа — отвърна Тони. — Оли няма да тръгне да влиза в бизнеса с проститутките.

— Смяташ ли, че работодателят му е местен? — попитах.

Тони притисна пръсти към устните си и леко ги потупа, докато обмисляше отговора.

— Никога не съм смятал, че не е — отвърна накрая.

— Значи ще работим заедно по случая? — обобщих.

— Просто исках да ти кажа, че и аз проявявам интерес — отвърна Тони. — Ако намериш този тип, ще изкараш нещо допълнително.

— А какво ще стане с него самия?

— Не се притеснявай за това.

— Страхотно — одобрих.

Тони стана и си облече палтото. Видях през прозореца, че отново вали сняг. От небето се сипеха ситни снежинки — нарядко, но постоянно.

— Имаме общи интереси, Спенсър — обяви Тони.

— Разбирам — отвърнах. — Ще те държа в течение.

— Добре — каза Тони.

Той кимна на Тай-Боп. Тай-Боп извади мобилен телефон, набра някакъв номер и каза нещо, което не чух. После отвори вратата и излезе. Тони го последва. Отидох до прозореца и погледнах към Бъркли Стрийт. До тротоара вече отбиваше големият кадилак. Тай-Боп отвори вратата откъм мястото до шофьора. Тони се качи. Тай-Боп затвори вратата и се качи отзад. Кадилакът излезе от Бойлстън Стрийт, тръгна по Бъркли Стрийт и се отдалечи към реката.

Едва тогава затворих страничното чекмедже на бюрото.

8

Общината се грижеше за почистването на снега от пешеходната алея по Комънуелт Авеню. Но след последния снеговалеж това все още не бе направено, така че когато с Ейприл тръгнахме да се разходим до парка в ранната вечер, под краката ни сигурно имаше два-три сантиметра бяла пухкава настилка. Снегът се сипеше леко, образувайки жълтеникави ореоли около уличните лампи, а скъпите апартаменти в сградите от двете страни на авенюто изглеждаха особено уютни.

— Онзи не се ли е обаждал? — попитах.

— Не.

— А как върви бизнесът? — продължи. — Хоук нали не плаши клиентите?

— Бизнесът върви добре, както обикновено — отвърна Ейприл. — Хоук не се набива на очи, така че не е имало никакви инциденти.

В тази част на града вечер имаше движение предимно по Стороу Драйв и магистралата. По Комънуелт Авеню се движеха най-вече таксите. Единствените други пешеходци бяха хора, разхождащи кучетата си.

— Е, кажи какво правиш, откакто те видях за последен път.

— Имаш предвид още като малка?

— Аха.

— След като си тръгнах от вас двамата със Сюзън, отидох при мисис Ътли в Ню Йорк и тя... общо взето, ме отгледа.

— Ти работеше за нея, така ли?

— Да. Тя ме научи да се обличам, да ходя и да говоря правилно. Показа ми как да поръчвам в скъпи ресторанти.

— Тя отдавна се занимава с това, още преди да избягаш с Рамбо — отбелязах.

— Господи, ти помниш името му?!

— Всичко помня — отвърнах.

— Мисис Ътли ме научи да чета книги, да ходя на концерти и представления и да следя новините, така че да мога да водя интелегентен разговор. Продължавам да чета „Ню Йорк Таймс“ всяка сутрин.

— Имаше ли други връзки след Рамбо?

— Не — отвърна Ейприл. — Освен това мисис Ътли винаги ми даваше най-добрите поръчки. Никакви гадости, най-вече по-млади мъже. Редовни клиенти.

— Но не си срещнала никой по-специален?

— Господи, ти все още си такъв романтик — каза тя. — Виж, проститутките не бива да се влюбват. Научих го от Рамбо.

— Той просто не е бил мъжът, в когото е трябвало да се влюбиш — казах аз. — Но това не означава, че някъде няма такъв.

Ейприл се засмя. Не звучеше весело.

— Мъжете са свине — каза тя.

— Грух-грух — казах аз.

— С изключение на теб — уточни тя.

— Може би някъде има още един, който не е — настоях. Всъщност дори не съм съвсем сигурен дали Хоук е свиня, или не.

Тя шумно въздъхна.

— Добре де, повечето мъже са свине.

— А как е социалният ти живот?

— Социалният ми живот ли?

— Аха.

— Нямам кой знае какъв социален живот — отвърна тя. — Най-вече работя.

— Имаш ли приятели?

— Разбирам се добре с момичетата, които работят за мен.

— Имаш ли свободно време?

— Когато имам свободно време, ходя на фитнес. В моята професия трябва да съм във форма.

— Значи и ти приемаш клиенти?

— Понякога, ако ми харесат.

— От какво зависи?

— Като начало човекът трябва да се интересува от жена на моята възраст.

— Няма ли друго? — настоях. — Само това ли ти харесва?

— О, я ме остави на мира — каза Ейприл. — Бях забравила какъв си. Ти продължаваш да работиш по моя случай.

— Да работя по твоя случай?

— Все още се опитваш да ме спасиш — обясни тя. — Аз просто съм си такава. Не можеш да ме спасиш.

— Освен от човека, който ти се обажда по телефона — напомни й аз.

Спряхме на Кларъндън Стрийт и зачакахме светофара.

— Май си го изпросих — призна Ейприл. — Все пак аз дойдох при теб, защото имах нужда от помощ. Но не можеш ли просто да ми помогнеш, без да ме спасяваш?

— Естествено, че мога — отвърнах.

9

— Знаеш ли какво си мислех?

— Знам какво си мислиш обикновено — отвърна Сюън.

— Не, този път е нещо друго — казах. — Мъжете, поне хетеросексуалните, нямат представа какво правят другите мъже по време на секс.

— Смяташ да ме попиташ, така ли?

— Не — отвърнах. — Но предполагам, че по същата логика хетеросексуалните жени вероятно нямат представа какво правят другите жени по време на секс.

— Смяташ да ми кажеш, така ли? — Не.

— Страхотна мисъл ти е хрумнала — похвали ме Сюън.

— Не ти ли е интересно?

— Не.

Бяхме си поръчали един общ голям сандвич на бара в „При Анри“. Според Сюън със сандвича вървеше ризлинг. Аз си поръчах бира.

— Мъжете си мислят за такива неща — настоях.

— Жените — не — каза Сюън.

— И двамата правим генерален извод, съдейки само по себе си, нали? — уточних.

— Да — потвърди Сюън.

— Според Ейприл всички мъже са свине — продължих.

— Може би собственият ѝ опит го подсказва — предположи Сюън.

— Така е — съгласих се аз. — Но работата е там, че няма как да го разбере. Сигурно ли е, че всички мъже, с които се е срещала, наистина са свине?

— Не всички мъже често ходят при проститутки — отбеляза Сюън.

— А тези, които го правят редовно, имат някакъв проблем.

Сюзън кимна. Беше отрязала малко парченце от половината сандвич и дъвчеше миниатюрна хапка от парченцето.

— Ти например според мен не си прекалено голямо прасе — добави тя.

— Еха — казах. — Благодаря ти за оказаното доверие. Тя се усмихна и отпи от виното.

— Защо се интересуваш от това?

— Защото се тревожа за Ейприл.

— Вероятно е основателно — каза Сюзън.

— Тя изглежда толкова организирана и спокойна — продължих. — Направо ти стопля сърцето. А на следващия ден се разхождаме, аз я питам как върви социалният ѝ живот и тя отговаря, че всички мъже са свине.

— Включително и ти?

— Когато повдигнах този въпрос, тя каза: „С изключение на теб.“

— Нека да направя един генерален извод — предложи Сюзън. — Всички хора правят генерални изводи. Току-що и двамата също го направихме, нали?

— Да, но генералният извод ѝ пречи изобщо някога да изпита... любов.

— Тя е прекарала живота си при обстоятелства, в които любовта е въпрос на търговско договаряне — каза Сюзън. — Доколкото си спомням, онзи път, когато наистина имаше сериозен проблем и се наложи ти, така да се каже, да я откупиш, тя го беше направила от любов.

— Мислиш ли, че е било любов?

— Тя е смятала така. И заради цялата тази история надали ѝ става по-лесно отново да се влюби.

Отхапах от сандвича и отпих от бирата.

— Когато бях на двацет и две — започнах, — с две други момчета от армията отидохме до Япония в отпуск. Настанихме се в хотел до спирката на метрото в Сугамо с няколко момичета, на които бяхме платили за цялата седмица. Къпехме се във ваната, те ни готвеха на едно хибачи в стаята, тогава за пръв път опитах сукияки и правехме с тях нещо, което ни приличаше на добър секс при добри обстоятелства. Беше много приятно. В края на седмицата се върнахме на фронта.

— Накъде биеш? — попита Сюзън.

Усещах как ме гледа. Започваше да проявява интерес към темата. Винаги го усещах.

— Ние се харесвахме. Не ги смятахме за по-нисши от нас. Може би ни е било по-лесно заради езиковата бариера, но не усещах нищо лошо. Както и нищо хубаво. Бяхме нещо като приятели, които току-що са се запознали и се забавляват... за известно време.

Сюзън кимна.

— Да — каза тя.

— Това беше последният път, когато съм бил с проститутка.

— Сигурно през тази седмица също така сте си пийнали — предположи тя.

— Абсолютно.

— Война, уиски и жени — каза Сюзън.

— Да — съгласих се. — Три занимания за големи момчета.

— Значи можем да го наречем нещо като ритуал за отбелязване на възмъжаването?

— Така дори звучи очарователно — казах аз.

— И накъде биеш? — настоя Сюзън.

— Не знам. Нещо ме тревожи.

— Ейприл живее по-добре, отколкото щеше да живее, ако не те беше срещнала — заяви Сюзън.

— Да — съгласих се. — И аз мисля така. Но това не означава, че е по-богата.

— Вярно — каза Сюзън. — Но ти не си господ.

— Откъде знаеш? — попитах.

Сюзън ми се усмихна само с очи, докато отхапваше ново парченце от миниатюрното парче, което си беше отрязала от половината сандвич.

— След като говорих с Ейприл онази вечер, се прибрах и потърсих компаньонки по интернет. Тя се оказа права — наистина са милиони. Както може да се очаква, техните страници почти винаги са свързани с порносайтове. Така че разгледах и порносайтовете. Не се регистрирах никъде, просто разгледах какво предлагат.

— А винаги си твърдял, че си купуваш „Плейбой“ заради статиите — отбеляза Сюзън.

— Разгледах няколко порносайта, при това съвсем повърхностно — настоях. — След известно време ти става гадно. Но ми направи впечатление с каква отрицателна енергия се продава този продукт. Сякаш се предлага само на хора, които не обичат жените. Жените винаги са описвани като „курви“, „кучки“ или „мръсници“. Винаги изгарят от нетърпение да се чука, да ги чукаш или каквото там предлага съответният сайт. Дори разгледах някои гей сайтове. Същата работа. Обектите на желанието, независимо дали са мъже или жени, винаги се представят с презрение освен неконтролируемата им готовност да правят секс с теб.

— Значи няма взаимност — каза Сюън.

— Абсолютно никаква.

— Не си първият, който го забелязва — изтъкна Сюън.

— Честно? — казах разочаровано. Сюън се усмихна.

— Значи твърдиш, че сексът с търговска цел и порнографията обезчовечават обекта на желанието?

— И субекта, който желае — добавих. — Работи в двете посоки.

— Значи порнографията и проституцията може би все пак не са престъпления, при които няма жертви — заключи тя.

— Може би не — съгласих се аз. — Номерът е да разбереш кой е жертвата и кой е престъпникът.

— Тези въпроси са ми прекалено абстрактни — каза Сюън. — Но на нивото, на което мога да разсъждавам, ми се струва безспорно, че Ейприл си остава жертва, въпреки че сигурно не е толкова нещастна, колкото беше преди.

В свободната си вечер едно от момичетата на Ейприл се прибирало пеш от киното на Копли Скуеър, когато я дръпнали в една уличка до къщата и я пребили. Счупили ѝ носа и един зъб. Имала синини по лицето и едно пукнато ребро. За кратко изгубила съзнание, а когато се свестила, успяла да стане и да се довлече до къщата, където Ейприл повикала линейка.

В болницата ѝ наместили носа, превързали ѝ ребрата, дали ѝ болкоуспокояващи и я задържали една нощ, за да са сигурни, че няма да настъпят усложнения. На сутринта двамата с Ейприл отидохме да я приберем.

— Почини си хубаво, Бев — каза ѝ Ейприл. — Трябва да се възстановиш напълно.

Бев се опита да се усмихне, но не се получи.

— С този външен вид вече никой няма да ми плаща, оплака се тя.

— Ще се оправиш — успокои я Ейприл. — Ако имаш нужда от зъболекар, ние ще платим.

Бев се опита да кимне, но от това също я заболя, така че се отказа да прави каквото и да било.

— Не се страхувай от болкоуспокояващите — посъветвах я аз. — Вземай ги така, както са предписани, дори в момента да нямаш нужда от тях.

— И теб ли са те пребивали? — попита Бев.

— Случвало се е — отвърнах. — Най-важното е да изпревариш болката.

Ейприл се качи в спалнята при нея. Аз останах в приемната с Хоук.

— И какво сега? — попита той. — Да ходя с тях, когато отиват на кино?

— Така че лошите да влязат в къщата, докато те няма, и да направят белята?

— Страхотен план, няма що.

Кимнах.

— Може би случайно са я пребили точно сега — казах.

— Има и такава вероятност — съгласи се Хоук.

— Но и двамата знаем, че не е така.

— Естествено — отвърна той.

— Много по-ефективно е да създават проблеми на клиентите, докато са в къщата — продължих аз. — За нула време ще изкарат Ейприл от бизнеса.

— Но аз съм там — напомни Хоук.

— Значи те пребиват това момиче — започнах аз. — Може би за да проверят дали няма да изплашат Ейприл достатъчно, че да приеме условията им. Или защото се надяват, че ще започнеш да придружаваш момичетата навън и те ще могат да влизат безпрепятствено.

— А може би и двете — каза Хоук.

— Трябва да попречим и на двете едновременно — заявих аз.

— Липсват ни един-двама души — отбеляза Хоук.

— Може би трябва да се обадим на Вини — предложих.

— Не е в града — каза Хоук. — Джино отваря някакво ново заведение в Синсинати. Вини замина с него, за да го подкрепя в това начинание.

— За колко време?

— Според Вини ще се забавят — отвърна той. — Каза ми, че трябвало да убеждава доста хора.

— Е, той не е единствената мутра, която познаваме.

— Какво ще кажеш за онзи мангал от Лос Анджелис? — предложи Хоук.

— „Мангал“? — повторих. — Мисля, че вече се наричат „латиногангстери“.

— Или якият педал от Джорджия — предложи Хоук.

— Теди Сап? — казах. — Мислиш ли, че той ти вика „яката чернилка от Бостън“?

— Най-вероятно — отвърна Хоук. — Но наистина не познавам по-як педал от него.

— Ще им позвъня — обещах.

11

Първо се обадох на Чоло.

— Нали знаеш какво е „латиногангстер“? — попитах.

— Чувал съм.

— Хоук смята, че ти си такъв.

— Във всеки от нас живее по един гангстер, сеньор — отвърна Чоло.

— Si — съгласих се аз. — Идва ли ти се в Бостън?

— Където е минус тринайсет градуса и има осемдесет сантиметра снежна покривка?

— Имам нужда от подкрепления.

— Между мистър Дел Рио и няколко господата от родната ми страна е възникнал спор — каза Чоло. — Двамата с Боби Хорс трябва да отидем и да го разрешим.

— По обичайния начин?

— Si.

— Ще се забавите ли?

— Не, но първо трябва да ги намерим — отвърна Чоло. — Защо не се обадиш на Вини?

— Той се занимава с нещо в Синсинати.

— Не знаех, че в Синсинати можеш да се занимаваш с нещо — каза Чоло.

— Аз дори съм се забавлявал в Синсинати — изтъкнах.

— Истинските гринго се забавляват в Пасадина — каза той. — Извинявай, че не мога да дойда, приятелю.

— Няма проблеми — отвърнах. — Стъпвай внимателно в Мексико.

— Предпазлив съм като мексикански ягуар — каза той.

— Мислех, че в Мексико няма ягуари — възразих аз.

— Май нямат — съгласи се Чоло. — Но ако имаха, щяха да са предпазливи като мен.

Затворих и набрах номера на Теди Сап. Намерих го на обичайното му място — в ресторанта „Батхаус“ в Ламар, щата Джорджия.

— Имам нужда от помощ — казах му аз. — В щата Масачусетс, който засега е единственият в САЩ, където са разрешени браковете между гейове.

— Добре го извъртя — каза Сап. — Какво ти трябва?

Разказах му.

— А какво се плаща?

— Още не сме се разбрали за цена.

— Как е времето при вас?

— Днес се вдигна до минус девет градуса, седемдесет и пет сантиметра снежна покривка. Няма вятър.

— Има ли опасност да ме гръмнат?

— Има известна опасност.

— Супер — каза той. — Веднага ли да дойда?

— Ако можеш, още утре.

— Добре — каза Теди. — Можеш ли да ми намериш пистолет, след като пристигна?

— Естествено — отвърнах.

— Значи при вас може да умра от студ в снега или да ме застрелят и не се знае колко ще ми платиш, но ще ми дадеш пистолет и ако искам да се омъжа за някого, мога да го направя законно?

— Стига да останете да живеете тук — уточних.

— Това е мечтата на всеки истински гей — каза Теди. — Ще се видим утре.

Двамата с Ейприл седяхме в салона, пиехме кафе и гледахме Хоук и Теди Сап, които играеха шах. Преди няколко години двамата бяха участвали в малка гангстерска война някъде на запад и доколкото собствените им характери го позволяваха, се харесваха. В някои отношения бяха почти пълни противоположности. Черен и бял. Хетеросексуален и гей. Но всъщност много си приличаха. Бяха умни. Държаха на думата си. Всяваха страх. И го знаеха. И двамата бяха абсолютно убедени, че могат да се справят с всеки жив човек на света, така че живееха в някакво състояние на иронична умиротвореност... макар че лично аз не бях готов да го призная без известни уговорки.

— Бев напуска — каза Ейприл. Кимнах.

— Много от момичетата говорят за напускане — продължи тя.

— Можем да ги охраняваме — отвърнах. — Но...

— Ако много от тях напуснат едновременно, ще фалирам — каза Ейприл.

Беше облечена с черен кашмирен пуловер с остро деколте и джинси.

— Трудно се намират нови хора. Не мога просто да отида и да си купя десет резервни проститутки от някой сводник. Всъщност моите момичета най-често не са професионални проститутки.

— А какви са, проститутки любителки? — попитах. — Това не са ли взаимноизключващи се понятия?

— При мен е различно — настоя Ейприл. — Тук работят студентки. Учителки. Домакини, които идват само когато съпрузите им са в командировка. Имам една стюардеса. Имам една дама, която се занимава с продажба на недвижими имоти. Жените са качествени.

— И защо го правят? Ейприл сви рамене.

— Обичат парите. Обичат секса. Обичат приключенията. Печелят много за нещо, което иначе щяха да правят безплатно.

— Къде ги намираш? — попитах.

— Няма нужда да ги търсиш. След като започнеш, създава се нещо като мрежа. В началото отговаряш на личните обяви по интернет или в сериозните браншови списания. Изпращаме им дискретно запитване. „Интересувате ли се от работа като компаньонка?“ Или изпращаме хора в барове за запознанства, където се срещат с подходящите жени и им задават същия въпрос.

— За да елиминирате онези, които не са... от вашата порода?

— Не се подигравай — каза ми тя. — Не говорим за потни същества, грухтящи в тъмното. Това е първокласен частен клуб. Държа моите момичета да се наслаждават на секса. И държа клиентите ми да бъдат с момичета, на които сексът им харесва.

— Всичко да е истинско — казах аз.

— Точно така. Много добре го каза. Всичко да е истинско.

— Тогава защо твоите клиенти не се възползват от такива жени, без да им плащат? Нали ги има навсякъде? Не е ли по-лесно?

— Не, по-трудно е. Защото тогава сами ще трябва да се занимават с процеса на селекция, който ние провеждаме много внимателно вместо тях.

— Така ли?

— Да — каза твърдо Ейприл. — Мъжете идват при нас, защото знаят, че тук ще изживеят чудесна еротична среща с привлекателна, интелигентна и интересна жена.

— Ами СПИН?

— Този риск съществува при всеки сексуален контакт — отвърна Ейприл. — Освен ако не става въпрос за дълготрайна моногамна връзка. Но и ние вземаме всички възможни предпазни мерки. Момичетата ни редовно се преглеждат. А клиентите ни са от слоеве на обществото, където има по-малка вероятност да попаднеш на болни от СПИН.

— А личните услуги от твоя страна? — попитах.

— Брей, колко си любопитен.

— Професионална черта — казах. — Мога да оттегля въпроса.

— Правя го понякога, при особени обстоятелства.

— Мисля, че не искам да знам какво представляват особените обстоятелства — казах.

Ейприл сви рамене.

— Не е толкова сложно. Понякога някой клиент просто иска да прави секс с шефката.

— Мадам, така да се каже. Символичната майка на момичетата. Ейприл ме изглежда вторачено.

— На психоаналитик ли се правиш?

— Просто ми хрумна тази мисъл — отвърнах.

— Е, знам за теб и Сюзън, но не се връзвам на такива неща.

— Не се опитвам да те вържа.

— Извинявай — каза Ейприл. — Просто съм пробвала. И повечето психоаналитици, с които съм говорила, бяха по-луди от мен.

Замълчахме. Теди взе една фигура и я премести. Хоук дълбокомислено се загледа в дъската. Концентрацията им беше почти физически осезаема.

— Играеш ли шах? — попита ме Ейприл.

— Не — отвърнах.

— А знаеш ли правилата?

— Не.

— И аз — каза тя.

Хоук взе една от своите фигури и я премести. Теди бавно кимна, все едно одобряваше хода.

— Ще дойдеш ли в кабинета ми за малко? — попита ме Ейприл.

— Естествено.

Излязохме от салона, минахме покрай рецепцията и влязохме в офиса. Служителките работеха на компютрите си.

— Разкажи ми нещо повече за Теди Сап — помоли Ейприл.

— Какво повече?

— Струва ми се някак различен.

— Той е различен — потвърдих. — Както и Хоук. Както и аз. Всички сме различни. Точно затова сме в този бизнес.

— Да, но... защо му е такава косата?

— Прекалено руса ли ти се струва?

— И изкуствена. Прилича на някакъв странен борец или културист, или нещо подобно.

— Теди е гей — обясних аз. — Дълго време се е борил с това. Но накрая е взел решение. И с косата си все едно казва: „Не се опитвам да мина за хетеросексуален.“

— Тогава може ли наистина да прави това, което се очаква от него?

Замълчах. Можех да кажа много неща. Но не казах нито едно от тях. Просто отговорих на въпроса.

— По-добре от почти всички хора на света.

Бях качил краката си на бюрото и говорех по телефона с Патриша Ътли, която си беше вкъщи в Ню Йорк. Днес Пърл беше при мен, в офиса, на канапето, и се забавляваше, като лежеше по гръб с увиснала глава и изплезен език. Лежейки така, тя изглеждаше, все едно че няма кости и нерви, а времето и напрежението нямат значение и всичко е само игра.

— Когато ми я доведе, тя беше едно изплашено дете — каза Патриша Ътли. — Аз се заех с нея и започнах да я обучавам. Цялата първа година изобщо не съм я карала да работи.

— Операция „Чисто сърце“ — казах аз.

— Е, не съвсем. Все пак се занимавам с бизнес. Но и собственото ми детство беше доста бурно, така че проявих съчувствие.

— И може би си по-мека, отколкото си признаваш — добавих.

— Намерил се кой да го каже — отвърна тя. — Във всеки случай тя беше почти пораснала и напредваше добре, когато реши да избяга с онзи идиот Рамбо.

— Който не беше по-мек, отколкото си признаваше.

— Никак — съгласи се Патриша Ътли.

— Всичко в замяна на любовта?

— По-скоро „нещо в замяна на любовта“ — уточни тя. — Не всичко. Но когато ти ми я върна, се наложи да започнем почти отначало.

— Животът ѝ не е бил лесен.

— С повечето хора е така — каза Патриша Ътли. — Особено в този бизнес. Ние се опитваме да бъдем изключение.

— Всички се опитваме да бъдем изключение — изтъкнах аз. — Но ти наистина успяваш.

— Това имитация на Хъмфри Богарт ли беше?

— Щом се налага да питаш, явно не.

— Виж фактите — каза Патриша Ътли. — В крайна сметка успяхме да я вдигнем на крака и Ейприл стана едно от най-успешните

ми момичета.

— Кажи ми за бизнеса, в който си я вкарала.

— Бизнесът не е върхът. Но все пак ѝ дава възможност да управлява нещо според възможностите си и да печели прилично. Направих го най-вече заради нея.

— Получаваш ли процент?

— Да. Десет процента.

— От приходите?

— От чистата печалба — отвърна тя.

— Значи го правиш за Ейприл, а?

— Да. Прибирам малко над седем хиляди и петстотин долара годишно.

— Значи целият бизнес носи на Ейприл около седемдесет и пет хиляди?

— Общо взето — отвърна Патриша Ътли. — Има много текущи разходи.

— Наем за къщата, мебелите, осигуровки за момичетата и служителките?

— Както и разходи за бара, трапезарията, подкупи за полицията, таксата за мистър Маркър, почистването, сериозна сметка за пране, медицински прегледи за момичетата, разходи за облекло.

— А заплати за момичетата? — попитах.

— Проститутките? Те получават аванс от бъдещите постъпления. Ако не излязат на печалба в сравнително кратък срок, ги заменят.

— Как върви бизнесът на Ейприл в сравнение с твоя в Ню Йорк? — попитах.

— По отношение на печалбата?

— Да.

— Джобни пари — отвърна тя. — Прекалено малък оборот и прекалено много разходи. Вероятно никога няма да успея да си върна първоначалната инвестиция.

— Очаква ли се изведнъж да потръгне по-добре?

— Не — отвърна Патриша Ътли. — Съмнявам се. Не съм се замисляла специално, но ми се струва, че пазарната ниша вече е запълнена.

Пърл изведнъж скочи от канапето и бързо обиколи офиса ми, докато не откри една мръсна и прокъсана плюшена играчка, която

представляваше животно от неопределен вид. Вдигна я в зъбите си и стисна, така че играчката изквича, после ми я донесе.

— Какъв е този звук, за бога? — попита Патриша Ътли.

— Плюшена играчка — обясних.

Пърл продължи да квичи с играчката, докато не я взех и не я хвърлих в другия край на стаята.

— Замислял ли си се, че може би прекарваш твърде дълго време сам? — поинтересува се Патриша Ътли.

— Двамата със Сюзън имаме куче — казах. — Днес аз я гледам, така че я доведох на работа с татко.

— Божичко — въздъхна Патриша Ътли.

Пърл си взе играчката, разтърси я със зъбите си, погледна ме, взе решение, скочи на канапето и пак легна, но този път върху играчката.

— Ще ми кажеш ли защо се обади? — попита Патриша Ътли.

— Някой се опитва да изкара Ейприл от бизнеса.

— И тя се обърна към теб?

— Да.

— Знаеш ли кой е?

— Все още не — отвърнах.

— Помага ли ти някой?

— Двама души.

— Значи ще има някакви разходи — каза тя.

— Някакви.

— Ейприл плати ли ти?

— Не.

— Тя сигурно не може да си го позволи — каза Патриша Ътли.
— Когато приключиш, ми изпрати сметката. Може би аз ще мога да ти платя.

— Нека да поговорим пак, когато приключа.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита тя. — Стивън вече го няма. Но имам връзки.

— Няма нужда — отвърнах. — Съжалявам за Стивън.

— Бяхме заедно дълго време — каза тя.

— Но не достатъчно — казах аз.

— Никога не е достатъчно — каза тя.

В дома на Сюзън имаше едно желязно правило и то гласеше, че Пърл не бива да вечеря преди пет часа следобед. Сюзън винаги казваше:

„Ако веднъж се поддадеш, скоро ще започнем да ѝ даваме да вечеря на обяд.“

Разбира се, това беше съвършено вярно и правилото беше въведено съвсем основателно. Затова, след като двамата с Пърл се върнахме пеш четири пресечки до апартамента ми в късния следобед, аз решително не обърнах внимание на вторачения ѝ поглед и не ѝ дадох вечерята чак до 4:11 часа.

Пърл се хранеше възпитано и съсредоточено. Към 4:13 ч. купичката ѝ беше празна и тя приключваше с водата от другата купичка. Изпълнила задълженията си за деня, тя скочи на канапето, сви се на кълбо и ме загледа.

Сюзън беше на научна конференция в Олбъни и щеше да се прибере утре. Бях останал сам за вечерта. Отидох в кухнята, приготвих си питие, взех го и седнах на канапето до Пърл. Питието беше във висока чаша — скоч със сода и много лед. Изглеждаше добре. Отпих от него. Имаше приятен и свеж вкус. Протегнах ръка и погалих Пърл.

Стаята ми беше толкова позната, че почти не я забелязвах. Отдавна живеях тук. За пръв път бях правил секс със Сюзън тук — на едно канапе, което доста приличаше на това. Бях готов да го задържа от сантиментални съображения, може би дори с медна плочка, която да напомня за този исторически факт. Но Сюзън твърдо вярва, че старото трябва да отстъпва място на новото, така че вече имах ново канапе. Все пак и аз спечелих нещо от цялата история. Защото правихме секс и на новото канапе.

Не съм сигурен дали Пърл знаеше за това, но във всеки случай не изглеждаше особено впечатлена. Всъщност спеше и леко похъркваше. Отпих от питието си. Най-важното беше да поддържам умерено темпо. Когато Сюзън я нямаше, никога не се чувствах

напълно щастлив. Не се виждахме всеки ден. Внимавахме, тъй като нито един от двамата не искаше да се превръща в задължение за другия. Но все пак предпочитам да е наблизо, така че да мога да я видя, ако поискам. Дори ако не се възползвам от тази възможност.

Погледнах през прозореца. Вече беше тъмно. Началото на февруари. Футболният сезон почти беше приключил. Бейзболният не беше започнал. Баскетболът бе скучен, поне до последните две минути от играта. А снегът си стоеше дълбок и мръсен. До пролетното равноденствие оставаха цели седем седмици. Питието ми свърши. Внимателно станах от канапето, за да не стресна Пърл, и си налях още едно. Върнах се на канапето, внимателно се отпуснах до нея, качих краката си на масичката и отпих. Все някога зимата щеше да свърши. Пърл се размърда в съня си и аз също се размърдах, за да ѝ направя място...

В историята на Ейприл имаше нещо, което изобщо не се връзваше.

Още от самото начало изпитвах някакво неудобство. Не знаех какво точно ме притеснява. Но сега изведнъж разбрах. Бизнесът с елитни проститутки, с който се занимаваше тя, просто не си струваше толкова усилия от страна на човек, който очаква да спечели от него. Ако Патриша Ътли не бъркаше — а тя никога не бърка, — този бизнес изисква много време, трудно се управлява и носи твърде скромна печалба. Струваше ли си заради този бизнес да се обръщаш към Оли Демарс? Струваше ли си да рискуваш да си имаш неприятности с Тони Маркърс? Или дори с мен и Хоук?

И като стана дума, кой беше този мъж, когото изпращаха в барове за запознанства, за да избира жени и да им предлага работа? Защото беше мъж, нали така? Какъв беше този мъж?

Естествено, Патриша Ътли можеше и да не казва истината. Но защо да го прави?

— Нещо повече — казах на Пърл. — След като тактиката на анонимното изместване от бизнеса очевидно е насочена към това Ейприл да остане без работа, какво ще спечели човекът, който стои зад тази тактика, ако тя се окаже успешна?

Пърл не изглеждаше особено заинтригувана от въпроса.

Стана ми тъпо за Ейприл. Тя ме лъжеше, а така беше много по-трудно да ѝ помогна. Пък и какво можеше да е толкова лошо, че да не

ми казва за него?

— Освен това — продължих на глас — работата е там, че просто се чувствам обиден.

Пърл отвори очи и ме изгледа. Отпих нова глътка и отвърнах на погледа ѝ.

— Добре де — казах. — Ще го преживея някак си.

Пърл затвори очи.

На сутринта двамата с Пърл отидохме да потичаме край реката. По снега не беше удобно да се тича, а от реката духаше неприятен вятър. Но все пак успяхме да поспортуваме половин час — плюс известно време, през което Пърл изпълняваше сутрешните си ритуали, а аз, като един съвестен собственик на куче в града, почиствах след нея. Никак не е лесно да изглеждаш елегантен, докато почистваш след кучето си. Но според мен се справях със завиден апломб. Накрая се върнахме в моя апартамент, като минахме през задния вход на сградата. Нахраних Пърл, направих си кафе и го занесох до прозореца, който гледаше към Марлборо Стрийт. Винаги стоя до прозореца, когато пия кафе. Обичам да гледам как хората отиват на работа.

Видях и един сив форд, модел „Краун Виктория“, с тъмни стъкла, който излезе на Марлборо Стрийт откъм Арлингтън Стрийт и паркира пред един пожарен кран отсреща. От колата не слезе никой, но двигателят остана включен: виждах изгорелите газове, които ауспухът бълваше. Продължих да пия кафе до прозореца. От колата все така не слизаше никой. По тротоара мина мъж, който разхождаше малък джак ръсел териер. После жена с палто от изкуствен визон и тесни панталони. Фордът не беше със специални номера, значи не беше кола под наем, която чака клиент за летището. Продължих да го гледам. Фордът не помръдваше. Изпих си кафето. Отидох да си наляя още. Когато се върнах, фордът си стоеше до тротоара, с включен двигател, за да работи парното. Докато го гледах, прозорецът откъм страната на пътника се отвори и някой изхвърли направо на улицата пластмасова чашка от кафе и няколко салфетки. Успях да забележа, че човекът е с дълга коса. Познах го. Беше в офиса на Оли Демарс.

— Небеса — обърнах се към Пърл. — Това е следа!

Пърл вдигна глава от канапето и внимателно ме изглежда, за да се увери, че не съм казал: „Искаш ли нещо за ядене?“ След като установи, че наистина не е така, отново отпусна глава. Продължих да си пия

кафето. Фордът не помръдваше. Накрая донесох телефона до прозореца, набрах номера на къщата и се обадох на Теди Сап.

— В момента гледам през прозореца на апартамента си — споделих аз. — От другата страна на улицата е паркиран сив форд, модел „Краун Виктория“, и в него седят неколцина мъже, които не ми мислят доброто.

— Сигурно често ти се случва да виждаш такива неща — отвърна Сап. — Какъвто си чаровник.

— Хоук трябва да остане при Ейприл — продължих аз. — Но ще ти каже как да стигнеш дотук.

— Добре.

— Ето какво искам да направиш — казах аз.

Тони ме изслуша внимателно. Не ме прекъсна нито веднъж. Нямаше въпроси.

Когато приключих, той попита:

— Колко време се върви дотам?

— Петнайсет минути — отвърнах.

— Ще се видим тогава — каза той и затвори.

Все още бях по анцуг и маратонки. Отидох до шкафа в коридора, където си държах pistolетите, и го отключих. Оставих 38-ия калибър на полицата и извадих вместо него 9-милиметровия браунинг. Не знаех колко души има в колата. Може би щяха да ми потрѣбват повече от пет патрона. В браунинга вече имаше зареден пълнител. Заредих патрон в цевта, спуснах предпазителя и заключих шкафа. Сложих си официалната шапка на отбора „Ред Сокс“ от световното по бейзбол през 2004 г. Облякох якето от агнешка кожа. Прибрах pistolета на хълбока си. Проверих колко е часът, целунах Пърл по носа и излязох. Постоях на стълбището пред входа, като се наслаждавах на утрото. Видях как Теди Сап се приближава от другия край на Марлборо Стрийт. Усмихнах се. Беше облечен с късо моряшко палто, не носеше шапка и абсурдната му руса коса блестеше на слънцето. Движеше се толкова леко, че човек лесно можеше да не забележи колко едър е всъщност.

Когато Теди се приближи достатъчно, за да стигне навреме, слязох по стълбището и тръгнах по Марлборо Стрийт към Бъркли Стрийт. Ръцете ми бяха в джобовете на якето. Весело си подсвирквах. Бях в настроение за любов.

След като се отдалечих достатъчно от сградата, в която беше апартаментът ми, така че да не мога да се прибера на бегом, от форда слязоха четирима души и тръгнаха право към мен. Единият беше дългокосият, а до него вървеше плешивият му другар. Другите двама бяха съответно набит мъж с яке на „Пейтриътс“ и друг с обръсната глава и татуировки на врата. Когато ме настигнаха, спрях.

— Белите на нищо не приличат, когато си обръснат главата — казах на цялата групичка.

Човекът с обръснатата глава попита:

— На мен ли говориш, приятел?

— Просто изказах общо мнение — отвърнах.

— Няма значение — намеси се плешивият. — Имаме съобщение за теб от Оли Демарс.

— Еха — казах аз. — Цяло съобщение.

Дългокосият и плешивият бяха пред мен. Другите двама бяха минали зад гърба ми. Набитият се опита да ме хване. Преди да успее, се извърнах настрани и го ударих с лакът в лицето. Той залитна и направи неуверена крачка назад, а в същия момент зад дългокосия и плешивия се появи и Теди Сап. Сап удари дългокосия отзад по тила с длан.

Ударът го събори направо в кишата на тротоара. На свой ред аз ударих мъжа с обръснатата глава четири пъти — толкова бързо, колкото можех. Ляв прав, ляво кроше, ляво кроше, десен прав. Той падна. Обърнах се да потърся набития. Той вече отстъпваше. Озърнах се към плешивия. Той пък се опитваше да извади пистолет изпод палтото си. Когато най-сетне успя, Теди Сап го изби от ръката му почти пренебрежително. Плешивият отстъпи една крачка, като вдигна

ръце пред себе си. Сап го ритна в чатала с такава сила, че го вдигна от земята. Плешивият изквича, преви се от болка, падна в кишата и остана там. Дватама със Сап едновременно се обърнахме към човека с якето на „Пейтриътс“. Той отстъпи още две крачки, обърна се и избяга. Наблюдавахме го, докато не зави надясно по Арлингтън Стрийт и не се изгуби от поглед.

Обърнах се към тримата на земята. Плешивият щеше да има нужда от известно време, за да се възстанови. Човекът с обръснатата глава стоеше на четири крака. Дългокосият беше успял да седне. Набързо ги претърсихме за други оръжия. Не намерихме.

— Най обичам да ги претърсвам — сподели Сап.

— Перверзник — отвърнах аз.

— Е, и? — попита той. Ухилих се.

— Бяха четирима души, а носеха само един пистолет — отбелязах аз. — Предполагам, че не са искали да ме убият.

Сап кимна.

— Е, какво беше съобщението? — попитах дългокосия. Той сведе поглед към тротоара и поклати глава.

— Би било доста тъпо — отбелязах. — Току-що ви пребиха двама души, които могат да продължат да го правят цяла седмица, ако се наложи. Какво трябваше да ми предадеш от Оли?

Сап леко го побутна в ребрата с върха на ботуша си. Дългокосият погледна първо към него, после към мен.

— Оли каза да ти кажем да стоиш далеч от проститутките.

— И?

— И да те пребием — призна дългокосият.

— Е, толкова можахте — отвърнах великодушно. Замълчахме. В далечината не се чуваха сирени. От Арлингтън Стрийт не пристигаха патрулки. Дори някой да беше видял боя, явно беше преценил, че няма нужда да вика полицията. Пак се обърнах към дългокосия. Не знаеше нищо повече. Нито един от тях не знаеше нищо повече. Бяха обикновени черноработници. Нямаше смисъл да ги разпитвам.

— Кажи на Оли, че ако продължава да ме дразни, ще отида да му вържа нишката на възел — наредих.

Дългокосият кимна.

— Изчезвай — добавих.

Дългокосият и колегата му с обръснатата глава бавно се изправиха. После с общи усилия вдигнаха плешивия, който продължаваше да се превива от болка, и го натовариха на задната седалка на форда. Теди Сап се наведе, вдигна пистолета на плешивия, разгледа го, кимна на себе си и го прибра в джоба на моряшкото си палто. Фордът запали и потегли. Когато стигна до Бъркли Стрийт, зави надясно към Стороу Драйв и се изгуби от поглед.

— Сецаш ли се това, дето каза за нишката на възел? — попита ме Сап.

— Опитвах се да измисля някаква цветиста метафора — обясних.

— Много ясно — каза той. — Но ако все пак се наложи наистина, може ли аз да го направя?

— Божичко! — възкликнах. — Трябва да си намеря някакви хетеросексуални помощници.

Ейприл живееше в един апартамент на четвъртия етаж на къщата, в която работеше. Бяхме там, пиехме кафе и по-хапвахме овесени сладки. Апартаментът беше приятен по неангажиращия начин, по който изглеждат стаите в добрите хотели. По стените имаше картини, подбрани много сполучливо. Не се виждаха фотографии.

— Днес напуснаха две от момичетата — каза ми Ейприл. — Бев и още една.

— Бев е онази, която пребиха? Ейприл кимна.

— Напредваш ли? — попита ме тя. — Сигурна съм, че така ще изгубя още момичета. А и клиентите, които бяха в къщата, когато онези горили дойдоха...

— Преди да се появим двамата с Хоук?

В сладките нямаше стафиди. Хареса ми. Винаги съм смятал, че стафидите развалят вкуса на овесените сладки.

— Да — каза тя. — Тези клиенти никога повече няма да се върнат.

Кимнах. Днес Ейприл изглеждаше много добре. Много хубава. Много делова. Много пораснала. Беше облечена с бежови панталони и кобалтова блуза, разкопчана на шията. Бяха скъпи дрехи и й стояха добре.

— Трябва да направиш нещо — каза тя.

Ейприл седеше на канапето и когато каза последното, остави чашата си на масичката и се наведе към мен.

— Той ще ме унищожи — добави тя.

— Имаш предвид, че ще унищожи бизнеса ти?

— За мен е едно и също — каза Ейприл. — Този бизнес е моят живот и е първото нещо, което ми принадлежи и за което мога да се грижа.

— Тогава защо иска да го унищожи? — попитах.

— Какво?

— Защо иска да унищожи бизнеса ти? Какво ще спечели, ако го направи?

— Защото той е луд — отвърна тя. — Защото е жесток. Защото е отвратителна свиня. Не знам. Откъде да знам защо го прави?

— И все пак не знаеш ли кой е той? — попитах.

— Разбира се, че не — отвърна Ейприл.

Лицето ѝ беше малко почервенияло.

— Ако знаех кой е, нали щях да ти кажа, за да отидеш и да го спреш?

— И не знаеш нищо повече от това, което ми казваш? — продължих.

— Господи, не ми ли вярваш?

— Просто питам — отвърнах.

Тя скри лице в ръцете си и се разплака. Зачаках. Междувременно използвах възможността да изям още една сладка без стафиди. Ейприл продължи да плаче. Отидох при нея на канапето, седнах и я прегърнах.

— Всичко може да се оправи — казах. — Каквато и да е истината, всичко може да се оправи.

Тя обърна лице към гърдите ми и поплака още малко. Погалих я по рамото. Тя се поуспокои. Завъртя се към мен, вдигна глава и ме погледна. Усмихнах ѝ се. Тогава тя изведнъж се притисна към мен и ме целуна, с отворена уста, като се опита да вкара езика си в устата ми. Ужасих се. Все едно собствената ми дъщеря се опитваше да ме целува с език. Извърнах глава.

— Ейприл — изохках.

Отдръпнах се към края на канапето, но тя пропълзя върху мен ѝ ме притисна с цялото си тяло.

— Нито веднъж не си ме докосвал — каза тя. — Нито веднъж, откакто се познаваме.

— Тогава беше доста млада — отбелязах.

— Сега не съм — каза тя.

Лицето ѝ беше толкова близо до моето, че устните ѝ ме докосваха, когато говореше.

— Вече е късно — отвърнах. — Би било като кръвосмешение.

Ейприл лежеше върху мен и се галеше.

— Не ти ли се иска да ме чукаш? — попита тя. — Хубава съм а и съм много добра в секса.

— Не — отвърнах.

— Само веднъж? Не искаш ли да ме чукаш поне веднъж? Наистина съм добра.

Успях да се изправя, вдигнах Ейприл и я положих на канапето. Тя остана да лежи неподвижно, сякаш беше изтощена от усилието, и ме загледа с полуотворени очи.

— Знаеш, че го искаш — настоя тя. — Мъжете винаги го искат.

Изглеждах я, без да отговоря.

Накрая се обърнах и излязох от апартамента, като преди това заявих:

— Благодаря за предложението.

Сюзън се беше върнала от Олбъни. Когато ѝ разказах всичко, тя се усмихна.

— Значи Ейприл не е искала да говори за случая — заключи тя.

— Мислиш ли? Сюзън кимна.

— Сигурна съм. Все пак имам докторска степен от Харвард.

Бяхме си поръчали вечеря в ресторант „Екселсиор“ на маса до прозореца с изглед към парка и докато чакахме храната, пиехме коктейли.

— Тя просто не знае нищо друго — обясних аз.

— Но го знае доста добре — изтъкна Сюзън. — Ако съм разбрала правилно.

— Така казва — кимнах.

— Не е чак толкова сложно да се прави добре — отбеляза Сюзън.

— Може ли да отбележа, че ти си майсторка? — попитах.

— Налага ли се отново да напомням за докторската си степен от Харвард?

— Еха — казах. — И това ли се учи?

Сюзън отпи миниатюрна глътка от своя космополитън.

— Често чувам тази фраза — каза тя. — От пациенти. Жените, които са сексуално активни, но уменията им в други области са ограничени, често се хвалят колко добри са в леглото.

— То всъщност не е въпрос на техника — отбелязах.

— За твой късмет — заяви Сюзън.

— Ей — простенах аз. Тя се усмихна.

— По-скоро зависи от това дали се чувстваш щастлив, когато го правиш.

— Значи тя е поизлъгала?

— Сигурна съм, че знае всичко необходимо — каза Сюзън. — Но това важи за повечето жени на определена възраст.

— Не всички.

— Има хиляди неща, които могат да попречат на сексуалността. Липсата на умения не е най-често срещаният проблем.

— Аха — въздъхнах аз. — Нали не си научила нещо ново по въпроса в Олбъни?

Сюзън се ухили. С най-широката си многозначителна усмивка.

— Не съм ти изневерявала от един милион години — каза тя.

— Радвам се да го чуя.

— Но все пак бях зряла жена, когато се запознахме — продължи Сюзън. — Нали си спомняш? Имах вече един брак зад гърба си и бях научила доста неща.

Кимнах.

— А после дойде и онази малка история на запад — добави тя.

— Беше тогава — отвърнах. — Сега си е сега.

Тя ме погледна спокойно и сериозно. Ръката ми лежаше на масата. Сюзън протегна ръка и я сложи върху моята.

— Да, знам — заяви тя.

Помълчахме. Аз отпих от уискито си, а тя от своя коктейл.

— Нищо не правя по този случай — споделих. — Обикалям като муха без глава.

— Ако търсиш някакви отговори, обърни се към Ейприл — посъветва ме Сюзън.

— Тя отрича всичко — отвърнах.

— Тя има минало — каза Сюзън. — Може би то ще ти подсказе нещо.

Замислих се по въпроса.

— Какво стана с нея последния път? — попита Сюзън.

— Влюби се в най-неподходящия човек.

— А преди това? — продължи да пита Сюзън. — Когато се запознахте?

— Търсеше любов на най-неподходящото място.

— Хората не се променят особено, ако не им се случи нещо наистина важно — каза Сюзън.

— Търсете мъжа — перифразирах аз важно.

— Може би — кимна Сюзън.

— На вас от Харвард ви сече пипето, а?

Сюзън енергично кимна.

— И винаги сме загорели за секс — добави.

— Е, не всички.

— Една ти стига — каза тя.

— Да — отвърнах. — Така е.

Вдигнах чашата си. Тя вдигна нейната. Чукнахме се.

— Бори се докрай, Харвард — казах аз.

Когато пристигнах в Ню Йорк, отседнах в хотел „Карлайл“. Можех да се настаня и в някой „Дейс Ин“ в Уест Сайд, при това значително по-евтино. Но щях да получа и значително по-малко за парите си, а годината беше добра за мен. В „Карлайл“ ми харесваше.

И така, в един ясен ветровит ден в Ню Йорк, в който не беше толкова студено — около нулата, — двамата с Патриша Ътли седяхме в ресторант „Галерия“ в хотел „Карлайл“ с изглед към Мадисън Авеню и пиехме чай. Мебелировката беше елегантна — кадифе и тъмно дърво. Чувах се как пианистът репетира за вечерта. Свиреше нещо на Барбара Каръл. Или Бети Бъкли. Все едно се бях пренесъл в Ню Йорк от времето на Джордж Гершуин. Чувствах се по-разглезен от Парис Хилтън.

— Професионален бияч и собственичка на публичен дом пият чай в хотел „Карлайл“ — отбелязах аз. — Живеем във велика страна.

— Изглеждаме добре — изтъкна Патриша Ътли. — Това обикновено е достатъчно.

Наистина изглеждахме добре. Аз изглеждах както обикновено: едновременно изтънчен и грубоват, с определена прилика с Кари Грант, ако на Кари по-често му бяха чупили носа. Патриша Ътли беше облечена със син костюм с панталон на тънко райе и бяла блуза с широка яка. Косата ѝ беше късо подстригана и имаше руси кичури като Ейприл. Беше дискретно гримирана. Изглеждаше в добра форма. Леките признаци на бръчки около устата ѝ придаваха още по-изискан вид.

Поръчахме си чай по английски — със сандвичи и всичко останало. Харесвах поднесеното с чая, с изключение на самия чай. Но се опитах да не изневерявам на атмосферата.

— Още откакто се захванах със случая на Ейприл, сякаш си гоня опашката — споделих аз.

Патриша Ътли отпи от чая си и остави чашата.

— И искаш да ти помогна ли? — попита тя.

— Искам.

И двамата замълчахме, докато разглеждахме различните сервирани ни хапки.

— Нека да ти кажа какво знам и какво мисля — предложих.

— Моля.

Тя внимателно ме изслуша, като отпиваше от чая и по-хапваше от сандвич с краставичка. Изглеждаше заинтригувана. Не ме прекъсна нито веднъж.

Когато свърших, попита:

— Значи според теб е замесен любовник или бивш любовник, така ли?

— Не съм сигурен, но искам да проверя тази възможност — отвърнах.

— С какво мога да ти помогна? — попита тя.

— С информация.

— Въпросът с информацията е малко проблематичен — обясни Патриша Ътли. — В моя бизнес дискретността се цени най-високо.

— В моя също — заявих аз. Тя се усмихна.

— Значи ще бъдем дискретни един с друг.

— Трябват ми някакви имена — казах. — Нещо, с което да започна. Можеш ли например да ми дадеш списък на клиентите ѝ през последната година, през която е работила за теб в Ню Йорк?

— Защо смяташ, че разполагам с такъв списък?

— Защото си модерна жена от двайсет и първи век — отвърнах. — Ако нямаш база данни за клиентите си на служебния компютър, да не се казвам Джордж Клуни.

— Ти си по-едър от Джордж Клуни — отбеляза Патриша Ътли.

— Да, но иначе...

— Човек може да ви сбърка, да — съгласи се тя.

— Няма да разкривам откъде съм получил информацията — обещах. — Но трябва да разбере дали не е имала нещо повече от, хм, професионални отношения с някой от тях.

Патриша Ътли отпи от чая си и изяде една соленка, докато обмисляше ситуацията.

— Има нещо, в което вярвам — проговори накрая тя. — И то е, че не бива да вярвам на никого.

Не отговорих.

— Но по някаква причина вярвам на теб — продължи тя.
Усмихнах се скромно, накланяйки глава встрани.

— Аз съм изключение — обясних.

— Значи няма да разкриваш откъде си получил информацията?

— Разбира се, че няма да го направя.

— Разбира се, че няма да го направиш.

— Значи ще ми дадеш този списък? — попитах аз.

— Ще уредя да ти го изпратят утре — отвърна тя. — Тук.

— Чудесно — усмихнах се аз. — Нека да платя сметката.

Списъкът с редовните партньори на Ейприл беше доста изчерпателен. Съдържаше около петнайсет имена с датите на посещенията, начина на плащане, координатите и сексуалните им предпочитания. Изпитах известно облекчение, когато установих, че сексуалните им предпочитания бяха в рамките на обичайното.

Помислих си, че директният подход сигурно няма да свърши работа. Здравейте, аз съм частен детектив от Бостън. Бих искал да ви задам няколко въпроса за продължителната ви връзка с една елитна проститутка.

Ето защо реших да се свържа с професионалист от Ню Йорк. Знаех точно на кого да се обадя.

Двамата с детектив Юджин Корсети се срещнахме за обяд в едно кафене на Мадисън Авеню, на няколко пресечки от моя хотел. Седнахме в едно тясно сепаре до лявата стена. Сепарето беше тясно дори за човек с моите габарити, а и Корсети беше едър, но тежестта му беше разпределена на ширина. Приличаше на топка за боулинг. Но значително по-корава. Поръчах си кафе и сандвич от ръжен хляб с телешки език. Корсети си поръча сандвич с телешка кайма.

— Как можеш да ядеш език? — попита той.

— Нали знаеш колко съм неустрашим.

— А, вярно, бях забравил — каза той.

— Повишиха ли те? — попитах.

— В старши детектив ли? — изсмя се Корсети. — Ти имаш големи шансове.

— Аз вече дори не работя в полицията — изтъкнах.

— Именно — каза той.

Донесоха ни кафето. Корсети си сипа около шест лъжички захар и шумно го разбърка.

— Дали причината не е в особената ти дарба да дразниш хората? — полюбопитствах.

— Естествено — отвърна той. — Имам я по рождение.

Донесоха ни и сандвичите с гарнитура от кисели краставички и зелева салата. Корсети се вторачи в моя.

— Наистина ли ще го ядеш? Щастливо кимнах.

— Искаш ли малко?

— Пфу! — възкликна той с отвращение.

— Спомняш ли си как се запознахме? — попитах.

Корсети беше отхапал от сандвича си. Кимна, без да спира да дъвче. Преглътна, попи устата си със салфетката и каза:

— Ти търсеше някаква изчезнала проститутка.

— Ейприл Кайл — казах.

— Аха — кимна той. — И някакъв тип, който беше замесен в това, беше убит на няколко пресечки източно оттук, доколкото си спомням.

Кимнах на свой ред.

— Аз бях арестувал доносника — продължи Корсети. — И ти се появи.

— А няколко години по-късно, в Рокфелер Сентър?

— Господи — каза Корсети. — Тогава доста ме даваха по телевизията. Какво стана с онзи тип, когото беше пипнал?

— Разбрахме се — отвърнах.

— Обикновено така става — отбеляза Корсети. — А сега какво искаш?

— Да подновя запознанството ни.

— Да бе, да. А не искаш ли да се държим за ръце и да ме изпратиш до вкъщи?

— Пак работя за Ейприл Кайл — обясних аз.

— Същата проститутка? Пак ли е изчезнала?

— Не — отвърнах. — Но има проблеми.

— Тази симпатична млада дама? — каза Корсети. — Как е възможно?

— Имам списък с имена и се питах дали не можеш да ги провериш. Да видиш дали някои от тях не са някъде в системата.

— Откъде взе този списък?

— Всичките са бивши клиенти на Ейприл Кайл.

— Значи сигурно много ще се изкефят, че ги проверявам — отбеляза Корсети.

— Надяваме се да не разберат — отвърнах.

— Кой сме ние в случая?

— Аз и мадам, която ме снабди със списъка.

— Аз не съм от нравствения отдел — напomini ми Корсети. — Не се интересувам от проститутки. Какво точно търсиш?

Беше изял сандвича си. В моята чиния беше останала само половин кисела краставица. Изядох и нея.

— На бара има черешов пай — отбелязах. — Под стъклото.

— Аха — отвърна Корсети. — Забелязах го още на влизане.

— Но няма да си поръчам от него — заявих решително.

— И аз — отвърна Корсети. — Ще ми кажеш ли какво точно правиш?

— Добре — отвърнах и му разказах всичко.

Докато говорех, сервитьорката дойде да прибере празните чинии. Замълчах.

— Искате ли нещо друго? — попита тя.

— Още кафе — отвърна Корсети. — И две парчета от черешовия пай. И сирене.

— Готово — каза тя и се отдалечи.

Докато привършвах с разказа си, двамата с Корсети здравата се натровихме с черешов пай и сирене. Когато свърших, той протегна ръка.

— Дай списъка. Ще ти се обадя.

Няколко дни действах на празен ход, докато не стана време за следващата среща с Корсети — този път в Гранд Сентръл Стейшън.

— Защо точно тук? — попитах, когато седнахме на една пейка в огромната чакалня с купол като в катедрала.

И двамата си бяхме взели по едно кафе в пластмасови чаши.

— Тук ми харесва — отвърна Корсети. — Гледам да идвам всеки път, когато имам възможност.

От високите прозорци бликаше светлина. Чакалнята беше пълна с хора. Сякаш част от Ню Йорк, но от друго време беше прехвърлена в двайсет и първи век. Корсети ми подаде голям плик за документи.

— Връщам ти списъка — каза той. — Писал съм бележки по него. Можеш да ги прочетеш после.

— Намери ли нещо интересно? — попитах.

— Само един — отвърна Корсети. — Лайънел Фарнсуърт.

— Какво е направил?

— Консорциум за недвижими имоти — обясни Корсети. — Купил известен брой малки еднофамилни къщи в северната част на Джързи. Точно преди собствениците им да фалират. Продал ги скъпо и прескъпо на юпита от Манхатън, като им обещал високи приходи от наеми и печалба в дългосрочен план. Спечелил процент от сделката и уредил финансирането, заради което получил и комисиона от банката.

— И?

— И се оказало, че повечето къщи не стават за нищо. Имали нужда от основен ремонт. Наемателите не били в състояние да плащат редовно. Ив крайна сметка юпитата се оказали с по една торба боклук в ръцете си.

— И един от тях си намерил адвокат — предположих.

— Не, събрали се и наели общ адвокат — отвърна Корсети. — Той отишъл при прокурора на Манхатън, който от своя страна говорил с нашите братовчеди в Джързи.

— И?

— И тъй като престъплението е извършено в два различни щата, Джързи и Ню Йорк, се намесили и федералните. Развихрили се страхотни съдебни битки за територия, но в крайна сметка Лайънел лежал две години в „Алънуд“ с присъда за някаква форма на междущатска измама с цел финансово облагодетелстване.

— Затворът „Алънуд“ — казах аз. — В Уайт Диър, щата Пенсилвания.

— Звучи като име на курорт — отбеляза Корсети.

— За леките присъди наистина е като курорт — отвърнах. — Имаш ли точните дати?

— Всичко е вътре — каза Корсети. — Аз само нахвърлях най-важното.

— А не изскочи ли някой друг? — попитах.

— Не.

Край нас мина един бездомник.

— Имате ли дребни, господа? — попита той.

Корсети бръкна за портфейла си. Палтото му се отвори и бездомникът видя пистолета на Корсети и значката на колана му. Отстъпи, без да изчака парите.

— Извинявайте — пропя той.

— Няма проблеми.

Корсети извади портфейла си.

— Ела тук — нареди.

— Слушам, сър.

Бездомникът отново пристъпи към пейката. Не смееше да ни гледа в очите. Беше приковал поглед в пода. Леко сви рамене, сякаш очакваше всеки момент Корсети да го удари.

— Нямам дребни — каза Корсети и му подаде банкнота от десет долара.

Бездомникът взе банкнотата и я загледа вторачено. Продължаваше да не гледа нито към Корсети, нито към мен.

— Чупката — каза Корсети.

— Слушам, сър — отвърна бездомникът. — Бог да ви благослови.

Той отстъпи назад, като продължаваше да гледа банкнотата в ръката си, после се обърна и се отдалечи през чакалнята към 42-ра улица.

— Проклети просяци — каза Корсети. — Униформените идват по два пъти на ден, за да ги разгонват, но те пак се връщат след половин час.

— Особено през зимата — отвърнах. — Смяташ ли, че „проклети просяци“ е подходящо название за нашите социално слаби братя и сестри?

— Понякога ги наричам и „скитници“ — отвърна Корсети. — Но само когато проявяват повече стил.

— Смяташ ли, че парите ще му помогнат? — попитах.

— Не.

— Смяташ ли, че ще ги похарчи за пиячка?

— Да.

— Тогава защо му ги даде?

Корсети преглътна остатъка от кафето си и се ухили.

— Така ми се прииска.

Прекарах един час със списъка на Патриша Ътли, допълнен от Юджин Корсети. Корсети си беше направил труда да открие адресите и телефонните номера на всичките петнайсет души в него. Беше добавил и копия от снимките в досието на Фарнсуърт, което му бяха отворили при първия арест за измама през 1998 г. С изключение на това, вътре нямаше почти нищо повече от историята, която вече ми беше разказал в чакалнята.

Прииска ми се да хвърля едно око на Лайънел Фарнсуърт, така че прекосих парка и отидох до мястото, където живееше — една от впечатляващите жилищни сгради на първа линия с изглед към Сентръл Парк, точно срещу хотел „Карлайл“.

Не бях сигурен какво очаквам от тази среща. Снимките от досието със сигурност бяха достатъчно стари, за да се е променил междувременно. Освен това хората невинаги приличат на себе си, когато ги снимат за полицейско досие. На живо сигурно щеше да бъде различен. А имах и някакво неясно чувство, че ако не ми се стори подходящ за ролята си в тази история, веднага ще разбере. И не на последно място просто няхах по-добра идея.

На входа стоеше портиер. Беше едър мъж в тъмночервена униформа със златни ширити. Имаше типичното лице на ирландец от Ню Йорк, което подсказва, че ако му създаваш проблеми, няма да има абсолютно нищо против да те повали с един удар и да те нарита здравата.

— Лайънел Фарнсуърт — казах аз.

Портиерът взе телефонната слушалка от месинговата кутия на стената.

— За кого да предам?

— Клинт Хартунг — отвърнах.

— Бихте ли казали фамилията по букви?

— Х-А-Р-Т-У-Н-Г — казах. — Хартунг.

Портиерът позвъни, поговори малко в слушалката и отново се обърна към мен.

— Името ви не е познато на мистър Фарнсуърт — съобщи ми той. — Във връзка с какво го търсите?

— Кажете му, че се отнася за нещо, което обсъждахме в Уайт Диър, щата Пенсилвания — отвърнах. — Преди известно време, когато и двамата бяхме там.

Портиерът предаде думите ми по телефона и после мълчаливо изслуша отговора, като от време на време кимаше. Накрая остави слушалката и затвори малката месингова вратичка на кутията, в която беше телефонът.

— Мистър Фарнсуърт каза, че ще слезе. Можете да го изчакате във фоайето.

Влязох в сградата. Фоайето беше малко, с черен мрамор и полиран месинг. От двете страни на вратата на асансьора имаше по една пейка. Пейките бяха тапицирани с черна кожа. Седнах на едната. След около две минути чух асансьорът да слиза. След още една минута вратата се отвори и той излезе във фоайето. Изправих се и казах:

— Мистър Фарнсуърт?

Той се обърна към мен и се усмихна. Беше пъхнал ръка в джоба на самото си, с палеца навън. Нокътят на палеца му блестеше.

— Да — каза той. — Кажете за Уайт Диър. Изглеждаше много добре. Беше висок колкото мен, но по-слаб. Тъмната му коса бе прошарена с точния брой посивели кичури за неговата възраст. Косата му беше въздълга, вълниста и сресана право назад. Имаше хубав тен, правилни черти и чудесни зъби. Беше облечен със светлосив спортен панталон, тъмно спортно сако и, Господ да ми е на помощ, бял копринен шал.

— Разбрах, че сте прекарвали известно време в „Алънуд“ — отвърнах. — Беше просто номер, за да ви повикат.

Усмивката на Фарнсуърт остана все така сърдечна и гостоприемна. Той хвърли небрежен поглед към стъклената врата на входа, откъдето ни наблюдаваше портиерът. После извади ръката си от джоба на самото и я протегна към мен.

— Е, свърши работа — каза той. — При това с доста деликатен подход. Да споменете името на града, а не името на затвора.

Стиснахме си ръцете, той елегантно посочи към пейката, на която го чаках, и двамата седнахме на нея. Фарнсуърт леко се извъртя, така че да ме гледа в очите.

— Е? С какво мога да ви помогна?

Доста добре. Изобщо не се опита да обясни защо е бил в „Длънуд“. Не прояви признаци на раздразнение, че съм го изиграл да слезе. Просто се държеше искрено и дружелюбно. Нищо чудно, че хората доброволно му даваха парите си. Фарнсуърт Дружелюбния. Винаги готов да играе с картите, които е получил. Естествено, ако нещо се объркаше, портиерът беше наблизко.

— Аз съм частен детектив — започнах. — В момента работя за голяма адвокатска кантора — „Гордън, Кер, Ритни и Майз“. Те заведоха и спечелиха дело срещу голяма национална корпорация, името на която не съм упълномощен да споменавам.

— Браво на тях — каза Фарнсуърт.

— Аха — съгласих се. — Поне веднъж доброто победи. Спечелената сума е, ами, доста солидна и известен брой физически лица трябва да получат своя дял от нея. Ако успеем да ги открием.

— Нали няма да ми кажете, че съм едно от тези физически лица? — попита Фарнсуърт.

— За съжаление, не — отвърнах. — Но търся жена на име Ейприл Кайл и имам причина да смятам, че вие може би я познавате.

— Ейприл — повтори той. — Как беше фамилията?

— Кайл — повторих аз. — Знаете ли как мога да я открия?

— Ейприл Кайл — повтори той. — Честно казано, не познавам жена с такова име.

Добре, значи Лайънел лъже.

— Женен ли сте, мистър Фарнсуърт?

— Не — отвърна той. — В момента не.

Фарнсуърт ми се усмихна широко, открито и дружелюбно, и добави:

— В момента съм в почивка.

Предполагам, че хората най-често не се хвалят, че използват услугите на проститутки, но ако не беше женен, нямаше сериозна причина да лъже, а в така описаната ситуация имаше големи пари, част от които можеше да спечели, ако помогне на Ейприл да спечели нейния дял. Едва не се усмихнах. Версията ми беше толкова добра, че

започвах да ѝ вярвам. Човек като Фарнсуърт трябваше да подуши тази възможност и да се възползва от нея. А той не го направи. И това вече беше странно.

— Почивката понякога е приятна, а понякога не — заявих аз.

Той топло ми се усмихна — като един мъж на друг.

— Точно в момента е адски приятна — каза той.

— Поздравления — отвърнах.

След мига на мъжко разбирателство аз се изправих.

— Благодаря ви за помощта, мистър Фарнсуърт.

— Съжалявам, че не можах да помогна повече — отвърна той. —

Как попаднахте на историята за „Алънуд“?

— Рутинно разследване — обясних. — Дори няма да го включвам в доклада си.

— Добре — каза той. — Мога да обясня, но би било излишна загуба на време.

— Не се притеснявайте — успокоих го аз.

Той се усмихна и кимна. Стиснахме си ръцете. Докато се обръщах, неволно го бутнах отдясно. В десния джоб на самото му имаше пистолет.

— Извинете.

— Няма проблеми — отвърна той.

— Господи, колко съм тромав — възкликнах.

— Няма проблеми — повтори той.

Излязох от фойето и минах покрай портиера. Той не откъсна поглед от мен. Изчаках да светне зелено и пресякох улицата. Портиерът продължи да ме наблюдава чак докато не влязох в парка.

В защита на Фарнсуърт трябва да се каже, че пистолетът не беше много голям.

Двамата с Франк Белсън се видяхме за закуска на бара в една закусвалня на Саутхамптън Стрийт, близо до новото полицейско управление.

— Добро съвпадение — каза Белсън. — Оли Демарс е лежал за физическо насилие в затвора „Конкорд“ от 1990 до 1992 година и във федералния затвор „Алънуд“ през 1998-а. Значи е бил там по същото време като твой човек.

— Лайънел Фарнсуърт — уточних. — За какво е лежал Оли във федералния?

— Заедно с някакъв друг тип крадели чекове за пенсии от пощенските кутии на пенсионерите. Оли изпял другия тип и се уредил да лежи само една година.

— Такъв си е Оли — съгласих се. — Човек с принципи.

— Обадох се в затвора — продължи Белсън. — И двамата са били с малки присъди, а не в строго охраняваната част. Според служителя, с когото говорих, би било изненадващо, ако не се познават.

Отхапах от сандвича си с телешка кайма. Белсън отпи от кафето си.

— Какво знаеш за Оли? — попитах.

— Не го познавам лично — отвърна той. — Но разпитах. Говорих с отдела, който се занимава с организираната престъпност, и с няколко детективи от съответния участък.

— Смятат, че Оли е свързан с организираната престъпност, така ли?

— Всъщност не. Не е чак толкова организиран. Но много от престъпните групировки го използват за поръчки. Той върти нещо като конфедерация на начинаещи гангстери, които дава под наем за физическа работа на по-големи играчи.

— Трябва по-внимателно да си подбира хората — отбелязах.

— За да се справи с теб? И с Хоук? Естествено. Но хората му стават за това, за което ги използват: да понатупат някой начинаещ

предприемач от Милис, който е взел назаем пари, за да си отвори ресторант, и закъснява с плащанията.

— Оли занимава ли се лично?

— Най-често само възлага поръчките. Но е достатъчно опасен, за да се справя и сам. Нали все пак трябва да държи начинаещите гангстери под контрол.

Хапнах още малко сандвич с телешка кайма. Закуската на Белсън се състоеше от английска кифличка и кафе. Нищо чудно, че беше толкова жилав.

— И не може да се твърди, че е лоялен човек? — продължих.

— Другият тип от историята с пенсиите в пощенските кутии сигурно още е в „Алънуд“ и излежава присъдата на Оли — отвърна Белсън.

Довърших си сандвича. Франк отхапа от английската си кифличка. Оставаше му повече от половината.

— Само това ли ядеш на закуска? — попитах.

— Пия много кафе — отвърна той.

— Кафето е хранително — съгласих се.

— Аз никога не съм много гладен — каза Белсън. — Ям толкова, колкото да остана жив.

— И аз — отвърнах.

Човекът от бара отнесе празната ми чиния. Поръчах си още кафе и кейк с ананас. Белсън сложи малко гроздово желе върху остатъка от кифличката си.

— Плодове — обясни той.

— Здравословно е — съгласих се аз.

— Оли не е голям играч — отбеляза Белсън. — Защото не е най-ярката крушка на коледното дръвче. Но според хората, които го познават, има огромно его и е толкова луд, че гледат да не го ядосват, ако не се налага.

— На мен може да ми се наложи — отбелязах. Белсън кимна.

— Да, като стана дума за его.

— Предпочитам да го наричам „самоувереност“ — отвърнах.

— Със сигурност така ще предпочиташ — каза той.

— Той е ядосал Тони Маркър — продължих. — Една от Божиите заповеди на Тони е, че бизнесът с проститутките трябва да се върти от чернокожи.

— Тони има такива Божии заповеди за всеки бизнес, с който се занимава — отвърна Белсън.

— Тони има силно развито религиозно чувство — отбелязах аз.

— Тони сам ще се справи с Оли — уточни Белсън. — Защо не го оставиш да свърши работата вместо теб?

— Защото той сам ми предложи да се справя с Оли — обясних. — Сигурно не иска да ви предизвиква.

— Да бе — каза Белсън. — Все едно ние ще се втурнем да работим денонощно, за да открием кой точно е очистил такъв боклук като Оли Демарс.

— Само съобщавам новините — заявих важно. — Не си ги измислям.

— Ще говориш ли с него?

— С Оли? — попитах. — Аха.

— Искаш ли да дойда с теб и да размахам значката? Така вероятно няма да се налага да стреляш по никого.

— Благодаря за предложението — отвърнах. — Колко точно е луд този Оли?

— Не чак толкова, че да застреля ченге — каза Белсън.

Докато отивахме към Андрюс Скуеър, Белсън проведе няколко разговора по полицейската радиостанция. Паркирахме пред офиса на Оли и няколко минути останахме в колата.

— Може да се наложи да говорим за неща, които не са съвсем законни — казах. — Надявам се да не подслушваш.

— А? — каза Белсън. — Извинявай, не те слушах.

— Точно така — кимнах.

До нашата кола спряха няколко патрулки, пълни с униформени ченгета. Излязохме. Белсън отиде да поговори с тях, после се върна. Извади значката, закачи я на ревера на палтото си и двамата се приближихме към входа.

Отпред седяха трима души, които не познавах. Единият от тях, як тип с руса коса, прибрана на опашка, стана и се отдалечи по коридора в момента, в който ни видя. След малко се върна, като водеше Оли. Оли ме погледна така, все едно ме виждаше за пръв път. После погледна към значката на ревера на Белсън и се усмихна.

— На вашите услуги, детектив. С какво мога да бъда полезен на закона?

— Да поговорим в офиса ти — предложи Белсън.

— Става — съгласи се Оли и тръгна по коридора.

Последвахме го. Той седна зад бюрото си, облегна се, качи краката си на бюрото и разпери ръце.

— Имам ли нужда от адвокат?

— Ами, ами — отвърна Белсън. — Тук всички сме приятели. Познаваш ли Спенсър?

Очите на Оли се разшириха и той внимателно ме огледа от глава до пети.

— А, да — възкликна той. — Естествено. Извинявай, не те познах. Как си?

Днес Оли беше облечен с карирана вълнена риза, черна плетена вратовръзка и пясъчно кадифено сако.

— Супер — отвърнах. — Разкажи ни за твоя приятел Лайънел Фарнсуърт.

Оли ме изгледа, без да мига, после се обърна към Белсън.

— Той не е ченге — изтъкна Оли.

— Разкажи ни за твоя приятел Лайънел Фарнсуърт — повтори Белсън.

Оли погледна първо към Белсън, а после към мен.

— Кой? — обърна се към Белсън.

Белсън се ухили, но в усмивката му нямаше никаква топлина.

— Ще стане по-бързо, ако говориш направо със Спенсър. Ако първо поглеждаш към мен всеки път, когато той ти зададе някой въпрос, много ще се забавим.

Оли сви рамене. Старателно изградената му фасада на джентълмен от предградията бързо се разпадаше.

— Май си прав.

— И така — намесих се аз. — Разкажи ми за твоя приятел Лайънел Фарнсуърт.

— Не го познавам — отвърна Оли.

— Познаваш го — възразих. — Лежали сте заедно във федералния затвор „Алънуд“ през 1998-а.

— Вярно, че бях там. По несправедливо обвинение, между другото. Но не познавам човек с такова сложно име.

— И когато той е имал нужда от малко груба сила седем години по-късно — продължих, — се е обадил на теб.

— Не извивам ръце заради Фарнсуърт — настоя Оли.

Белсън се беше облегал на стола и беше качил единия си крак на бюрото на Оли.

— Оли — обади се той. — Така ме изкарваш лъжец. Казах ти, че нямаш нужда от адвокат, но ако продължаваш да ни заливаш с тая помия, може би ще имаш.

— За какво ми е? — попита Оли.

Лишен от маската на дружелюбния джентълмен, Оли започваше да проявява вродената си глупост. Дори гласът му звучеше различно. Вълкът козината си мени и прочие.

— Слушай сега — казах. — Ти изпрати момчетата си в къщата на Ейприл, но ние двамата с Хоук ги изритяхме оттам. След това ти ми прати четирима от твоите хора, за да ме сплашат, но двамата с Теди

Сап ги наритахме направо на улицата. Сега вече знам кой те е наел да го направиш и когато отида при него с тези факти, той ще заяви, че ти си виновен за всичко и че ти е поръчал само да говориш с Ейприл.

— И в този момент — обади се Белсън — ние от полицейското управление в Бостън ще се почувстваме задължени да се намесим в защита на закона и гражданите и да те окошарим.

— Или — продължих аз — можеш веднага да изпееш Лайънел, докато все още има смисъл, и да ни кажеш своята версия, преди да сме говорили с него.

— А опитите за физическо насилие? — попита Оли.

— Няма да предявявам обвинения — обещах. — Какво толкова, нали победих и двата пъти?

— Добре — съгласи се Оли.

После изведнъж стана, отиде и затвори вратата на офиса.

— Добре — повтори.

Върна се зад бюрото си и седна. Отново беше добрият, стар, весел Оли. Вече не изглеждаше объркан. Вече знаеше точно какво трябва да направи.

— Ще ви разкажа за Фарнсуърт — обяви той.

Последният ми сериозен разговор с Ейприл не беше завършил добре, така че този път се срещнахме в салона, като присъстваха и Хоук, и Теди Сап, за да не се опита да ме съблазни отново. Откакто я отблъснах, тя се цупеше и явно още не й беше минало.

— Открих Лайънел Фарнсуърт — съобщих аз. Тя не реагира.

— Нали го познаваш? — продължих.

— Не.

— В годината, преди да дойдеш в Бостън, той е бил с теб двайсет и три пъти — казах.

Ейприл сви рамене.

— За мен всички клиенти са еднакви. Кимнах и продължих:

— Говорих и с Оли Демарс.

— С кого?

— С господина, който предизвика проблемите в къщата ти — обясних. — Той ми каза, че за това му плаща друг господин, с когото са се запознали в затвора „Алънуд“. Другият господин е от Ню Йорк и се казва Лайънел Фарнсуърт.

— Не беше ли някакъв тип с офшорна сметка? — попита Ейприл.

— Това си го е измислил Оли — отвърнах. — Всъщност е бил Лайънел, старият му приятел от затвора.

Ейприл замълча.

— Налице е забележително съвпадение — продължих. — Човекът, който те изнудва, е същият, когото си обслужвала професионално поне двайсет и три пъти.

Тя отново сви рамене.

— Убедих Оли да те остави на мира — добавих.

— Смяташ ли, че ще го направи? — попита Ейприл.

— Да.

— Значи вече нямам нужда от теб — каза тя.

— Зависи колко е честен Лайънел — свих рамене аз.

— Казах ти, че не познавам никакъв Лайънел.
— Ейприл — възкликнах аз. — Какво става, по дяволите?
— Нищо — отвърна тя. — Този Оли вече то спряхте. Благодаря ти. Това е всичко, от което имах нужда.
Хоук се изправи и се обърна към Теди Сап.
— Мисията е изпълнена. Сап се ухили и отвърна.
— Оли е сразен.
После той се обърна към Ейприл.
— До един час ще си събера багажа и си тръгвам. Беше ми приятно да работя за теб.
— Кажы „довиждане“ на дамите — добави Хоук. Ейприл кимна. Не каза нищо. Хоук и Сап излязоха. Двамата с Ейприл останахме сами. Мълчанието се проточи.
Сюзън беше казала:
„При живот като нейния със сигурност е претърпяла сериозни травми. А травмите обикновено излизат наяве, когато човек е под напрежение.“
— Нищо не може да е толкова лошо, че да не го споделиш с мен — опитах се да я убедя аз.
Тя кимна.
— Нищо не може да е толкова лошо, че да не ти помогна да го преодолееш — добавих.
Ейприл продължи да кима. Изправих се.
— Добре — казах. — Няма да те уча какво да правиш. Ако решиш, че пак имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.
— Да — каза тя.
Отидох при нея, наведох се и я целунах. Ейприл леко се стегна. Отстъпих крачка, престорих се, че стрелям по нея с пръст, обърнах се и излязох от къщата.

Хоук закара Теди Сап до летището. И аз отидох с тях. След като ме бяха отстранили от случая, така или иначе, нямах друга работа. Освен това исках да проверя дали тунелът още тече.

— Ейприл нещо не те хареса — каза Хоук на Теди Сап.

— Не — съгласи се Сап. — Не ме хареса.

— Не знам дали изобщо хареса някой от нас.

— Теди съвсем не го хареса — настоя Хоук. — Защото е гей и прочие.

— Много жени харесват гейовете — каза Сап. — Могат да разговарят с тях спокойно за повечето неща...

— За керамика например — вметна Хоук. — Или за нюансите на боята за коса.

Сап не му обърна внимание.

— Защото отсъства елемент на сексуално напрежение. Както всички знаем, гейовете по правило са светски мъже, остроумни, културни и необичайно приятни събеседници.

— Някои от хората на Оли могат да го потвърдят — обадох се аз.

— Но... — каза Хоук.

Сап кимна.

— Но има и жени, които не се чувстват удобно в наше присъствие именно защото липсва елементът на сексуално напрежение. Защото не могат да използват секса, за да ни контролират. Защото не е ефикасно да флиртуват с нас.

— Това важи и за много хетеросексуални мъже — намесих се аз.

— Естествено — съгласи се Сап. — Вероятно важи за теб.

— Може би трябва да питаме Сюзън — предложи Хоук.

— Там е различно — казах. — То е любов.

— Аха — каза Хоук.

— Във всеки случай — продължи Сап — жена като Ейприл може да придаде сексуален нюанс на общуването си с мъжете, което не може да постигне с един хомосексуалист.

— Защото сексът е единственото нещо, с което може да си служи — уточних аз.

— И още как — потвърди Хоук.

— Тя познава онзи тип от Ню Йорк, нали? — попита Сап.

Кимнах.

— Така ли ще го оставиш? — попита той.

Хоук се засмя.

— Работил си с него вече няколко пъти — каза той. — Според теб какво ще направи?

— Според мен ще захапе този случай като бобър дърво — каза Сап.

— Ще заминеш ли за Ню Йорк? — попита Хоук.

— Да — отвърнах.

— За да говориш с Фарнсуърт?

— Струва ми се добро начало.

— А после? — попита Хоук.

— Зависи какво ще ми каже той.

— Да предположим, че ти каже да вървиш на майната си — каза Сап.

— Всички казват така, нали? — съгласих се.

— Спенсър не харесва Фарнсуърт по същия начин, по който харесва Ейприл — поясни Хоук.

— Значи може да се наложи да действаш по-решително — каза Сап.

— Имам си начини — отвърнах.

— Някой плаща ли ти за това? — поинтересува се той.

— Получавам два пъти повече от теб.

— Аз нищо не получавам — каза Сап.

— Но всеки цент си струва — отвърнах.

Хоук отби до бордюра пред терминала на „Делта“ и каза:

— Робин Худ поне е крадял от богатите, преди да раздава на бедните.

— И е живял с цяла банда разбойници в гората — въздъхна Сап.

Този път реших да приложам друга техника на Лайънел Фарнсуърт. Номерът с адвоката и парите сигурно нямаше да мине втори път — нито пред него, нито пред портиера. Така че в един слънчев хладен ден в Ню Йорк просто започнах да се разхождам близо до сградата, в която живееше. Късно следобед той излезе от входа, облечен с палто от камилска вълна с колан и широки ревери, и зави надясно по „Сентръл Парк Уест“ към Кълъмбъс Съркъл. Настигнах го и закрачих до него.

— Разходките са хубаво нещо — казах. — Нали? Той ме погледна и едва не се върна обратно.

— Пак ти — каза.

— Аз.

— Тъж... човекът от адвокатската кантора, нали?

— Общо взето — отвърнах.

— Как така „общо взето“?

— Излъгах — обясних. Той спря.

— Излъга?

— Да — потвърдих. — Всъщност съм детектив.

— Детектив?

— Точно така.

Пак закрачихме по тротоара.

— От полицейското управление в Ню Йорк ли? — попита той.

— От Бостън — отвърнах.

Той ме погледна, отвори уста да каже нещо и размисли. Беше започнал да върви малко по-бързо. Аз не изоставах.

— Оли Демарс си каза всичко — продължих.

— Оли Демарс?

— Аха.

— Не мисля, че го познавам.

— Познаваш го — отвърнах. — Били сте заедно в „Алънуд“. Преди шест месеца ти си го потърсил и си го наел да притеснява

Ейприл Кайл. Казал си му да не убива никого. И да не прави нищо лошо на самата Ейприл, но да не прекратява натиска, докато не му кажеш да спре.

— Той лъже — заяви Фарнсуърт. — Коя е Ейприл Кайл?

— Не мисля, че лъже — отвърнах.

— Лъже — настоя Фарнсуърт. — Можеш ли да вярваш на всичко, което ти казва бивш затворник като него?

— А да вярвам ли на всичко, което ми казва бивш затворник като теб?

— Беше съдебна грешка — каза Фарнсуърт. — Бях напълно невинен.

— Тогава защо те изпратиха в „Алнуд“?

— Прокурорът искаше да направи кариера.

— Като осъди човек от висшето общество като теб?

— Абсолютно — потвърди Фарнсуърт.

— Значи все пак познаваш Оли? — казах аз.

— Сега си спомних кой беше — отвърна Фарнсуърт. — От „Алнуд“. Почти не се познавахме. Не знам защо е решил да твърди такива неща за мен.

— Сигурно от завист — предположих. — Между другото, имам доказателства, че си се възползвал от професионалните услуги на Ейприл поне двайсет пъти в годината, преди тя да се премести в Бостън, и че винаги си я търсил по име.

— Той ли ти го каза?

— Не. Научих го по друг начин.

— Както вече ти казах и пак ти казвам, не познавам никаква Ейприл Кайл.

— Лайънел — казах аз. — Имам свидетели, които ще потвърдят, че често си прекарвал доста време в компанията на Ейприл Кайл, като всеки път си поръчвал точно нея по име. Разполагам и с показанията на Оли Демарс, който може да потвърди, че си го наел да тормози Ейприл Кайл, като отново си я посочил изрично по име. Оли каза, че си му изпращал парите всяка седмица. Въпрос на време е да разберем от коя банка, така че да получим копия от банковите преводи.

Фарнсуърт гледаше право пред себе си, докато вървеше по тротоара. Известно време повървах мълчаливо до него. Стигнахме до Кълъмбъс Съркъл и зачакахме да светне зелено.

— Ти не си основната ми цел в този случай — казах аз. Фарнсуърт не откъсваше поглед от светофара.

— Мога да те изтормозя, но мога и да те пусна — продължих. — В зависимост от това доколко си готов да говориш с мен. И какво точно ще ми кажеш.

Светофарът светна зелено. Тръгнахме да пресичаме.

— Да отидем в Таим Уорнър Сентър — каза Фарнсуърт. — И да поговорим.

— Идеално — заявих въодушевено аз.

Седнахме на едно канапе с кожена тапицерия пред голям прозорец във фойето на последния етаж на Таим Уорнър Сентър, откъдето се разкриваше изглед към Кълъмбъс Съркъл и целия парк.

— Добре — каза Лайънел. — Хвана ме. Да, бях редовен клиент на Ейприл Кайл, когато тя беше работещо момиче. Само не ми казвай, че и ти не правиш така.

— Не правя така — отвърнах.

— Женен ли си?

— Горещ-долу — отвърнах.

Той се намръщи, но не каза нищо.

— Както и да е — продължи Лайънел. — Когато започнах да ходя при нея, го правех просто защото беше, нали се сещаш, добра.

Кимнах.

— Но той поклати глава открито и мъжествено... — стана като в някакъв мюзикъл на Бродуей, нали се сещаш? Постепенно се влюбих в нея.

Кимнах.

— И все още съм луд по нея — добави той.

— А тя как се чувства? — попитах.

— По същия начин — отвърна той. — И тя е луда по мен.

— Ето защо си наел Оли Демарс да я изхвърли от бизнеса? — казах.

Фарнсуърт бавно поклати глава.

— Не, не. Ти въобще не разбираш. Ние сме заедно в този бизнес. Тази къща е само началото на нещо като верига от елитни публични домове, която смятаме да развиваме ние двамата.

— А, да — казах. — Значи затова си наел Оли Демарс да я изхвърли от бизнеса.

Лайънел пак поклати глава и ме изгледа така, сякаш бях малко момче.

— Ти никога не би успял във финансовите машинации — каза той. — Мислиш твърде праволинейно.

— Когато изобщо мисля — отвърнах аз.

— Всъщност работехме мадам Ътли. Организирахме заедно тази игричка, така че тя да зарече бизнеса и да не си иска парите. Схващаш ли? После щяхме да поемем бизнеса на чисто.

— Значи всичко това е игричка, схема за измама, така че двамата с Ейприл да откраднете бизнеса на мисис Ътли?

— „Да откраднем“ е малко грубо казано — отвърна той. — Ние ще го развием много повече от това, което може да направи тя с нейните възможности.

— И къщата в Бостън е само началото — казах аз.

— И още как — отвърна той. — Идеята за луксозните къщи беше моя. Верига „Момичето мечта“. Къщите на „Момичето мечта“, нали се сещаш? Дори ще имаме рекламен девиз. „Бъди като плейбой в къщата на «Момичето мечта» в...“ и само попълваш съответния град. Харесвали ти? Когато нещата потръгнат както трябва, можем да запазим правата върху идеята и да оставим местни бизнесмени да развиват клоновете в цялата страна, а ние само да си клатим краката и да събираме процент от печалбата.

— Ами ако не искат да ви плащат процент? — попитах. — Не всички бизнесмени, които биха искали да се занимават с публичен дом, са съвсем отговорни граждани.

— Ще се погрижим за това. Мислех да използвам Оли, но явно ще трябва да намеря някой друг. Няма да е трудно. Винаги ще има хора като Оли.

— Добре, след като случаят е такъв и двамата с Ейприл сте толкова гъсти, защо тя ме нае, за да сложа край на цялата история?

— За заблуда на противника — отвърна Фарнсуърт.

— Не беше особено ефикасна — възразих.

— Знам, малко се поизхвърлихме. Ейприл каза, че ще може да те контролира, а... — Той сви рамене. — А аз те смятах за обикновено пенсионирано ченге, което иска да си докара нещо допълнително.

— А какво ще кажеш за проститутката, която беше пребита, докато се прибираще от киното онази вечер?

— Разбрах за нея. Ейприл беше бясна. Както казах и на нея, бях инструктирал Оли съвсем ясно, че никой не бива да пострада. Оли

прекали, аз говорих с него и го предупредих повече да не го прави.

— Сигурно се е надрискал от страх — предположих. Фарнсуърт сви рамене.

— Той работеше за мен — отвърна. — Ако не следваше инструкциите ми, просто щяхме да намерим друг на неговото място.

— Трудно се намира мъж на място.

— Ей, това е доста остроумно — отбеляза Фарнсуърт. — Сам ли го измисли?

— Не.

— Сигурно го е измислила някоя мацка — предположи Фарнсуърт, след като помълча известно време.

— Сигурно — съгласих се. — Имаш ли финансово участие в операцията?

— Естествено, с Ейприл сме партньори, така че всичко се дели поравно.

— Колко си инвестирал досега? — попитах.

— Досега не се е налагало. Работим за сметка на Ътли, така да се каже. Но съм намерил инвеститори, така че когато започнем да се разширяваме, ще докарам много пари. Искаш ли да се включиш? Предоставя ти се добър шанс да влезеш в играта от самото начало. Поклатих глава.

— Ще станем богати — предупреди ме той. — Да не ми кажеш после, че не съм ти дал възможност да участваш.

— Няма — обещах.

— А може би девизът трябва да е „Живей като плейбой“ — извика изведнъж Фарнсуърт. — Или „Бъди като плейбой и живей като плейбой“.

— Или „Дял живот ще ме съдят за нарушаване на авторското право“ — добавих аз.

— Какво авторско право? — попита Фарнсуърт. Свих рамене.

— Шегувам се.

Двамата помълчахме, загледани през прозореца към Кълъмбъс Съркъл, където все още ремонтираха нещо. Виждаше се и 59-а улица, която в продължение на няколко пресечки се наричаше „Сентръл Парк Саут“. Не вярвах на всичко, което ми казваше Лайънел Фарнсуърт. Но аз нямаше да му повярвам напълно дори ако ми кажеше колко е часът.

И все пак бях научил достатъчно, за да говоря отново с Ейприл. Изправих се.

— Желая ти страхотен ден — казах, обърнах се и го оставих.

Честно казано, беше ми дошло до гуша от това уникално гадно копеле.

Ейприл се разплака. Седнахме в салона на къщата ѝ, където повторих всичко, което ми беше разказал Лайънел Фарнсуърт. Когато стигнах до средата, тя заплака. Отначало изглеждаше овладяно, все едно се преструваше. Но докато свърша с историята на Лайънел, тя вече хлипаше, тресеше рамене, едва си поемаше дъх и направо се захласна от плач.

— Май докоснах някаква струна — отбелязах.

Ейприл продължи да хлипа. Очите ѝ бяха подути. Гримът ѝ се беше размазал. Раменете ѝ се тресяха, но иначе не помръдваше от стола.

— Истината ли казва Лайънел? — попитах.

Ейприл продължи да плаче. Беше обгърнала тялото си с ръце. При всяко хлипане цялото ѝ тяло се разтърсваше сякаш от физическа болка. Зачаках да ѝ мине. Тя продължи да плаче. Бях почти сигурен, че мога да чакам по-дълго, отколкото тя може да плаче.

И излязох прав.

След известно време хлипането ѝ се успокои до тежко дишане. Тя поседя мълчаливо, после изведнъж се изправи и излезе от стаята. Почаках още малко. В косите слънчеви лъчи на утрото танцуваха пращинки. Минаха може би петнайсет минути, после Ейприл се върна. Сигурно си беше наплискала лицето със студена вода и пак се беше гримирала. Очите ѝ изглеждаха по-добре.

Седна на същия стол, положи ръце в скута си и ме погледна.

— Никога през живота си не съм срещала мъж, който да не ме предаде — каза тихо тя.

Аз самият можех да се кандидатирам за изключение от това правило. Но тя се замисли. Реших, че е по-добре да не я прекъсвам.

— Баща ми — продължи Ейприл. — Мистър Пойтрас. Рамбо. А сега и Фарнсуърт.

Кимнах.

— Може би просто не ме бива да си избирам мъжете.

- Може би това не се учи — отбелязах.
- Как така?
- Може би просто нямаш друг избор.
- Господи — възкликна тя. — Точно това ми трябва в момента.

Любител на психоанализата.

- Познавам и една професионалистка — отвърнах.

- Върви на майната си — извика Ейприл.

- А, да — казах. — Вярно.

— Нямам нужда от някаква скъпоплатена откачалка, за да ми обясни, че животът ми е бил много гаден.

Нямаше как да спечеля този спор. Реших да не споря.

— Доколко да вярвам на историята, която ми бе разказана от Лайънел? — попитах.

Ейприл сви рамене и не отговори.

- На цялата?

- Не.

- А на каква част? — настоях.

— Не ми се говори — отвърна Ейприл. Кимнах. Помълчахме известно време. После попитах:

- Мога ли да направя още нещо за теб, преди да си тръгна?

- Да си тръгнеш?

- Аха.

- Имаш предвид завинаги?

- За известно време — уточних.

- Значи ти също ще го направиш — каза тя.

- Какво ще направя?

- Копеле! — извика тя и пак се разплака. — Шибано копеле!

- Ейприл — обадох се аз.

- Копеле, копеле, копеле!

Пак се върнах към тактиката на изчакването. Ейприл продължи да плаче още известно време, но не както преди. Този път не й се наложи да излиза от стаята. Спря от само себе си, след около пет минути. Очите й пак почервеняха. Но този път гримът й не се разтече. Остана неподвижна на стола си, загледана в нищото.

— Доколко да вярвам на историята, която ми бе разказана от Лайънел? — попитах отново аз.

Ейприл се беше свила напред, стиснала ръцете си между коленете, и не откъсваше поглед от пода.

— Ние имахме връзка — каза тя. — Запознахме се една вечер, когато той плати за мен, допаднахме си и той продължи да ме посещава. Мисис Ътли обича да организира нещата точно така. След известно време започнах да се виждам с него самостоятелно, без да му искам пари. Беше против правилата, но мисис Ътли не знаеше. Срецахме се в свободното ми време.

Ейприл говореше тихо и безизразно. Все едно рецитираше някаква история, която беше научила наизуст от някой друг.

— Когато мисис Ътли ме изпрати тук, той започна да идва и да остава през нощта. Говорехме си за разни неща. След секса лежахме и планирахме как да започнем бизнеса. Той ми обясни, че ще ни трябва първоначален капитал, и ми показва как да обирам по малко пари от мисис Ътли всеки ден, без тя да се усети.

— За да отворите собствено място?

— За да направим верига.

— Според вас колко време трябваше да я мамите, за да съберете пари за такова нещо?

— Не много дълго. Парите ни трябваха само за първоначалната вноска. След това щяхме да продължим с външно финансиране. Той каза, че е намерил инвеститори.

— И какво се обърка? — попитах.

Ейприл мълчаливо се загледа в пода, преди да отговори:

— Той ми изневери.

— С жена, която познаваш?

— Да. Тук. С едно от момичетата. В тази къща.

Кимнах.

— И не й плати — добави Ейприл.

— Ти също понякога спиш с клиенти — напомних аз.

— Той знае, че това е част от бизнеса. Няма нищо общо с нас.

Така нямаше да стигнем доникъде.

— Значи скъсахте? — попитах. Ейприл кимна.

— Той как го прие?

— Държа се така, все едно нищо не е станало — отвърна тя.

— И отрече всичко?

— Престори се, че не съм скъсала с него. Просто ми каза, че разбира как се чувствам.

— И си тръгна?

— Да. Дори се опита да ме целуне за довиждане — каза Ейприл.

— Обади ли ти се после?

— Да, след една седмица — отвърна тя. — Изпрати ми сметка за своя дял от бизнеса.

— Такъв си е нашият Лайънел — въздъхнах.

— Върнах му сметката — продължи Ейприл. — И написах отгоре „Да ти го начукам“.

— И после се появиха хората на Оли — предположих аз.

— Да.

— И ти дойде при мен — продължих. — Като някак си се надяваше, че ще ги разкарам, без да разбере какво точно е станало.

— Бях започнала да мамя мисис Ътли. Отново се бях влюбила в негодник, който ми беше докарал нови неприятности. Не знаех какво да правя. Бях прекалено разтревожена, за да ти кажа истината.

— И си помисли, че няма да разбере?

— Не знам. Бях останала сама, страхувах се и ме беше срам, а ти си единственият човек в живота ми, който наистина ми е помагал.

— С изключение на мисис Ътли — напомних.

— Не можех да се обърна към нея. Все пак бях започнала да я крада.

Кимнах.

— Дявол да го вземе — каза Ейприл. — Може би съм искала да разбереш всичко.

— Може би — отвърнах.

От време на време Сюзън имаше кратки пристъпи на желание да се грижи за домакинството. Обикновено ѝ минаваше бързо, но понякога се случваше пристъпът да дойде точно преди времето за вечеря и тя изпитваше нужда да сготви нещо. И така, Сюзън стоеше до кухненския плот и приготвяше храна, надянала елегантна готварска престилка.

— Вярваш ли на Ейприл? — попита тя.

— Повече, отколкото на Лайънел — отвърнах.

— Но не много повече — продължи да пита Сюзън.

— Ейприл повече ми харесва от двамата — обясних.

— Радвам се, че не позволяваш на емоциите да замъглят преценката ти — отбеляза Сюзън.

— Аз съм опитен професионалист — отвърнах аз.

— Ако тя казва истината — продължи Сюзън, — Лайънел, технически погледнато, упражнява тормоз над нея.

— Посредством трето лице — уточних. — Оли Демарс, когото е наел за тази цел.

— Няма значение. Важното при тормоза е усещането за власт, за отмъщение и контрол и няма значение кой го осъществява физически, ако инициаторът изпитва тези емоции.

— Или инициаторката.

— Естествено. Говорех за конкретния случай. Жените също са способни да упражняват тормоз.

— Тогава защо не упражняваш тормоз върху мен? — попитах.

— Няма нужда — отвърна Сюзън.

— Защото вече изпитваш чувството за власт и контрол?

— Точно така — потвърди Сюзън.

— Защото винаги правя каквото ми кажеш? — продължих.

— Винаги.

— Ами ако спра?

Сюзън ми се усмихна. Беше стигнала до половината в подготовката на яхния от пиле. Докато говореше с мен, кълцаше моркови на една дъска. Действаше бавно и аз малко се притеснявах за пръстите ѝ, но не казах нищо.

— Няма — отсече тя. — Какво ще правиш с този Лайънел?

— Мога да го убия — предложих.

— Не, не можеш — възрази Сюзън.

— Не мога ли?

— Не. Можеш да го направиш за мен, а може би и за Хоук. Но не и за Ейприл.

Сюзън започна да бели лук. Очите ѝ се насълзиха.

— Ако сложиш лука под течаща вода, няма да плачеш — обадох се аз.

Сюзън кимна и продължи да бели, без да използва течаща вода. Когато свърши, нарязва лука на едри парчета и го метна в тенджерата при морковите.

— А ако се обърнеш към полицията? — попита тя.

— Така ще замеся и Ейприл — отвърнах. — А вероятно и Патриша Ътли.

Сюзън се усмихна.

— Те са проститутки. По собствен избор. Предполагам, че проблемите с полицията са част от рисковете на професията.

Поклатих глава. Сюзън пак се усмихна.

— Може да са курви, но са си твои?

— Точно така.

Сюзън добави в тенджерата пресен магданоз и риган, сипа малко бяло вино и сложи капака.

— Може и да стане вкусно, ако внимавам да не го преваря — отбеляза тя.

— Защо не включиш часовника? — предложих.

Тя ме изгледа укорително, свали си престилката и нагласи часовника.

— И какво ще правим, докато се готви?

— Можем да пием и да правим глупости — предложих.

— Пърл спи на леглото — напомни тя.

— Знам — отвърнах. — Обича да хваща следобедното слънце.

— Значи на канапето — каза Сюзън.

— Съгласен — отвърнах.

— Но според мен първо трябва да се изкъпем.

— Заедно?

— Да, за да започнем на чисто — отвърна Сюзън.

— Освен това, ако ме сложиш под течаща вода, няма да плачеш — казах аз.

Сюзън излезе от кухнята, като в движение си разкопчаваше блузата.

— Не знам — отвърна. — Сигурно ще се разплача, каквото и да правим.

Седях в офиса на отворен прозорец. Бях качил краката си на бюрото, четях вестник, пиех кафе и закусвах с кифличка. Беше средата на февруари, но снегът навън се топеше. Току-що бях прочел комикса за Арло и Джанис, когато в офиса ми влезе Куърк.

— Имам един застрелян — съобщи ми той. — На Андрюс Скуеър. Сигурно ще искаш да хвърлиш едно око.

Взех вестника, кафето и кифличката и тръгнах с него.

На мястото вече имаше девет-десет полицейски коли, патрулки и цивилни, които почти напълно задръстваха движението около офиса на Оли Демарс. Когато спряхме, Белсън се приближи до нашата кола. Погледна вътре и ме видя.

— А, супер — каза той. — Довел си Спенсър да помага. Двамата с Куърк слязохме от колата.

— Дълг на всеки гражданин е да служи на обществото, когато се наложи — изрецитирах аз.

— Гледай да не стъпчеш всички доказателства — подхвърли Куърк, докато влизахме в сградата.

Вътре нямаше никой от хората на Оли. Оли беше сам седеше на стола зад бюрото си с наведена глава, а ризата му беше опръскана с кръв. Двама криминалисти обикаляха наоколо, правеха снимки, водеха си бележки и измерваха разни неща.

Куърк се обърна към единия:

— Какво става?

— Изстрел в челото, капитане. С малокалибрено оръжие. Куршумът е отметнал главата му назад, а откатът — напред.

Криминалистът демонстрира със собствената си глава, като я отметна първо назад, а после напред.

— Смъртта сигурно е настъпила още преди главата му да се върне напред — добави той. — Така го намерихме. Няма изходна рана, значи ще открием куршума вътре. Но сигурно ще е доста смачкан, след като се е подрусал насам-натам в черепа.

Куърк кимна.

— Цевта на оръжието е била близо до челото; има следи от изгаряне.

Куърк пак кимна.

— В чекмеджето на бюрото има пистолет — продължи криминалистът. — Скоро не е стреляно с него. Чекмеджето беше затворено.

— Някаква представа кога е умрял? — попита Куърк.

— Не особено точна — отвърна криминалистът. — Мога да предположа, че е било по някое време снощи. Ще разберем със сигурност след аутопсията.

— Обадете ми се, когато разберете — каза Куърк и се обърна към Белсън. — Кой е открил тялото?

— Анонимно обаждане в полицейското управление — отвърна Белсън. — От уличен телефон в Уотъртаун. Първата патрулка, която пристигна, беше на Гарви и Нелсън.

Белсън кимна към едър униформен полицаи, който стоеше до вратата на офиса.

— Това е Гарви.

— И какво? — попита го Куърк.

— Както виждате, капитане, тук нямаше никой освен трупа. Седеше си така, както е в момента. Двамата с Нелсън осигурихме периметъра на местопрестъплението и се обадохме на детективите.

Куърк кимна. В стаята беше пълно с ченгета — корави мъже, които бяха прекарвали повечето си работно време в по-неприятната страна на живота. Но всички бяха внимателни с Куърк. Може би с изключение на Белсън... и на мен.

— Има ли свидетели? — попита Куърк.

Белсън поклати глава.

— Тогава кой се е обадил по телефона? — попита Куърк.

— Убиецът — предположи Белсън.

— Защо? — попита Куърк.

— Нямам представа — отвърна Белсън. Куърк се обърна към мен.

— Ти да имаш да добавиш нещо?

— Идвал съм тук два пъти — отвърнах. — И двата пъти в стаята имаше хора.

— Къде са били, когато са застреляли Оли?

Белсън поклати глава. Куърк ме погледна. И аз поклатих глава.

— А защо пистолетът на Оли си стои в чекмеджето? — продължи Куърк.

— Защото е познавал убиеца — предположих.

— Или защото убиецът е влязъл и го е очистил толкова бързо, че не му е дал никакъв шанс — добави Белсън.

— Хората като Оли обикновено не си седят просто така, беззащитни — каза Куърк.

— Ако някой иска да убие човек като Оли — отвърнах аз, — няма да отиде някъде, където Оли е защитен.

— Може би са знаели, че ще бъде сам — каза Белсън.

— Или че защитата няма да се намеси — добави Куърк.

— Но някой се е обадил — напомних аз.

— Може би е бил от хората на Оли — предположи Белсън. — Влязъл, видял го е, но не е искал да се намесва. Така че си е плюл на петите. Добре, ами ако Оли не е бил мъртъв? Затова въпросният тип е спрял някъде и се е обадил в полицията.

Куърк кимна, без да отговори.

— А може би някой иска да се разбере, че Оли е мъртъв — казах аз.

— Като предупреждение? — попита Куърк.

— Може би — отвърнах.

Куърк отново кимна. Пак огледа стаята. После спря поглед върху Белсън. След това го премести върху мен.

— Най-обичам, когато се окажеш замесен в някое хубаво убийство — ухили се той.

— Представи си на мен пък колко ми е приятно — отвърнах.

Куърк не отговори, докато оглеждаше местопрестъплението. После пак се обърна към мен и кимна към Белсън.

— Франк ми каза това-онова за случая, в който си замесен. Но предлагам двамата все пак да седнем в колата ми и да го обсъдим още веднъж.

— Дълг на всеки гражданин... — започнах.

— Аха — прекъсна ме Куърк. — Точно така.

Седях в салона на къщата с Ейприл и момичетата, които работеха за нея. Имаше и други служителки, с които трябваше да говоря: двете жени от офиса, барманката, готвачката и домакинката. Но Ейприл имаше непоклонливо правило да не смесва двата екипа. Така че първо се срещнах с професионалистките.

Момичетата правеха много добро впечатление. Носеха дискретен грим. Дневното им облекло се състоеше предимно от поли и пуловери. Някои бяха с мокасини. Все едно бяхме на градинско парти някъде през 1957-а.

Обясних как е бил убит Оли Демарс и припомних кой е той. После казах:

— Началникът на отдел „Убийства“, който се казва Мартин Куърк, знае много добре, че едно щателно разследване трябва да включи и вас и може да попречи сериозно на работата ви.

Те ме изгледаха притеснено.

— Затова засега се съгласи да работи по другите следи, като остави на мен да го заместя тук.

Те ме изгледаха по-малко притеснено. Някои от тях пиеха кафе от големи керамични чаши, които държаха с две ръце.

— Не се заблуждавайте — продължих. — Не смятам да отбивам номера. Ако открия нещо, което наистина се отнася до разследването на убийството, ще го съобщя на Куърк.

Те пак се притесниха.

— В полицията ми казаха, че Оли е убит около полунощ в понеделник вечерта — казах. — Кой от вас имат алиби?

Всички ме изгледаха вторачено.

После една симпатична руса жена със синя лента за коса попита:

— Да не би да мислите, че някоя от нас може да извърши убийство?

— Просто се опитвам да елиминирам всички, които имат алиби — обясних.

— Това означава ли, че ако имам алиби, няма да се занимавате с мен?

— Означава, че според нас не си извършила убийството — отвърнах. — Но не означава, че не знаеш нищо по въпроса.

— Ако бяхме детски учителки, нямаше да ни подозирате — каза блондинката.

— Как се казваш? — попитах.

— Дарлийн.

— Няма да те подозирам, ако имаш алиби, Дарлийн — казах. — Имаш ли?

Тя кимна.

— Разкажи ми — помолих.

— Не мога — отвърна тя.

— Защо?

— Защото бях със съпруга си. Бяхме на родителска среща в училище, а после той закара гледачката вкъщи. В понеделник вечерта към полунощ двамата бяхме в леглото и гледахме „Чарли Роуз“.

— Разбирам какъв е проблемът — казах.

— Тук не работят уличници — обади се Ейприл. — Повечето от моите момичета имат нормален живот. Това е една от причините да ги взема на работа.

— И ако този живот се смеси с другия, това ще нарани много хора, които не го заслужават — заключих аз.

Ейприл кимна.

— Освен ако някоя от тях не е убила Оли Демарс — казах.

— Нито едно от моите момичета не е убило никого. Кимнах.

— Същият проблем изниква и ако са били с клиент, нали така?

— Ако не гарантираме конфиденциалност, ще трябва да си търсим друга работа — отвърна Ейприл.

Жените в стаята седяха и ме наблюдаваха изучаващо. Аз също ги изгледах една по една.

— Има ли някоя от вас алиби, за което може да ми каже? — попитах.

Никой не отговори.

— Ама че работа! — възкликнах. Всички мълчаха.

— Добре — казах след малко. — Засега да забравим за това. Може би по-късно ще се върнем към този въпрос, но нека сега просто

да си поговорим.

— За какво? — попита друга жена.

Беше облечена с бяла блуза и червена плисирана пола, а тъмната ѝ коса беше подстригана късо като на олимпийската шампионка Дороти Хамил.

— За каквото и да е — отвърнах. — Как се казваш?

— Ейми.

— Разкажи ми нещо за себе си. Омъжена ли си?

— Да.

— Имаш ли деца?

— Да.

— Къде живееш?

— В предградията.

— И как попадна в тази професия?

— Ти сериозно ли питаш? — каза Ейми.

— Естествено. Искам просто да ви опозная. Всъщност исках да ги накарам да говорят за себе си.

Хората много обичат да говорят за себе си. А Сюзън често ми напомняше, че когато хората се отпуснат и започнат да говорят за други неща, никога не се знае дали няма да изскочи най-важното.

— Значи питаш сериозно? — каза Ейми.

Кимнах.

— Питаш сериозно как една омъжена майка от предградията е започнала да работи в бардак?

Пак кимнах.

Тя се обърна към останалите жени. Те отвърнаха на погледа ѝ. Ейми погледна към Ейприл. Ейприл сви рамене. Ейми отново погледна към другите жени.

— Всичко му разкажи — обади се Дарлийн. — Може да научи нещо.

Две от жените се изкикотиха. Ейми кимна.

— Ще му кажа, ако ти си първа — каза тя на Дарлийн.

— Става — отвърна Дарлийн.

След като бентът се отприщи, беше почти невъзможно да спра последвалия потоп. Всички толкова се развълнуваха от възможността да разкажат за себе си, че по някое време си представих как ще се наложи да си пробивам път със стрелба, за да се измъкна оттам.

Дарлийн не искаше да ми каже къде живее или как е фамилното ѝ име. Съпругът ѝ работел на нощни смени. Бил приятен мъж и добър баща, но малко скучен. Но не чак толкова скучен, че да го напусне, пък и тя май го обичала малко. И все пак обичала секса повече от него. Започнала да му изневерява почти веднага след сватбата — за нея работата в къщата била просто поредната изневяра, но платена. Открила спестовен влог за децата, за който съпругът ѝ не подозирал, и печелела допълнително и за себе си, като му казвала, че изкарва парите от куриерската служба в тяхното предградие.

Ейми беше аспирантка, но не ми каза къде. Спяла с различни момчета още от гимназията. Точно както и Дарлийн, обичала секса и когато таксите за университета започнали да се натрупват, си помислила, че след като и бездруго прави секс с различни мъже, поне може да получава пари за това.

Джан каза, че когато ѝ плащат за секс, има усещане за власт. Всички се съгласиха с нея. Заплащането ги карало да се чувстват по-ценни.

Кели беше разведена и издържаше две деца и майка си. Майка ѝ гледала децата, когато Кели е на работа. Емили беше стюардеса. Кейт беше детска учителка.

Всички обичаха секса. Нито една не се чувстваше използвана.

Всички се радваха на свободното време, което им осигуряваше тази професия.

Освен това, макар че не можеха да го изразят точно, те се радваха на принадлежността си към една сестринска общност.

Две от тях бяха отговорили на обявата на Ейприл по интернет. Две бяха вербувани от някакъв очарователен мъж, когото бяха

срещнали в бар за запознанства. Не искаха да кажат кой е, но аз предположих, че е Лайънел Фарнсуърт.

— Всички говорят, че проституцията експлоатира жените — каза Ейми. — Но според мен по-скоро експлоатира мъжете. Те ни плащат за нещо, което иначе щяхме да направим безплатно. Забавно е. Освен това... — Тя се изкикоти. — Когато ги възбудиш както трябва, правят каквото пожелаеш.

Останалите жени също се изкикотиха.

— Малко са жалки — добави Кели.

— Един винаги ми носеше шоколадови бонбони — каза Джан. — И аз винаги ги изхвърлях, след като си тръгнеше.

— Дебела, пъпчива проститутка — каза Емили. — Идеално.

Всички се засмяха.

— Знаете ли какво друго ми харесва тук? — каза Дарлийн. — Че работя за Ейприл.

Всички изръкопляскаха.

— Така де — продължи Дарлийн. — Не искам да звуча като някаква войнстваща феминистка, но наистина е приятно да работя за жена в един изцяло женски бизнес.

Всички отново изръкопляскаха.

— Все пак нямаме сводник — обади се Кейт. — Нали се сещаш колко е приятно така?

Жените отново изръкопляскаха.

— Ами Лайънел? — вметна Ейми.

Ейприл се намръщи. Но всички се забавляваха твърде много, като говореха за нещо, което вероятно никога не бяха обсъждали преди — при това с мъж. Никой освен мен не забеляза реакцията ѝ.

— Е, Лайънел просто ни вербува — каза Кейт.

— И беше толкова мил — добави Дарлийн.

— И никога не се опитваше да ни сваля — продължи Кейт. — Беше истински джентълмен.

Всички закимаха в знак на съгласие.

— И беше готин — каза Кели.

— Да, това е важно — съгласи се Ейми. — Никой не иска да се занимава с грозни мъже.

Всички щастливо се засмяха.

— Всички ли познавате Лайънел? — попитах.

Всички го познаваха.

— Работното време приближава, дами — обади се Ейприл. — Има ли нещо друго?

— Какво ще стане сега? — попита Дарлийн.

Усмигнах се.

— Изобщо? Или в частност с Оли Демарс?

— Можем ли да работим спокойно тук?

— Вероятно.

— Ще се разбере ли за нас? — настоя Дарлийн.

— Никой не иска това, освен ако наистина не се наложи — отвърнах.

— Защо да се наложи? — попита тя.

Всички жени, включително и Ейприл, отново се бяха притеснили.

— Не вярвам да се наложи — отвърнах. — Стига всички да ми казват истината.

Дарлийн внимателно ме изгледа.

— Но ако ти казваме истината и се наложи да свидетелстваме или нещо подобно, няма ли да е още по-зле?

— Надявах се да не се сетите за това — отвърнах.

— Значи не сме ти приоритет? — настоя Дарлийн.

— Дарлийн — обади се Ейприл.

— Не — каза Дарлийн. — Искам да ми отговори. Останалите жени бяха съгласни с нея.

Поех си въздух, преди да отговоря.

— Приоритетната ми цел е да помогна на Ейприл. Но Оли Демарс е част от евентуалната заплаха, така че трябва да разбере кой го е убил, за да съм в състояние да помогна на Ейприл по най-добрия възможен начин. Всички вие също ще спечелите от факта, че помагам на Ейприл, макар и косвено.

— Би ли пожертвал някоя от нас, за да помогнеш на Ейприл?

— Вероятно — отвърнах. — Но така започваме да обсъждаме хипотетична ситуация. Все едно да те попитам, ако имаш две деца и те се давят, и можеш да спасиш само едното, кое от двете би спасила?

Дарлийн кимна.

— Да, но ако наистина се давим, имаме право да знаем.

— Няма как — отвърнах. — Въпросът е изваден от контекста. Все още не знам достатъчно, за да отговоря. Не мога да направя нищо повече от онова, което ми позволяват възможностите. И не мога да го направя по-рано от момента, в който то стане възможно.

В салона настъпи мълчание. Нищо чудно. Бях започнал да говоря метафизични безсмислици. После Ейми каза:

— Поне не се опитва да ни излъже.

Дарлийн поклати глава.

— Всички се опитват да ни излъжат.

Офисът на Оли беше заключен. На вратата имаше голяма лепенка от полицията. На нея пишеше: „Местопрестъпление“. Но Белсън ми беше дал ключ, така че си отворих и влязох, без да се притеснявам за последствията. Затворих вратата след себе си и спуснах резето. Вътре беше много тихо. Единственият шум беше бръмченето на хладилника до стената в коридора.

Криминалистите бяха снели отпечатыци, бяха събрали и опаковали доказателствата, бяха фотографирали, проучили и изследвали местопрестъплението, все едно бяха кандидатствали за главни роли в следващия сезон на „От местопрестъплението: Южен Бостън“. Нямаше нужда да внимавам.

Отворих вратата на хладилника. Беше празен. Огледах помещението. Изглеждаше точно така, както и преди. Имаше два прозореца със спуснати метални щори. Разходих се по късия коридор. В края на коридора имаше тоалетна. Надникнах вътре. Нямаше нищо друго, освен тоалетна чиния и умивалник. Влязох в офиса на Оли. Там също не беше по-различно отпреди. Огледах се. Прозорецът в офиса на Оли също беше защитен с метална щора. Нямаше други прозорци. Нито други врати, освен външната. Отворих чекмеджето на бюрото на Оли. Криминалистите го бяха претърсили. Кошчето за боклук беше празно. Върнах се до външната врата и бавно тръгнах навътре, като си представях какво е станало.

Добре. Убиецът влиза. Тук няма никой или хората са вътре, но по някаква причина си тръгват. Телевизорът може би е включен, а може би не. Прекосявам стаята. Дори да идвам за пръв път, няма как да се объркам. Минавам по коридора. Вратата на офиса на Оли е отворена. Влизам. Той седи зад бюрото си. Вижда ме. Не отваря чекмеджето. Не се опитва да извади пистолета. Аз се приближавам към него. Дали казвам нещо? Дали той казва нещо? Дали съм извадил пистолета си? Дали го вадя, след като влизам? Във всеки случай

заставам пред бюрото, навеждам се малко, протягам ръката с пистолета и го застрелвам в челото, точно над носа.

Протегнах ръка, за да покажа как го правя.

Главата му отскоча назад, после се люшва напред и кръвта започва да се стича върху ризата му. Прибирам пистолета. А сега какво, обръщам се и излизам? Защо да се бавя? Може би някой е чул изстрела. Освен ако при Оли няма нещо, което ми трябва. Криминалистите не намериха следи някой да е търсил нещо. Така че не се знае. Както и да е, аз си тръгвам по най-бързия начин. Излизам обратно по коридора, през помещението отпред и през външната врата.

Застанах до външната врата, обърнах се и пак огледах всичко. Не видях нищо. Отидох до един от столовете пред телевизора, седнах и отново огледах стаята и коридора. Нищо. Бях виждал как Белсън прави така в продължение на цял час. Просто седи и гледа, докато не види нещо. Или докато не е абсолютно сигурен, че няма какво да се види. Беше повече от внимателно наблюдение. Винаги съм подозирал, че ако го прави достатъчно дълго, накрая започва да разбира интуитивно какво е станало. Не съм го питал. Но го подозирам.

Оли Демарс беше опасен човек, който работеше в опасен бизнес. Не би седял сам през нощта в незаключена сграда, за да позволи на някого просто да влезе и да го застреля. Значи е познавал убиеца. Куршумът, който извадиха от черепа му, беше 22-ри калибър.

Дамски револвер? Или пак се правех на сексист?

В идеята за жената обаче имаше някакъв смисъл. Ако е чакал жена, може би е отпратил хората си и е оставил отключено, така че тя е могла да влезе и да го застреля от упор. Криминалистите казаха, че няма следи от сексуални действия. Но може би просто жената беше пристъпила направо към съществената част.

Ако наистина е била жена. Лайънел например беше от мъжете, които биха използвали револвер 22-ри калибър, а не голямо и тежко оръжие, което би намачкало костюма му. Или пък е бил някой професионален убиец, който нарочно е използвал такъв револвер, за да ни заблуди.

В такъв случай какво е станало с хората на Оли? Дали са го предали? Дали са ги сплашили? Ако е била жена, дали е Ейприл? И

защо да го застрелва? Нали вече го бяхме прогонили? И дали тя изобщо беше в състояние да го застреля?

С Ейприл човек не можеше да бъде сигурен в нищо. Беше живяла твърде различно от повечето хора.

А може би убийството не беше свързано с нищо от това, което знаех. Оли работеше на свободна практика и не се оплакваше от липса на поръчки. Може би убийството изобщо не беше свързано с мен.

Но ако мислех така, нямаше да стигна доникъде. А аз исках да стигна донякъде. В цялата история все още нямаше достатъчно смисъл, така че да си позволя да спра. Не исках да излагам на опасност Ейприл. Но не бях съвсем сигурен какво точно прикриваше тя. Разбрах защо тя и нейните работещи момичета искаха да стоят настрана. Все пак тя управляваше незаконно предприятие и ако това излезеше наяве, ченгетата щяха да бъдат принудени да я арестуват.

Но в случая законът не ме интересуваше. Проституцията вероятно беше нещо лошо за много проститутки. Но на нейните момичета очевидно им харесваше. А аз не можех да се занимавам с мащабни проблеми. И бездруго бях затънал до гуша в по-малките.

Поседях още малко в тихата стая, която изглеждаше още по-тиха заради белия шум от хладилника. Позволих на тишината да ме изпълни, така че да получа някакво интуитивно прозрение. Но нищо не стана. Може би и с Белсън беше така.

Пак отидох в Ню Йорк. Покрай този случай прекарах толкова време в Ню Йорк, че хората по улиците бяха започнали да ме поздравяват. Спенсър, детективът от Бродуей.

Беше средата на февруари. Слънцето светеше ярко. Снегът се беше разтопил навсякъде освен в дълбоките сенки. Или тази година пролетта щеше да дойде по-рано, или боговете си правеха майтап. По-вероятно ми се струваше обяснението с боговете. От друга страна, във Флорида вече бяха започнали тренировките на бейзболните отбори. Първият приятелски мач беше само след петнайсет дни.

Срещнах се с Патриша Ътли за обяд в кафе „Булъд“. Тя си поръча чаша бяло вино. Аз си поръчах доматиен сок.

— Още ли си там? — попитах, колкото да кажа нещо.

— Не, след като Стивън почина, се преместих малко на изток и навътре в центъра — отвърна тя.

— Той беше повече от телохранител, нали? попитах.

— Да — отвърна Патриша Ътли.

— Беше.

— Сега имаш ли някого?

— Имам един охранител, който работи в къщата, когато има клиенти. Много е способен.

— Но? — казах.

— Но не остава извън работно време. Все пак не е Стивън.

— Съжалявам — казах.

— Любовта ни прави уязвими — каза тя.

— По-добре така, отколкото да не обичаме изобщо — отвърнах.

— Да — съгласи се тя. — Сигурно си прав. Радвам се, че ми се случи.

Патриша Ътли за пръв път признаваше за връзката си със Стивън. Помълчахме. В кафенето беше приятно пълно, без да е претъпкано и прекалено шумно.

— Някой плаща ли ти за всичко това? — попита тя, когато ѝ донесоха виното.

— Добрината няма нужда от отплата — отвърнах.

Тя с наслада отпи малка глътка от виното. После ми се усмихна.

— Да бе.

— Не е ли така? — учудих се аз. — Нима съм живял в лъжа?

— За съжаление, да — каза Патриша Ътли. — Неприятностите с Ейприл продължават, така ли?

Кимнах.

— И в тази връзка имаш нужда от мен?

— Може би — отвърнах.

Патриша кимна и отпи от виното си. Аз отпих от доматения сок. Не ми харесваше особено, но ми го бяха сервирали. Сюзън твърдеше, че аз пия съвсем автоматично и ако непрекъснато ми сервират сок от ряпа например, ще изпия пет чаши.

— По отношение на Ейприл си позволих да се размекна толкова, колкото изобщо мога — каза Патриша Ътли. — Преди години, когато ми я доведе, потиснах естествения си цинизъм до състояние, сравнимо с твоята безпринципна благотворителност.

— Безпринципна благотворителност? — повторих.

— Аз се занимавам с продажба на плът в Ню Йорк от трийсет години насам — напомни ми тя. — Заслужила съм правото си да бъда цинична. Знам също, че по някакъв начин ти си дори още по-циничен от мен. Но това не те е направило циник.

— Май не те разбирам — отбелязах.

— Разбираш ме — възрази тя. — Ти сигурно си най-интелигентният човек, когото познавам. Много добре ме разбираш. И трябва да разбереш, че търпението ми по отношение на Ейприл започва да се изчерпва.

— Тя отново се е влюбила — съобщих.

— Господи — въздъхна Патриша Ътли.

— В мъж, който се казва Лайънел Фарнсуърт — продължих.

Тя кимна.

— Да, той винаги искаше нея. После престана.

— Виждали са се навън.

— Винаги има такъв риск — каза Патриша Ътли.

— Когато си я изпратила в Бостън, той пристигнал с нея и се намърдал в бизнеса. От известно време те мамят. Събират начален капитал, за да отворят собствена верига от елитни бардаци. Фарнсуърт твърди, че е намерил инвеститори, които да осигурят останалото.

Патриша Ътли отново кимна.

— И тя е дала на Лайънел парите, които са събрали чрез измамите? — попита.

— Не знам. Ти как мислиш?

— И двамата знаем, че му ги е дала — заяви тя.

— Така е — съгласих се.

Може би цинизмът ми все пак ме беше направил циник. Донесоха ни салатите. Замълчахме, докато ги сервират. Патриша Ътли си поръча втора чаша вино. Аз си поръчах втора чаша доматиен сок.

— Според Ейприл Лайънел й изневерил. Тя скъсала с него. Той искал своя дял от цялата операция. Тя отказала да му го даде. Той наел лошите. И сега човекът, когото е наел, беше убит.

— Божичко — изохка Патриша Ътли. — Значи вече е замесена полицията.

— Аха. Аз имам известно влияние. Засега ченгетата нямат нищо против да не закачат Ейприл.

— И ти си говорил с Лайънел?

— Да.

— Неговата версия съвпада ли с историята на Ейприл?

— Не толкова, колкото ми се иска.

Патриша Ътли тъжно се усмихна. Донесоха ни напитките.

— Какво искаш да направя? — попита ме тя, когато отново останахме сами.

— Какво точно знаеш за Фарнсуърт? — попитах.

— Вероятно по-малко от теб. Момичетата го харесваха. За Ейприл е очевидно. Но и другите момичета, с които е бил, го смятаха за очарователен.

— Той продължи ли да идва при теб, след като престана да търси Ейприл?

— Да.

— Имаше ли други фаворитки?

Патриша Ътли помълча, замислена за нещо.

— Да — отвърна накрая.

— А ти отваряла ли си други, хм, клонове от веригата освен къщата на Ейприл?

Тя замълча по-продължително, после бавно започна да кима. Открих, че кимам заедно с нея.

— Дявол да го вземе — каза тя.

— Не всичките му фаворитки са започнали собствен бизнес, нали? — попитах.

Патриша кимна.

— Но всички момичета, които са започнали собствен бизнес, са били сред неговите фаворитки? — продължих.

Тя отново кимна.

— Трийсет години преуспявам в този труден бизнес — каза Патриша Ътли. — И накрая така да ме прецакат.

— Отрезвяващо чувство, нали? — усмихнах се леко аз.

— Проклет кучи син — отвърна тя.

— Трябва да говоря с тези жени — казах. Патриша Ътли кимна.

— Разбира се.

Започнах да си ям салатата. Всеки път, когато стигнех до някой ъгъл в това разследване, истината вече беше зад следващия ъгъл и се беше скрила от поглед.

— Проклет, шибан кучи син — повтори Патриша Ътли.

— Абсолютно съм съгласен — отвърнах аз.

Къщата на Алана Адлър беше красива тухлена постройка във Филаделфия, близо до Логан Скуеър. Филаделфия винаги ми е харесвала. Там е като в Бостън, но всичко е по-голямо. Влязох в къщата и се представих на момичето на рецепцията.

— Казвам се Спенсър. Имам среща с мис Адлър.

— Седнете, моля — каза момичето. — Ще ѝ предам, че сте тук.

Седнах на предоставения за целта стол. Момичето остана зад бюрото. С изключение на съобщението, че съм пристигнал, в къщата продължи да цари тишина. Вътре всичко изглеждаше безупречно като в директорски офис. След известно време, през което нищо не помръдваше и не се чуваше никакъв шум, една врата се отвори и в стаята влезе друга жена.

— Мистър Спенсър? — попита тя.

— Да.

— Мисис Ътли ме предупреди, че ще дойдете. Заповядайте.

Дотук беше лесно.

Стаята, в която влязох, беше малка и приятна. Имаше тежки завеси, лампи в стил „Ампир“, канапе за двама, няколко тапицирани стола и малко старинно писалище. Тя седна зад него. Избрах си един от столовете. Бяхме на нивото на улицата и през прозореца се виждаха хората, които минаваха по тротоара.

— С какво мога да ви помогна? — попита Алана.

Тя приличаше на пораснала мажоретка. Вероятно приближаваше четирийсет. Имаше хубаво лице, къса руса коса и солидно, здраво наглед тяло. Беше облечена с черно поло и сив панталон. Обувките ѝ бяха с много високи токчета.

— Познавате ли Лайънел Фарнсуърт? — попитах. Бръчките около устата ѝ се очертах по-ясно, все едно беше стиснала зъби. Не изглеждаше твърде заплашително, защото лицето ѝ си оставаше закръглено и приятно, каквото и да направи.

Вместо да отговори, тя сви рамене.

— Мисис Ътли каза ли ви защо се интересувам от него? — попитах.

— Каза, че го подозира в някои, хм, нередности — отвърна тя.

— Преди да започнете работа като управител, когато все още сте били в къщата на мисис Ътли, вие сте били едно от момичетата, които е поръчвал най-често.

— Да — потвърди тя.

— Знаете ли защо?

— Защото бях добра в работата си — отвърна тя. После се усмихна леко и се замисли, преди да добави:

— Всъщност все още съм добра.

— Продължавате ли да поддържате някаква връзка? — попитах.

— Например каква? Усмихнах се.

— Например всякаква.

— Е, когато той е във Филаделфия, понякога се виждаме.

— Професионално? — попитах.

— Не, не. Ние сме приятели.

— Приятели с екстри? — настоях.

— Не съм сигурна, че нашите отношения ви влизат в работата.

— Беше малко нахално да питам, нали? — съгласих се.

— От друга страна, аз очевидно не съм благородна девица.

— Има го и това — казах аз. — Знаете ли, че освен вас той има приятелка и в Бостън? И друга в Ню Хейвън?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че Лайънел се присламчва към хората, които възнамерява да експлоатира.

— Да експлоатира?

— Споделял ли е мечтата си с вас? — продължих. — „Момичето мечта“? Верига от елитни секс къщи в цяла Америка, които целят да привлекат луксозните клиенти от клубовете на „Плейбой“?

Тя ме изгледа вторачено.

— „Живей като плейбой“? — добавих.

— Той ли ви каза за идеята?

Усмихнах се загадъчно. Поне се надявах да е загадъчно. Никога не съм бил съвсем сигурен дали мога да се усмихвам загадъчно.

— Мисис Ътли е отворила клонове в Бостън, в Ню Хейвън и тук. Вероятно се опитва да покрие градовете, в които има скъпи

университети. Всеки клон се управлява от някое от нейните бивши момичета. Ейприл Кайл в Бостън, Кристен Леклер в Ню Хейвън и вие тук. Лайънел поддържа връзки с всяка една от вас.

Алана ме гледаше с широко отворени очи. Бръчките, които се бяха появили около устата ѝ, се бяха задълбочили.

— Мога да се обзаложа, че двамата планирате в подходящия момент да прекъснете връзките си с мисис Ътли и да създадете собствена верига. На целия континент.

Тя поклати глава. Помислих си, че не го прави в знак на отрицание, а защото не можеше да повярва на ушите си.

— Той ще намери инвеститори — продължих. — Но ви трябва начален капитал и за да го съберете по-бързо, той ви е помогнал да измамите мисис Ътли с печалбата.

— Той има връзка с Ейприл? — попита Алана.

— Да.

— И с Кристен?

— Да.

— И е казал едно и също на всички?

— Да.

Замълчахме. Усещах напрежението от тишината, която цареше в къщата. Представих си как момичето на рецепцията седи само в тази тишина. Като в гробница. След това на Алана сякаш ѝ стана трудно да диша и по лицето ѝ потекоха сълзи. Не покри лицето си с ръце и не каза нищо. Просто седеше неподвижно, дишаше тежко и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Аха — въздъгнах аз. — Ейприл и Кристен реагираха горедолу по същия начин.

На Свети Валентин двамата със Сюзън отидохме да вечеряме във френския ресторант на хотел „Четири сезона“. Мястото беше много подходящо за тържествена вечеря. Имаше високи тавани, приглушени светлини, безупречни и дружелюбни сервитьори и отлична храна, а гледката към парка беше точно такава, каквато беше предвидил архитектът. Много от служителите в ресторанта познаваха Сюзън и спираха да си поговорят с нея. Нито един не познаваше мен, но се държаха така, все едно ме познаваха, защото бях с нея.

Аз не се сърдех. Имаше и кръгове, където познаваха по-добре мен, отколкото нея. Разбира се, в тези кръгове беше по-добре изобщо да не влизаш.

Започнахме с коктейли. Сюзън си поръча космополитън. Аз си поръчах мартини с лед и лимон. Когато останахме сами и нямаше опасност да ни се подиграват, си разменихме стихотворенията, които бяхме написали специално за случая — една наша малка традиция. Стихотворението на Сюзън както обикновено започваше с „Розите са червени, а виолетките — сини“ и продължаваше с неочаквани рими и странни метафори, като в него се казваха някои много мили, някои много смешни и някои много неприлични неща. Собственото ми стихотворение, както може да се очаква, беше по-скоро в стила на Джон Милтън... ако Милтън беше писал вулгарно. Сюзън прочете стихотворението си на глас, макар и тихичко. Аз направих същото. Когато свършихме, се наведохме над масата, за да се целунем, а после отново се съсредоточихме върху менюто.

— Нали не изхвърляш стихотворенията ми? — попита Сюзън.

— Разбира се, че не.

— И аз пазя твоите.

— Какво ли ще си помислят хората за нас, когато вече ни няма?

— Че сме цапнати в устата и мислим само за секс, но сме доста умни — предположи Сюзън.

— Не е лошо като за текст на некролог — отбелязах аз. Дойдоха да ни вземат поръчката.

— Как беше пътуването? — попита Сюън, след като поръчахме.

Разказах ѝ. Тя се намръщи и отпи миниатюрна глътка от коктейла си.

— Не те ли заболя главата от този случай?

— Ако ми позволиш да цитирам Лил Абнър от едноименния комикс „Объркано е, но не забавно“ — отвърнах.

— На мен ми прилича на средновековните изображения на ада, където не е много ясно кой на кого какво прави.

— Хората невинаги са открити и искрени с мен — казах. — Но доколкото мога да схвана, мисис Ътли е поискала да открие клонове. Тогава се е намесил Лайънел и е прелъстил три опитни професионалистки, така че да останат с впечатлението, че ги обича, и да му помогнат да открадне парите на мисис Ътли.

— А неговата мечта да превземе страната? — попита Сюън. — Дали е наистина, или е просто перфидна шега?

— Ух — възкликнах. — „Перфидна шега“?

— Пак ли трябва да ти напомням, че съм завършила Харвард? — въздъхна Сюън.

— Обичам те въпреки всичко — отвърнах. — И не знам за мечтата му.

— А Оли Демарс? — продължи тя. — Ако Ейприл е била в играта заедно с Лайънел, защо Лайънел е наел Оли да я тормози и защо тя те нае да го спреш?

— Не знам.

— А кой е убил Оли?

— Не знам.

Сервитьорът се приближи и погледна празната ми чаша. Кимнах. Той отиде да ми донесе още едно мартини.

— Добре, какво знаеш със сигурност? — попита Сюън.

— Че всички, с които съм говорил досега, са ме излъгали.

— Дори мисис Ътли?

— Може би — свих рамене. — Не съм сигурен, че не ме е излъгала.

— Ясно е, че този Лайънел се опитва да извърти някаква измама.

— Да.

— И всички хора, на които — или с които — се опитва да я извърти, са жени — продължи Сюзън.

Кимнах.

— Той не беше ли онзи, когото откри, защото е бил в затвора?

— Аха — отвърнах. — Измама с недвижими имоти.

— Знаеш ли кого е измамил? — попита Сюзън.

— Имаш предвид персонално?

— Да.

Поклатих глава.

— Може би трябва да провериш — предложи тя. — Няма да остана изумена, ако и те са жени.

— Смяташ, че той е женомразец?

— Може би просто смята жените за по-лесни мишени — отвърна Сюзън. — Но може би обича да им го начуква.

— Имаш предвид буквално? — попитах.

— И буквално, и преносно — отвърна тя.

— Очертава се някаква схема — казах.

— Ще бъде интересно да провериш дали схемата не се разпростира по-далеч — посъветва ме Сюзън.

— И какво, ако е така? — попитах. Мартинито ми пристигна. Отпих от него.

— Аз се занимавам със стратегическо планиране — отвърна Сюзън. — За теб остава да привеждаш плановете ми в действие.

— Господи — възкликнах. — Ти май наистина си завършила Харвард.

Тя се усмихна и вдигна чашата си. Докоснах я с моята.

— Досега смяташе, че Лайънел го прави за пари — каза Сюзън. — Ако откриеш доказателство за хипотезата, че го прави, защото е патологичен женомразец, ще знаеш нещо повече от това, което знаеш в момента.

Кимнах. Поседяхме мълчаливо, като се наслаждавахме на присъствието си.

— А винаги е по-добре да знаеш нещо, отколкото да не знаеш нищо — казах накрая.

— Така е — съгласи се Сюзън.

Бях в центъра, на втория етаж на федералния съд, където се помещаваше съдебният архив. Пред мен бяха Корсети и огромно досие в голям кашон.

— Не ме гледай — каза ми Корсети. — Аз те вкарах тук. Сам ще си ровиш в кашона.

— А ти само ще седиш?

— Аха.

— И няма да правиш нищо?

— Може би ще си кача краката на масата — отвърна Корсети, — ще притворя очи и ще си почивам, но все пак ще бъда нащрек дали няма да минат някакви по-засукани дами.

— Нищо не подсказва такава вероятност — казах аз.

Корсети се ухили, наклони стола си малко назад и качи краката си на масата.

— Ще видим — каза и притвори очи.

Започнах да ровя в досието. След десет минути започнах да се страхувам, че ще изчезна като биологичен вид. Сигурен съм, че ако динозаврите не бяха унищожени от онзи метеорит, щяха да загинат след няколко часа четене на юридически документи. Корсети седеше неподвижен, но буден, с изключение на няколко случая, в които започна да похърква.

В късния следобед вече бях успял да измъкна шест имена и адреси от плаващите пясъци на документацията по случая. Всички имена бяха женски. Всички адреси бяха в щатите Ню Йорк, Ню Джързи или Масачусетс. Потупах Корсети по крака. Той отвори очи.

— Видя ли някакви хубави жени? — попитах.

— Не — отвърна Корсети.

— Може би ще има по пътя — казах.

— Накъде?

— „Сътън Плейс“ — отвърнах.

— Там със сигурност ще има — каза Корсети.

Докато Корсети караше на север по „Франклин Делано Рузвелт“, аз се обърнах към него.

— Ти всъщност работиш ли нещо за полицейското управление в Ню Йорк?

— Това, че те наглеждам, е блестящ пример за служба в полза на обществото — отвърна Корсети.

— Освен това така може и да арестуваш някого, както е тръгнало.

— Което ще е страхотно, нали? — каза той.

— Имаме налице поне едно убийство — казах аз.

— В Бостън.

— Но може би ще има връзка и тук — предположих.

— Докато продължаваш да ми купуваш обяд — каза Корсети.

— Може ли да използвам името ти в интерес на правосъдието? — попитах.

— И още как — отвърна той.

Извадих мобилния си телефон и набрах един номер.

— Мисис Картър? — казах. — Обажда се детектив Юджин Корсети от полицейското управление в Ню Йорк.

— Да?

— Опитвам се да си изясня някои неща относно онази измама с недвижими имоти, от която сте пострадали.

— Мислех, че всичко е ясно и онзи негодник е зад решетките.

— Ще ви обясня на място — казах аз. — Просто проверявам всички следи, обичайна процедура. Няма за какво да се тревожите. Само исках да проверя дали сте у дома.

— Тук съм — каза тя. — Нали не е нещо неприятно?

— Не, не — казах аз. — Двамата с колегата ми скоро ще пристигнем при вас.

— С колегата ми — повтори Корсети, след като затворих. — Хитро. Когато отидем там, тя ще си мисли, че и ти си ченге.

— Можеш да й кажеш истината — предложих.

— Опитвам се да не го правя, когато не се налага — отвърна Корсети.

След известно време Корсети отби и паркира пред една сграда на 52-ра улица, недалеч от реката. После извади синята лампа и я сложи на покрива на колата си.

— Да не я вдигнат шибаните паяци — обясни. — При кого отиваме?

— Казва се Нора Картър — отвърнах. — Една от жените, измамени от Фарнсуърт.

— Очевидно не е успял да открадне всичко — отбеляза Корсети, докато чакахме асансьора в кооперацията на Нора Картър. — Тук е по-скъпо, отколкото можем да си позволим и двамата заедно.

Вратата на асансьора се отвори. Влязохме. Натиснах бутона за шестия етаж. Вратата се затвори.

— А ти откъде знаеш, че не съм богат? — попитах.

— Нали виждам как се обличаш — отвърна Корсети.

Нора Картър изглеждаше на петдесет и две и беше малко пълна, но като цяло правеше добро впечатление и беше хубава — с известни уговорки по отношение на възрастта и теглото. Корсети ѝ показва значката си. Тя ни пусна да влезем и ние седнахме във всекидневната.

— Гледай ти — каза тя. — Двама страховити мъже във всекидневната ми.

Предложи ни кафе. И двамата отказахме. После тя погледна към левите ни ръце, за да провери дали носим брачни халки. Корсети носеше. Вниманието на Нора Картър едва забележимо се фокусира върху мен.

— Вие сте една от жертвите на Лайънел Фарнсуърт — започнах аз.

Тя малко се изчерви и сведе поглед.

— А, да — отвърна. — Онова нещо с жилищата.

— Ще ни разкажете ли за него?

— Ами, не знам... — Тя вдигна очи към нас. — Предполагам, че просто не разбирам от мъже. Лари — тогава той се представяше като Лари Фарли — ми направи толкова добро впечатление.

— Как се запознахте? — попитах. Тя отново сведе поглед.

— Малко е неудобно — отвърна. — Той се запозна с мен в един бар.

— В квартала? — попитах.

— Да. Много приятен бар. Много, как да кажа, изискан. Не от онези барове, където хората се показват като стока за продан, нали разбирате.

— И вие си бяхте поръчали питие сама? — продължих.

— Да, на бара, в късния следобед. Тогава винаги се чувствах най-самотна. Току-що се бях развела... не знам дали някой от вас е преживявал развод?

И двамата с Корсети не отговорихме. Нора Картър вдигна очи към нас.

— Как да ви кажа, много е неприятно. Бях ужасно отчаяна. Нещастна и самотна. Съвсем неуверена в себе си като жена.

Кимнахме.

— Бар „Лилис“ е на Второ Авеню — обясни тя. — Приятно място, където се събират самотници.

— И той се запозна с вас?

— Да. Седна до мен на бара. Беше много вежлив. Има отлични маниери, а е и много хубав мъж, разбира се.

Кимнах. Лицето на Корсети беше напълно безизразно, сякаш мислеше за нещо съвсем друго, случващо се на съвсем различно място.

— После той ме изпрати до вкъщи и дори не предложи да влезе — продължи тя и се изкикоти. — Толкова се колебаех дали да го поканя! Имах нужда да се уверя, че съм привлекателна. Но не исках да ме сметне за някаква уличница още на първата среща, нали разбирате?

— Естествено — отвърнах аз.

— Но той се държа много мило, сякаш напълно ме разбираше — продължи Нора Картър. — Покани ме да вечерям с него на следващия ден.

— И вие не го поканихте да влезе?

— Не и тази вечер. Беше толкова мил. Все едно ми обеща, че ще се видим пак.

— И на следващия ден вечеряхте заедно? — попитах аз.

— Да. Беше прекрасно.

Кимнах.

— И вечерта той дойде у вас?

Тя отново сведе поглед. Май се опита да се изчерви, но не се получи.

— Да — потвърди.

Нора Картър отново вдигна очи и този път ги прикова в мен. Брачната халка на Корсети очевидно го правеше недостоеен за вниманието ѝ. Дори да имаше нещо против, Корсети не се издаваше.

— И след колко време той повдигна темата за къщите в Ню Джързи? — попитах.

— В продължение на няколко месеца се виждахме един-два пъти в седмицата — отвърна тя. — Сигурно мина поне един месец, преди той да предложи сделката. Каза, че ще бъде като златна мина. Каза, че ме харесва толкова много, че иска да ми даде възможност да спечеля от

нещо сигурно. Сделката трябваше да ме осигури финансово до края на живота ми.

— Получихте ли добър дял при развода си? — поинтересувах се аз.

— Да. Съдът задължи онова копеле да ми даде апартамента и половината от всичко останало.

— И Лайънел е знаел? — попитах. Тя наклони глава встрани.

— Сигурно. Ние си говорехме за какво ли не. Повечето разведени хора непрекъснато говорят за развода си, поне в началото.

— Какъв беше планът? — попитах.

— За къщите?

— Да.

— Той ми каза, че познава хора, които са принудени да продадат евтино недвижими имоти. Той щеше да ги купи от мое име, да ги ремонтира и да ги даде под наем, а аз щях да получавам приходи от наемите до края на живота си. Гарантираше ми, че ще изляза на печалба.

— И вие му дадохте пари? — попитах.

— Да.

— И?

— След един месец получих нещо, което според мен беше първият чек от наема.

— А след още един месец? — попитах.

— Нищо.

— Кога спря да ви се обажда?

— След първия чек.

— Който беше за съвсем малка част от парите, които му бяхте дали?

— Да. Нямаше никакви наематели. Къщите или не ставаха за живеене, или не можеха да бъдат ремонтирани заради проблеми със собствеността, или нещо друго... — Тя сви рамене. — Така или иначе, от този момент адвокатът ми пое всичко в свои ръце.

— Някога били ли сте в дома му? — попитах.

— Не. Той каза, че е вложил всичко до последния си цент в проекта и живее под наем в една стая. Каза, че му е неудобно да ме покани там.

— Тогава как е плащал вечерите? — попита Корсети. Нора Картър малко се стресна, сякаш Корсети изведнъж се беше появил от нищото. После отново сведе поглед.

— Беше ми жал за него. Не исках да го карам да се чувства неудобно или да влиза в разходи, каквито не може да си позволи.

— Вие сте плащали вечерите — уточни Корсети.

Всички замълчахме. После тя отново вдигна очи. Този път и към двамата.

— Знам — каза тя. — Изглеждам пълна глупачка. Разведена, отчаяна, на петдесет и две, лесна жертва. И предполагам, че всичко това е вярно. Но, дявол да го вземе, Лайънел направи много за мен. Запълни дните ми, които бяха толкова празни. Накара ме да се почувствам, все едно наистина струвам нещо. Научи ме на някои неща в секса...

Този път тя действително успя малко да се изчерви, преди да продължи:

— Научи ме и на някои неща за мен самата. Да, той ми открадна парите. Но не съм сигурна дали не получих достатъчно за тях.

— Вие сте привлекателна жена — казах аз. — Има мъже, които можеха да ви научат на всичко това, без да ви оберат.

— Може би — отвърна тя. — Но те не бяха в бар „Лилис“ онзи ден.

Пак беше валяло сняг — колкото да ни напомни, че все още е февруари и не живеем в Палм Бийч. Двамата със Сюзън седяхме в колата на паркинга на един „Дънкин Донътс“ на Фреш Понд Съркъл. Парното беше включено. По-хапвахме понички с канела и отпивахме от две големи чаши с кафе. От живота не може да се иска много повече.

— Доколкото разбрах, Фарнсуърт е действал в луксозните барове в по-скъпите райони на Манхатън — започнах аз. — Избирал е сравнително привлекателни жени на средна възраст, които разполагат с някакви пари след развода си и търсят доказателства, че все още са интересни за другия пол.

— Периодът след развода е изпълнен с неувереност — заяви Сюзън.

— Ние също преживяхме нещо като развод преди известно време — казах.

— Да.

— Мисля, че беше доста откачено.

— Да — съгласи се Сюзън.

— Но продължавахме да прескачаме високи сгради, без да се засилваме — напомних.

— Сигурно, но не тези сгради, които е трябвало — отвърна Сюзън.

— Може би — съгласих се аз. — Но онези дни ни помогнаха сега да прескачаме сградите, които трябва, при това с повече финес.

— Ти си същински демон на метафорите — каза Сюзън. Тя остави кафето си на табло, извади една поничка, счупи я на две, прибра едната половина в опаковката и отхапа миниатюрно парченце от другата половина, като се наведе, така че да не се изцапа с канела.

— Той е бил готин — продължих. — Имал е доста добри шансове. Да кажем, че е седял в някой бар в „Сътън Плейс“. Вижда сама жена на бара. Тя е облечена добре. Не изглежда зле. В такъв

квартал, ако избираш жени над четирийсет, има доста голяма вероятност да попаднеш на това, което търсиш. Той не ги е притискал. И във всички случаи е печелил. Те са плащали вечерите, а той ги е съблазнявал — първо за секс, а после за пари.

Сюзън продължи да гризе поничката. Не бях виждал друг човек, който да е в състояние да гризе поничка. Понякога, когато не беше гладна, си купуваше само дупката от поничката и гризеше нея.

— А ако се окаже, че жената няма пари или не иска да му ги даде — добави тя, — той се задоволява само със секса и продължава.

— Без да оставя адрес — допълних. — Или име. Представял се е с различно име на всяка жена.

— Имал е добра памет — каза Сюзън. — Трябвало е доста да внимава, за да не обърка нещата.

— Така да се каже — отвърнах.

— Не се изразих много подходящо — призна Сюзън. — Той привлекателен ли е?

— Според мен ще ти се стори като паркетен лъв от добър университет.

— Аз харесвам хулиганите — каза Сюзън. — Но предполагам, че много жени биха го сметнали за привлекателен.

— Очевидно — отвърнах. — Вероятно точно затова е избрал тази схема.

— Може би — каза Сюзън.

— Като психоаналитик ли го казваш?

Сюзън отново гризна от половината си поничка. През това време аз изядох цяла втора поничка.

— Може би е привлекателен за жените точно защото е избрал тази схема — поясни тя.

— Повечето хетеросексуални мъже изпитват подобни желания.

— Помисли малко — каза Сюзън. — И в двете измами, за които знаем — номерът с недвижимите имоти и схемата с елитните бардаци, — той намира жени, които са уязвими, и им го начуква.

— Много обичам, когато говориш романтично — казах.

— Женен ли е? — попита тя.

— Не знам за такова нещо.

— А бил ли е женен?

— Не знам.

— Може би трябва да разбереш — каза Сюзън.

Тя пхна последното малко парченце от половината поничка в устата си и внимателно го сдъвка.

— На някои от жените, изглежда, им е харесало — отбелязах.

— Това не говори добре за тях — отвърна Сюзън. — И във всеки случай не променя неговата мотивация.

Кимнах.

— А ти смяташ, че неговата мотивация е жестокост.

— Или отмъщение — каза Сюзън. — Или нужда, която и сам не разбира.

— Или пък грешиш — казах аз.

— Или пък греша — съгласи се тя.

И двамата отпихме от кафето. Ледът по езерото вече почти се беше стопил. Хора и кучета тичаха по пътеката около него.

— Но все пак може би трябва да провериш какви са били отношенията му с жените — каза Сюзън.

— Аз пък си мислех просто да изям още една поничка.

— Вместо да разследваш психосексуалното минало на Фарнсуърт?

— Аха.

— Добре — каза Сюзън. — Тогава аз ще изям другата половина от моята поничка.

— Може би след това ще започна разследването — казах аз.

Слънцето грееше ярко и макар че не беше много топло, снегът се топеше и покрай прозореца ми окуражаващо капеше вода. Във Флорида пролетните тренировки вече бяха в разгара си. Белсън влезе в офиса ми с понички и кафе. Остави ги на бюрото и внимателно ги подреди. Погледнах поничките.

— От пълнозърнесто брашно? — осведомих се.

— Не.

— С фибри? — настоях.

— Не.

— Господи! — възкликнах. — Нима не вярваш във фибрите?

— Майната им на фибрите — каза Белсън.

Той откъсна малкото пластмасово триъгълниче от капачето на чашата си. Аз си взех поничка без пълнеж.

— А изобщо вярваш ли в нещо? — попитах.

— В жена си — отвърна Белсън. Кимнах.

— А в нещо друго?

— Може би в кетчъра^[1] Джейсън Варитек.

Той отхапа една трета от поничката си и отпи кафе.

— Това сигурно ти стига — заключих. — Откри ли нещо ново за Оли Демарс?

— И аз щях да те попитам същото — отвърна Белсън.

— Ти кажи пръв — предложих.

— Не, нищо ново — каза Белсън.

Отхапах от поничката си.

— И аз.

— Никой не е работил за него. Никой не го познава. Вътре сигурно има петдесет хиляди отпечатыци от пръсти. Включително и от работниците, които са строили сградата.

— Някой от тях има ли досие? — попитах.

— Стотици — отвърна Белсън.

— А има ли мисис Оли Демарс?

— Аха — отвърна той. — Опечалената вдовица. Оли бил чудесен човек и съпруг. Оставил й прекрасна къща. Но животът продължава.

— Ако намерите револвера, куршумът става ли за балистична експертиза?

— Доста е рикоширал там вътре — отвърна Белсън. — Но вероятно да. Криминалистите казаха, че е изстрелян някъде от петнайсет сантиметра разстояние.

— Говори ли с Тони Маркъс?

— Естествено. По времето на убийството Тони е бил в офиса си, където е играл на карти с Тай-Боп, Джуниър и някакъв тип на име Ленард.

Белсън го каза напълно безизразно, после отпи от кафето си.

— Брей — възхитих се аз. — Така не само Тони има алиби, но и неговият телохранител и още двама от хората му.

— Прав си — отвърна Белсън. — В интерес на истината Тони наистина не изглежда да е вероятният извършител. Оръжие двайсет и втори калибър не е в стила на Тай-Боп, пък и не си представям как Оли се оставя Тай-Боп да го доближи на петнайсет сантиметра, без поне да се опита да извади собствения си патлак от чекмеджето на бюрото.

— Може би го е извадил — предположих. — И после някой го е прибрал.

— И все пак убиецът се е приближил на петнайсет сантиметра — настоя Белсън. — Просто не ми изглежда вероятно.

— Да, прав си — съгласих се.

— Ти откри ли нещо в бардака?

— Всички имат надеждно алиби за времето на убийството, с малки изключения, но нито една не може да ми каже с кого е била.

— А как ти се струва?

— Не мисля, че някое от момичетата има нещо общо със случващото се.

— Включително и твоята приятелка Ейприл? — попита Белсън.

Отпих от кафето си и огледах останалите понички, за да си избира най-хубавата.

— Всъщност не — отвърнах.

— Имаш ли някаква причина да смяташ, че тя е замесена?

— Замесена е в нещо — отвърнах.

— Ще ми разкажеш ли?

— Не знам.

— Но има нещо — настоя Белсън. Свих рамене.

— Да, има нещо.

— Не прекалявай — скара ми се той. — Ти си досаден, но не си глупав.

— Франк — простенах обидено.

— Вярвам на думите ти, че там няма нищо. Но рано или късно ще се наложи да ги довлека до една в участъка и да ги разпитам за имена, адреси и всичко останало.

— Знам.

— Мога да задържа нещата още малко — продължи той. Но Куърк не обича да оставя неразрешени случаи.

— Мартин Куърк? — казах. — Не думай.

— Аха. Човек остава с впечатлението, че не му пука, но не е така.

— Прави каквото трябва, Франк — казах. — Замесени са и Лайънел, и Патриша Ътли...

— Кой?

— Една собственичка на бардак от Ню Йорк — поясних. — Тя отглежда Ейприл, когато я помолих.

— Страхотна работа е свършила — каза Белсън.

— Направи всичко възможно — отвърнах. — Не знам на кой друг можех да я оставя тогава.

— На социалните служби? — предложи Белсън.

— Ти сериозно ли?

— Не — каза той.

— Нямах друг избор освен Патриша Ътли. И тогава, и сега не знам дали постъпих по най-добрия начин. Но все още не се сещам какво друго можех да направя.

— Може би няма значение — каза Белсън. — Може би от самото начало е била прецакана и когато си дошъл ти, вече е било твърде късно.

— Или пък е страхотна жена, която случайно е попаднала в капана на проституцията.

— Случайно — повтори Белсън. — Има ли нещо друго?

— Може би са замесени и публичните домове във Филадельфия и Ню Хейвън. Може би и Ейприл. Има някаква финансова измама. Може

би е замесена и мисис Ътли. А може би всички изброени, които се опитват да се изиграят един друг. Всички ми разказват някакви версии, които си измислят в момента. Нищо не изглежда логично.

— А когато се върнеш и им посочиш къде са те излъгали, те веднага измислят нова история? — попита Белсън.

— И на теб ли ти се случва? — изненадах се.

— На всеки няколко часа — отвърна той.

— Може би трябва да спра да задавам въпроси — казах. — И просто да се поразровя наоколо, докато не попадна случайно на някой факт или нещо такова.

— Мислиш ли, че ще познаеш дали наистина е факт?

— Ако не съм сигурен, ще ти се обадя — обещах.

— Нещастieto не идва само — каза Белсън. — Ще задържа Куърк, доколкото е възможно.

— Благодаря — отвърнах. — Имаш ли снимки на Оли?

— Естествено — каза той. — Ще ти пратя.

— Благодаря — повторих.

— За нищо — каза Белсън. — Имаш ли план?

— Не.

[1] Играч в бейзбола, посрещаш топката (англ.). Б.е.р. ↑

Бях в стаята на Дарлийн. Беше хубава стая. Боядисана в синьо. Имаше голямо легло с рамка от тиково дърво в колониален стил. До него имаше моряшки сандък. Имаше и маса с два стола, голям телевизор и врата към банята. Завесите се спускаха до пода и бяха с половин нюанс по-светлосини от стените. Приличаше на стая в семеен хотел в Кейп Код. До стената имаше бюро, на което беше подредена професионалната екипировка на Дарлийн. Разгледах инструментите, за да разкажа на Сюзън. Не вярвах да прояви интерес. Но пък човек никога не знае.

Седнах на ръба на леглото, докато Дарлийн внимателно си слагаше грим пред огледалото в банята.

— Ейприл каза, че не бива да говорим с теб, ако тя не присъства — каза Дарлийн.

Беше се навела към огледалото, за да хване максимално ярка светлина.

— Разследваме убийство, Дарлийн. Ако аз не мога да говоря с теб, ще дойдат ченгетата и край с дискретното разследване. Ще вземат имената и адресите на момичетата, за да проверят алибито им, и всичко ще отиде по дяволите, нали разбираш?

— Разбирам — отвърна тя.

Дарлийн си сложи лента, за да не ѝ пада косата върху лицето, и се намаза с крем.

— Трябва да говоря с Бев — продължих.

— Тя вече не е тук — обясни Дарлийн.

После изтри крема от лицето си със салфетка. Продължаваше да стои на десет сантиметра от огледалото. Започна да си слага очна линия. Движенията ѝ бяха опитни и уверени.

— Знам — казах търпеливо. — Искам да ми кажеш как да я намеря.

Дарлийн изучаващо разгледа очите си в огледалото. Докосна ги още веднъж с четчицата, облегна се назад и присви очи. Кимна на себе

си.

— Живее в Бърлингтън — отвърна тя. — Омъжена е. Дарлийн остави очната линия, извади фон дьо тен и започна да си го слага.

— Как е фамилията ѝ? — Ейприл...

— Дявол да го вземе, Дарлийн! — прекъснах я. — Аз не съм Ейприл! Ще ми кажеш ли, или предпочиташ да го кажеш на ченгетата?

Тя спря. Лицето ѝ в огледалото беше изплашено.

— Прендъргаст — каза тя.

— Благодаря.

Дарлийн отново се зае с фон дьо тена. Може би все пак не я бях изплашил толкова.

— Мога да ѝ се обадя — предложи тя. — Да ви уредя среща някъде. Съпругът ѝ няма да разбере. Той си мисли, че тя се занимава с продажби на козметика по домовете.

— Където каже — съгласих се аз.

Дарлийн се изправи и огледа резултатите от работата си. След известно време кимна одобрително.

— Добре, значи ще ѝ се обадя, когато свърша — каза тя. — Какво друго ти трябва?

Извадих една от снимките на Оли Демарс, които ми беше изпратил Белсън, и я показах на Дарлийн.

— Господи — каза тя. — Мъртъв ли е?

— Да.

Дарлийн се вторачи в снимката.

— Знаеш ли, май за пръв път виждам умрял човек.

— Познаваш ли го?

— Господи, не знам. Изглежда ми толкова... умрял.

— Не е случайно — отвърнах. — Присвий си малко очите. Виждала ли си го, когато е бил жив?

Дарлийн присви очи и се загледа в снимката.

— Вярно, че ако присвиеш очи, не изглежда чак толкова умрял.

— Познаваш ли го? — настоях.

— Май съм го виждала тук — каза тя.

— Като клиент?

— Не, не мисля. По-скоро е ходил при Ейприл.

— Знаеш ли как се казва?

— Как се казва ли? Не, в никакъв случай. Дори не съм съвсем сигурна, че наистина съм го виждала. Кой е той?

— Искаш ли да се обадиш на Бев? — предложих.

Двамата с Бев се срещнахме в кафенето на книжарницата „Барнс енд Ноубъл“^[1], близо до мола^[2] на Бърлингтън Стрийт.

— Тук няма кой да ни види — каза тя. — Приятелките ми не четат книги.

Бев беше с розова лента. На облегалката на стола ѝ беше праметнато пухено яке. Якето беше черно, с колан. С розовия си анцуг и маратонките „Найки“ приличаше на всяка друга млада домакиня от предградията, която можеш да срещнеш през деня в търговския център. Не се забелязваха никакви следи от побоя.

— Работиш ли на друго място? — попитах.

— Няма друго място за работата, която искам — отвърна тя.

— А мислиш ли за друга работа?

— Например? — попита тя. — Счетоводителка? Да кандидатствам някъде по документи? Не, не мисля. Проституцията ми харесва. За това имам най-добра квалификация.

— Следвай блаженството си — казах аз.

— Блаженството ли?

— Джоузеф Кембъл пише за това.

— Джоузеф Кембъл?

Поклатих глава, извадих снимката на Оли Демарс от вътрешния си джоб и я сложих на масата пред Бев.

— Познаваш ли го? — попитах.

Познаваше го. Забелязах как се стегна и лицето ѝ стана прекалено безизразно. Тя поклати глава.

— Познаваш го, нали? — настоях.

— Не.

— На снимката изглежда малко различно — поясних.

Тя поклати глава.

— Защото е мъртъв — продължих.

Тя се облегна и ме изгледа неразбиращо.

— Някой го е застрелял — обясних аз.

— Застрелял? — повтори тя.

Кимнах.

— Така че сега е мъртъв.

— Аз... — започна тя и спря.

— Това е убийство, Бев. Не мога още дълго да държа ченгетата далеч от вас. Говори с мен. Иначе ще трябва да говориш с тях.

Тя кимна.

— Разкажи ми за последния път, когато го видя — предложих.

И двамата си бяхме поръчали кафе. Бев сведе поглед към своето, но не го докосна. Пое си въздух и го изпусна.

— Точно той ме преби — каза тя.

Кимнах.

— Виждала ли си го преди това?

— Да.

— Кога?

Тя отново си пое дълбоко въздух.

— Рано една сутрин, когато излизаше от апартамента на Ейприл.

Кимнах.

— Тази нощ бях навън, на повикване. Но клиентът трябваше да се изнесе от хотела в пет и половина сутринта, за да хване някакъв самолет, така че аз се прибрах в къщата към шест и го видях, докато излизаше.

— Той каза ли нещо?

— Не. Само вдигна пръст към устните си, все едно ми направи знак да мълча, и ме изгледа строго... Но същата вечер, докато се прибирах от киното, се появи и ме сграбчи. Попита ме дали съм казала на някого, че съм го видяла. Казах, че не съм. Май му казах и нещо по-остро, каквато съм цапната в устата. Тогава той ме удари и ме заплаши, че ако разкажа на някого, ще ме убие. После ме би още, за да го запомня по-добре, така каза. Мисля, че му харесваше да го прави.

— И ти напусна? — попитах.

— Естествено. Не знаех точно какво става, но очевидно между този изрод и Ейприл имаше нещо. Не исках да се забърквам и да имам неприятности.

— Каза ли нещо на Ейприл?

— Не. Може би точно тя му е казала да ме пребие, нали така? Просто исках да се махна по най-бързия начин.

— Не те обвинявам — съгласих се. — Имаш ли представа какво е правел с Ейприл?

— Когато излизаш от дома на една жена в шест сутринта, мога да предположа доста точно какво си правил с нея.

— Имам предвид освен това — поясних.

— Не. Нямам представа. Но мисля, че са ортаци.

— Ортаци — повторих.

— Какво? — попита Бев.

— Отдавна не бях чувал някой да употребява тази дума — обясних.

— Така ли? Не знам. Майка ми постоянно я казваше.

— Хубава дума — одобрих.

— Честно? — попита Бев. — Мислех, че е съвсем обикновена дума.

Очевидно се зарадва, че е използвала хубава дума. Предположих, че похвалите за нея обикновено са в друга област.

— И ти ли мислиш така? — попита тя. — Че двамата са ортаци?

Бях създал чудовище. Нямахе никакво съмнение, че във всичките й разговори в близко бъдеще ще присъства думата „ортаци“. Стана ми тъжно, когато си помислих колко много от хората, пред които щеше да я употреби, дори нямаше да я оценят по достойнство.

— Да — потвърдих. — И аз мисля, че са ортаци.

— И в какво са ортаци?

— Не знам.

— Но ще разбереш, нали? — попита Бев.

— Аха.

— Моля те — каза тя. — Моля те да не ме забъркваш в тази история.

— Ако мога, няма да те забърквам — отвърнах. — Не мога да ти обещаю нищо повече.

— Господи — изохка Бев.

— Знам — съгласих се аз.

[1] Известна верига книжарници в Северна Америка. — Б.е.р. ↑

[2] Закрит търговски център (англ.). — Б.е.р. ↑

В последния ден на февруари вратата на офиса ми се отвори и вътре влезе едър мъж с дълга тъмна коса. Познах го. Казваше се Джони и преди работеше за Оли Демарс. Отворих страничното чекмедже на бюрото си и се облегнах назад.

— Джони — казах.

— Помниш ме, така ли?

— Кой би могъл да те забрави, Джони?

— Надявам се онзи големият с изрусената коса да не ме помни — обясни Джони.

— Напълно те разбирам — отвърнах.

— Не съм дошъл да създавам проблеми — каза той.

— Дявол да го вземе — възкликнах аз. — Тъкмо се бях засилил да отговоря „Проблемите са моята специалност“.

Джони седна пред бюрото ми.

— Ти разследваш убийството на Оли, нали?

— Защо смяташ така?

— Съпругът на племенницата ми работи в полицията — обясни Джони.

— Сигурно много се гордее с теб — отбелязах.

Той сви рамене.

— Всеки работи каквото може. На мен Оли ми харесваше.

— Знаех си, че някой го е харесвал — отвърнах.

— Много гадно, че го очисти така.

— Аха.

— Той беше доста печен — продължи Джони. — Е, не беше много умен.

— Знам.

— Но винаги беше честен с мен — добави Джони. Не отговорих.

— Но пък няма никакво съмнение, че Оли си беше женкар — продължи той. — Искам да кажа, че беше женен, да. Но казваше, че жена му е омъжена, а не той.

Джони се засмя. Започвах да се чувствам като на импровизирана погребална служба.

— Мисля, че точно заради това е бил убит — добави Джони.

— Как така? — попитах. — А?

— Как така е убит заради това? — поясних.

— Според мен се е срещал с някаква фуста, когато са го очистили — отвърна Джони.

— Кой го е направил?

— Не знам.

— Защо смяташ, че се е срещал с жена? — попитах.

— Защото ми каза, че тази вечер не иска никой да остава там — обясни Джони. — Поръча ми да изгоня всички преди седем и ми намигна по онзи начин, нали се сещаш: „Чупката, че идва женската.“

— А, по онзи начин — отвърнах.

— Аха.

— Рядко ли се случваше Оли да опразни сградата? — попитах.

— Ами да. Оли все пак е работил някои опасни неща, нали се сещаш? И всички хора, които работят за него, са забъркани в опасни неща. Така че Оли не обичаше да остава съвсем сам.

— Защо не останяхте, за да го наглеждате?

— Господи — каза Джони. — Когато Оли ти каже да се измиташ, се измиташ и край.

— Това вече няма да се случва — напомних.

— Да, вярно — каза Джони. — Все забравям.

— А Оли забъркан ли е в бизнеса с проститутките? — попитах.

— Няма нищо, за което да не знаеш — отвърна Джони. — Ако е бил, и аз не знам.

— А сега кой ще управлява бандата? — полюбопитствах.

— Няма да съм аз — каза Джони. — Аз изчезвам. Не издържам вече на това време. Знаеш ли, че утре пак щяло да вали сняг? Утре е първи март, а пак се очаква студен фронт от североизток.

— И къде ще отидеш? — попитах, колкото да кажа нещо. — Във Флорида?

— Шривпорт, щата Луизиана — отвърна Джони. — Имам братовчед там, който ми каза, че имало работа... и било топло.

— И няма да се връщаш? — настоях.

Всъщност не смятах, че крие нещо. Но ако ги насърчаваш да говорят непрекъснато, понякога се изпускат за неща, за които дори самите те не знаят.

— Изчезвам и край — потвърди Джони.

— Тогава кой ще управлява бандата, как мислиш?

— Мисля, че просто вече няма да има банда. Това беше бандата на Оли. Него го няма. Бандата също ще изчезне. Просто исках да разчистя нещата, преди да си замина.

— Оли имаше ли постоянни приятелки? — попитах.

— Никога — отвърна Джони. — Имаше нова всеки ден. Понякога по две.

— Проститутки?

— Нямам представа. Само знам, че канапето в офиса му постоянно беше заето.

— Не ви ли гонеше, когато правеше секс? — попитах.

— Не, естествено. Ако ни гонеше всеки път, изобщо нямаше да се свъртаме там.

— Тогава защо го е направил онази вечер?

— Не знам. Точно затова дойдох при теб. Аз бях доста време при Оли. Исках да разбера какво е станало.

— Тази жена е била различна — предположих.

— Сигурно.

Двамата поседяхме мълчаливо.

— Намери ли някакви видеокасети в офиса на Оли? — попита той.

— Не.

— Нищо? Порнокасети? Хора, които са записани със скрита камера, докато правят секс?

— Не.

Джони изведнъж каза:

— В онова отворено чекмедже на бюрото ти има пистолет, нали?

— Да.

— Искам да извадя нещо от джоба на палтото си — каза той. — Не е пистолет. Недей да стреляш.

Извадих магнума от чекмеджето.

— Извади го, но бавно — наредих.

— Не ми вярваш, така ли?

— Вярвай, но проверявай — отвърнах.

Джони се изправи. Беше облечен с кафяво палто от туид с големи външни джобове. Бръкна в десния си джоб, извади една видеокасета и я сложи на бюрото ми.

— Оли имаше много такива — каза той. — Понякога ги гледахме в офиса. Аз отмъкнах тази, за да я пусна на приятелката ми.

— Знаеш ли откъде ги е вземал?

— Не. Но изглеждат истински, нали се сещаш? Не приличат на обикновените порнофилми.

— Може би в тях ще има някаква следа — предположих.

— И аз така си помислих — каза Джони. — Надявам се да хванеш кучия син, който го е убил.

— Колко такива касети имаше Оли?

— Пет-шест.

— Знаеш ли къде ги държеше?

— Мисля, че ги заключваше в чекмеджето на бюрото си в офиса. Даде ми да взема тази, но ми каза на всяка цена да я върна.

— Ще я гледам — обещах.

— Ако имаш гадже, гледайте я заедно. Има доста секси работи.

— Благодаря за съвета — отвърнах. Джони кимна, обърна се и си тръгна.

Обадих се на Франк Белсън и попитах:

— Някой намирал ли е видеокасети в офиса на Оли Демарс?

— Не.

— А в къщата му?

— Не.

— Криминалистите изследваха ли канапето в офиса му?

— Естествено.

— Намериха ли нещо?

— Освен проби от ДНК-то на Оли, намериха ДНК от четирийсет и седем различни жени.

— Познаваме ли някоя от тях? — попитах.

— Не.

— Е, поне не е стоял без работа — отвърнах.

— Аха — съгласи се Белсън. — Някак си ми е по-леко, като знам, че животът му не е бил съвсем лишен от смисъл. Какви са видеокасетите, за които питаш?

— Един тип ми каза, че имало такива, а сега ги няма. Реших, че си струва да попитам.

— Какво има на видеокасетите? — попита Белсън.

— Не знам.

— Кой ти каза за тях?

— Един тип, който се казва Джони — отвърнах.

— Джони кой?

— Не знам.

Белсън помълча, после каза:

— Нещо ме лъжеш. Сигурен съм. И съм сигурен, че знаеш, че съм сигурен.

— Мислиш ли? — попитах.

— Сигурен съм — повтори той.

— Франк — въздъхнах аз. — Да не би да си изгубил жизнерадостния си оптимизъм, с който сме те запомнили?

— Върви по дяволите — отвърна Белсън. — Пак се правиш на много умен. Значи си открил нещо.

— Не бях длъжен да ти се обаждам — напомних.

— Просто искаше да разбереш какво сме намерили.

— Щеше ли да ми кажеш? — попитах.

— Може би да, а може би не.

— Аха.

— Дължа ти една услуга — призна Белсън. — И двамата го знаем.

— Щом казваш — отвърнах. — Аз не съм сигурен.

— Но това, че ти дължа услуга, не означава, че можеш да ме пързаяш както си искаш — продължи Белсън. — Ако се наложи, ще те прибера на топло.

— Лъгал ли съм те някога, Франк?

— Може би не точно — отвърна той. — Но по някаква причина ти изобщо не се съмняваш, че си много умен, и постоянно си измисляш някакви странни принципи, които да спазваш или да не спазваш. Не твърдя, че денонощно страдам заради внезапната смърт на Оли Демарс. Светът сигурно е по-добро място без него. Но човекът, който го е застрелял, все пак е нарушил закона.

— Ако го открия, ще му го предам — обещах.

— Ако го намеря пръв и разбера, че си крил нещо важно от мен — каза Белсън, — и ти заминаваш с него.

— Значи ще се състезаваме — отвърнах.

Обърнах се към Сюзън и казах:

— Когато ми дадоха тази касета, ме посъветваха да я гледам с гаджето си.

— И ти реши да я гледаш с мен? — каза Сюзън. — Поласкана съм.

— Освен това ми казаха, че на касетата има доста секси работи.

— А, тогава е ясно защо си решил да я гледаш с мен — отвърна тя. — Какво има на касетата?

Седяхме в хола ми. Сюзън пиеше мартини. Аз си бях налял скоч със сода. Пърл се беше настанила на обичайните си две трети от канапето, така че Сюзън седеше притисната към мен на останалата една трета. Нямах нищо против. Касетата беше във видеото. Всичко беше готово за прожекцията.

— Не знам още — отвърнах. — Не съм я гледал. Но може би съдържа някаква следа по случая с Оли Демарс.

— Който е свързан и с Ейприл — каза Сюзън.

— Така е — отвърнах.

— Имаш ли вече някаква идея какво точно става с нея?

— Освен че ме лъже ли? — уточних. — Не.

— Но смяташ, че касетата съдържа някаква следа?

— Това е една от шестте касети, които липсват от офиса на Оли Демарс, след като е бил убит.

— В теб ли са останалите пет?

— Не.

— Значи вероятно някой ги е взел?

— Вероятно.

— Е, тогава може би наистина тук има следа — съгласи се Сюзън.

Взех дистанционното.

— А може би не. Ще трябва да я изгледаме, за да разберем.

— Нищо не губим — каза Сюзън. — Нали имало секси работи.

Натиснах бутона и пузнах касетата. Нямахме звук или субтитри. Образът беше черно-бял и нямаше движение на камерата. Мъж и жена правеха секс. Отне ми известно време да разпозная жената.

— Това е Ейми — обадох се накрая аз.

— Ейми?

— Едно от момичетата на Ейприл — обясних. — Аспирантка.

Ейми беше гъвкава и енергична. Мъжът беше някъде на петдесет, но очевидно беше в доста добра форма.

— Този е доста надарен — обади се в един момент Сюзън.

— Така ти се струва от ъгъла на камерата — обясних. Сюзън се усмихна.

— Като изключим този ефект, операторската работа не е особено динамична.

Най-сетне схванах какво гледаме.

— Защото камерата е неподвижна — отвърнах. — Това е охранителна камера. Оли се е сдобил със записите от охранителните камери в къщата на Ейприл.

— Охранителни камери в спалните?

— Очевидно.

— На бас, че клиентите не знаят — каза Сюзън.

— Предполагам — съгласих се аз.

На няколко пъти по време на акта партньорът на Ейми беше обърнат с лице към камерата.

— Според мен това не е случайно — казах.

— Според мен нищо в този случай не е случайно — каза Сюзън.

— Не, имам предвид, че човекът е с лице към камерата. Мисля, че Ейми нарочно се завърта така, че той да застане с лице към камерата.

— Изнудване? — попита Сюзън.

— Не, не смятам. Ако започнат да изнудват клиентите си, съвсем скоро няма да им останат никакви.

— Тогава какво?

— Предохранителна мярка. Ако имат проблеми с някой клиент, ще имат и с какво да го държат под контрол.

Сюзън кимна. Докато дремеше, Пърл беше отпуснала главата си от канапето почти до нивото на пода. Краката ѝ стърчаха във въздуха, за да я поддържат в състояние на равновесие, и явно не проявяваше

почти никакъв интерес към касетата. Изгледахме я докрая. Имаше записи на Ейми с още няколко мъже, всеки от които поне по веднъж заставахе с лице към камерата по време на акта. Накрая касетата свърши.

— Научи ли нещо ново? — попитах Сюзън.

— Тц — отвърна тя.

— „Тц“ е еврейска дума за „Еха, каква готина касета“? — уточних.

— Не.

— Ако човек седи отстрани и гледа, тази работа не изглежда много елегантно.

— Сексът е спорт, в който трябва да се участва, за да ти е интересно — съгласи се Сюзън. — Но този запис поне не беше отегчително гинекологичен, както обикновеното порно.

— И не се отнасяше с подчертано презрение към участниците — добавих. — Както обикновеното порно.

— Значи порното не ти харесва? — каза Сюзън.

— Не, не особено. Ако някой ми каже: „Имам гола снимка на една готина мацка, искаш ли да ти я покажа?“, ще кажа: „Естествено.“ Но ако ми каже: „Имам касета, на което едни побъркани кучки се скъсват от секс“, ще му кажа: „Не, благодаря.“

— Обичам мъже с принципи — одобри Сюзън. — А ти научи ли нещо ново от касетата?

— Разбирам защо са инсталирали охранителните камери. Дори в първокласна къща като тази на Ейприл сигурно идват гадняри. Значи Оли някак си е успял да отмъкне някои от касетите и вероятно е смятал да изнудва Ейприл, клиентите или и двете страни.

— Да, но така е трябвало да знае кои са — изтъкна Сюзън. — Предполагам, че не ги е познавал по лице.

— Правилно — съгласих се. — Значи дори само касетите и евентуалният ефект от тях са му давали някакво предимство, за да се пазари с Ейприл за нещо.

Сюзън кимна. Пърл леко похъркваше.

— Дявол да го вземе — казах след малко.

— Дявол да го вземе? — повтори Сюзън.

— Ако има проблеми и това се вижда на камерите, кой се намесва? — попитах.

— Охраната?

— В повечето скъпи публични домове тази функция се поема от сводника — отвърнах. — Или поне момичетата остават с впечатление, че той ще поеме тази функция, ако се наложи.

— А тук?

— Тук няма сводник, значи няма охрана.

— А не трябва ли да има? — попита Сюзън.

— Е, обикновено не можеш просто да извикаш ченгетата за такава работа. Освен ако нямате специална уговорка с тях, излиза поевтино и бързо да използваш частна охрана, която не задава въпроси.

— Значи трябва да има.

— Да, трябва да има.

— Ейприл има ли лично оръжие? — попита Сюзън.

— Така казва, но човек не може просто да стреля по клиентите в публичен дом, дори да му стиска да го направи. Разследване на убийство би съсипало бизнеса.

— Дали е смятала да се обърне към теб, ако се наложи?

— Тя е работила известно време в града, преди да ми се обади — отвърнах.

— Тогава защо има охранителни камери, но няма охрана? — попита Сюзън.

— Предполагам, че така може да контролира по-лесно момичетата, които имат някакъв нормален живот освен работата си.

— Ще говориш ли с Ейприл? — попита Сюзън.

— Не още — отвърнах. — Досега ме лъже толкова много, че предпочитам да събера възможно най-много информация, преди отново да говоря с нея.

Сюзън кимна.

— Защо Оли е взел касетите? — попита тя. — Дали е имал достъп до имената на клиентите?

Свих рамене.

— Мислиш ли, че са го убили, за да си върнат касетите? — продължи Сюзън.

— Ето един въпрос, който смятам да разследвам — отвърнах.

— Е, предполагам, че така е много по-добре, отколкото съвсем да нямаш какво да разследваш — съгласи се Сюзън.

Свързах се с Ейми чрез Дарлийн по същия начин, по който се свързах с Бев. Разбрахме се да се срещнем в една сладкарница в Нютън. Седнахме в едно сепаре в дъното, по-далеч от витрината, която гледаше към Уошингтън Стрийт. Аз си поръчах кафе, а Ейми — мелба с шоколад.

— Хората ме мразят — каза Ейми. — Каквото и да ям, не дебелея.

— И аз съм така — отвърнах. — Каквото и да ям, не отслабвам.

Ейми не приличаше на Бев, но имаше същото излъчване на майка от заможните предградия. Беше облечена с дебел пуловер и джинси. Косата ѝ бе късо подстригана. Носеше тъмните си очила на главата.

— Тогава защо си поръча само кафе? — попита.

— Не бива да ям мелба на публично място — обясних. — Пазя си имиджа на корав тип.

— Ако искаш да си пазиш имиджа, трябва да пиеш кафето черно — изтъкна тя.

— Е, не съм чак толкова корав — признах. Тя се изкикоти.

— Ти си сладур — каза.

— Но съм опасен — настоях.

— Опасен сладур — повтори тя и пак се изкикоти.

Ейми не се преструваше. Държеше се съвсем естествено. Беше просто млада жена, която обича мъжете. Която очевидно ме харесваше. Която обичаше да флиртува и вероятно обичаше да прави секс. Нямаше никаква следа от поквара. Беше елегантна. Симпатична. Приятна. С чувство за хумор. Трябваше да положи специални усилия, за да се отнасям неодобрително към нея. Реших да не се мъча.

— Нали знаеш, че в къщата има охранителни камери? — попитах.

— Естествено.

— Гледала ли си някои от записите?

— Не.

Тя изяде малко от мелбата. Забелязах, че загребва от сладоледа, но не докосва черешката на върха на мелбата. И аз щях да направя така. Да си запазя черешката за десерт.

— Аз го гледам на живо — уточни тя. — От първия ред. Нямам нужда от повторение.

— Аз гледах една от касетите — продължих. — С теб.

— И как съм? — попита тя. — Как ми е дупето? Добре ли ми е дупето?

— Страхотно е — отвърнах. — Но ми се стори, че нарочно се завъртя така, че партньорът ти да застане с лице към камерата.

— Но елегантно, нали? Той си помисли, че се въртя в екстаз.

— Ейприл ли те накара?

— Естествено. Всички момичета го правят. Ейприл настоява да се виждат лицата на всички клиенти.

— Защо?

Ейми ме погледна малко стреснато.

— Не знам. Каза, че трябва да има запис, ако възникнат някакви проблеми.

— И ти нямаш нищо против камерите? — попитах.

— Аз ли? Не. Все пак съм чисто гола с непознат мъж в стая, заключена отвътре. Предпочитам някой да ме наглежда.

— Имала ли си проблеми?

— С клиент, който прекалява?

— Да.

— Рядко — отвърна тя. — Клиентите се подбират доста внимателно.

— Но все пак се случва?

— Все пак се случва да дойде някой извратен — каза тя. — Едно от правилата в къщата гласи, че момичетата не са длъжни да правят нищо, което не искат. Нали се сещаш, извратени работи. Телесни течности и други гадости.

— И?

— И понякога идва някой, който е пиан или надрусан, иска да направи нещо, ти му отказваш, но той въпреки това го прави.

— И то се вижда на камерите, така че ти се притичват на помощ?

— Да.

— Кой идва? — попитах.

— Преди беше Върнън — каза Ейми.

— Върнън е бияч, така ли? — попитах.

— Отговорник по охраната — поправи ме Ейми и се усмихна. — Да, бияч.

— И какво стана с Върнън?

— За съжаление той напусна малко преди да започнат проблемите.

— Смяташ ли, че има някаква връзка? — попитах.

— Между напускането на Върнън започването на проблемите? Кимнах.

— Не знам — каза Ейми. — Мислиш ли, че са го притиснали, за да си тръгне?

Свих рамене.

— Върнън беше доста едър и як — каза тя. — Мисля, че сигурно е бил ченге.

— Знаеш ли фамилията му?

— Браун.

— Как изглежда? — попитах.

— Едър, по-едър от теб. С гола глава.

— Съвсем гола глава? — попитах.

— Не, по-скоро плешив.

— Бял?

— Да.

— Знаеш ли къде е бил ченге?

Ейми поклати глава. Беше изяла повечето от мелбата, така че й оставаше едно островче с черешка на върха. Тя метна черешката в устата си и се усмихна.

— За десерт.

— Какво каза Ейприл, когато Върнън напусна? — попитах. — Спомена ли, че ще намери друг на негово място?

— Каза, че има някого предвид.

— Това достатъчно ли беше?

— Естествено, че не. Върнън седеше в салона. Можеше да дойде за трийсет секунди, ако се наложи.

— Симпатичен ли ти беше?

— Върнън? И още как. Беше забавен. И никога не сваляше момичетата. Държеше се като добър чичо, нали се сещаш?

— И не знаеш кого е имала предвид Ейприл? — попитах.

— Не. Но знам, че той не се появи, когато дойдоха онези мутри и започнаха да блъскат хората.

— Ейприл обясни ли защо стана така?

— Не съм я питала — каза Ейми.

— Защо не?

Тя изстърга сладоледа от чашата си с лъжичката и го изяде. Остави лъжичката в чинийката, внимателно попи устата си със салфетката, за да не си изтрие червилото, и се облегна на стола.

— Защото имам съпруг — отвърна. — И дете. И магистратура, която трябва да завърша. Тези неща са ми важни и до някаква степен ги контролирам. Мисля за тях. Не мисля за другото.

— Според теб какво се случва в къщата? — попитах.

— Само това, което се случва с мен — отвърна Ейми.

— И какво е то?

— Интензивен секс — каза тя. — Когато свърши, си отивам вкъщи и си пиша домашните.

— Как са ти оценките? Ейми отново се усмихна.

— Отлични. По всичко.

— Точно това очаквах от теб — казах аз.

Годините опит в детективската професия си казаха думата. Проверих името на Браун в телефонния указател. Имаше само един човек с малко име Върнън. Адресът му беше на Елм Стрийт в Съмървил.

Отидох там и позвъних. Къщата беше голяма, за две семейства, с отделни входи. След като Върнън не отговори, позвъних на другата врата. Отвори ми една жена с широка рокля на цветя.

— Знаете ли къде е Върнън Браун? — попитах.

— А вие кой сте? — попита тя.

Косата ѝ беше посивяла и ситно накъдрена. Беше обута с мокасини. Имаше бледосини очи и остър поглед.

— Приятел от армията — отвърнах. — Не съм го виждал от сто години, а минавам през града само за няколко часа.

— Не знаех, че Върнън е служил в армията — каза жената.

— Беше преди сто години — повторих аз. — Знаете ли къде мога да го намеря? Нямам търпение да му видя физиономията, когато му се покажа.

— Той държи бар — отвърна жената. — На Хайланд Авеню. Казва се „Пакис“.

— Много ви благодаря — казах аз.

„Пакис“ беше на върха на хълма на Хайланд Авеню. Имаше стъклена витрина, дълго и тясно помещение, бар окрай едната стена и редица от сепарета на другата. Вътре беше доста тъмно. На бара седяха петима-шестима мъже и пиеха. Нито един не изглеждаше убеден, че ще успее в живота. Човекът зад бара беше едър, с малко тлъстини и много мускули, а освен това беше плешив. Когато седнах на столчето, той се приближи и сложи салфетка пред мен. Стилно.

— Какво ще обичате? — попита той.

— Кафе — отвърнах.

Той сви рамене, все едно току-що си бях признал, че съм женчо.

— Става — каза и отиде да го налее.

Когато се върна да ми донесе кафето, попитах:

— Върнън Браун?

Очите му изведнъж станаха по-безизразни, сякаш беше затворил невидими клепачи.

— Аха.

— Имам няколко въпроса — казах.

— А имаш ли служебна карта?

— Не съм ченге — отвърнах.

Извадих една от визитните си картички и му я подадох. Той я погледна, като я държеше на една ръка разстояние от себе си в мътната светлина на бара.

— Мамка му — процеди той, когато прочете какво пише.

— Всички така казват — отвърнах. — Работил си като бияч в едно място на Комънуелт Авеню, нали?

— Защо питаш? — каза Върнън.

— Ти нямаш проблеми, Върнън — казах аз. — Търся само информация.

— Аха.

— Знаеш ли, че Оли Демарс е мъртъв?

Невидимите клепачи сякаш се повдигнаха малко.

— Мъртъв? — повтори Върнън.

— Аха.

— От естествени причини?

— Не.

— Не бях аз — каза Върнън.

— Никой не мисли, че си бил ти — отвърнах. — Защо напусна работата при Ейприл Кайл?

Върнън се намръщи, преди да отговори:

— Оли ме изгони.

— Лично?

— Заедно с още двама. Една вечер, когато си тръгнах от работа, ме спря на улицата. Каза ми, че не иска повече да ходя там.

— Обясни ли ти защо?

— Не.

— И ти напусна? — попитах.

Върнън сви рамене.

— Не ме беше страх. Но не се намесвам, когато има стрелба, а ако се изправех срещу Оли, щеше да се стигне до стрелба.

— Всеки сам си решава — съгласих се аз.

Върнън кимна.

— Аз например реших да не се разправам с Оли. Не си струваше заплатата, която ми плащаха в бардака.

— Какво каза Ейприл?

— Побесня, но нямаше какво да направи. Така и не ми плати за последната седмица.

— Кога стана това? — попитах.

— Преди няколко месеца, веднага след голямата буря през януари.

Значи няколко дни преди момчетата на Оли за пръв път да отидат в къщата.

— Знаеш ли кой е очистил Оли? — попита Върнън.

— Все още не.

— Ако го хванеш, не го бий много.

— Или не я бий много — подхвърлих аз.

— Мислиш, че е била някоя мацка?

Свих рамене.

— Разкажи ми за Ейприл Кайл.

— Беше строга — каза Върнън. — Трябваше да я наричам „мис Кайл“. Но понякога се държеше много приятелски с мен, дори флиртуваше. Друг път обаче се държеше, все едно съм доказан педофил.

— Защо?

— Много се ядосваше, ако се занасям с проститутките.

— А ти някога...

Той поклати глава.

— Не. Може да съм боклук, но съм професионалист. Не съм ги докосвал. Но ми бяха симпатични. Бяха доста добри момичета. Забавни. Харесваше ми да ги пазя.

— Каза ли на Ейприл защо напускаш?

— Не. Малко ме беше срам, че я зарязвам по тоя начин.

— По-добре да избягаш и да оживееш, нали така?

— Нещо такова — съгласи се той. — Но все пак не ми се обясняваше.

— Знаеш ли нещо за охранителните камери?

— Знаех, че ги има.

— Гледал ли си ги?

— Не. Само Ейприл ги гледаше — обясни той. — Ако имаше някакъв проблем, тя ми казваше.

— Значи никога не си виждал записите? Той поклати глава.

— И не знаеш какво е станало с касетите? — продължих. — Не.

— Имаше ли проблеми с клиентите? — попитах.

— Рядко и винаги се справях — отвърна той. — Приличаш на човек, който ги знае тези работи, така че ще ме разбереш. Там ходеха мъже от предградията. Може би ходят на фитнес. Може би са играли футбол в гимназията. Но не са свикнали. И в последно време не им се е налагало да се бият. Освен това са стреснати по принцип, защото правят нещо, което не бива...

Върнън сви рамене.

— А аз съм бил ченге в Еверет. И после съм работил като бияч на много различни места.

— Човек трябва да знае как се прави — съгласих се аз.

Върнън ми наля още кафе.

— Ти знаеш, нали?

— Радвам се, че забеляза — отвърнах.

Направих един последен опит с Ейприл. Седнахме във всекидневната на къщата ѝ. Тя се държеше сковано и официално. Все едно не се познавахме още откакто тя беше хлапе.

— Говорих с Върнън Браун — започнах аз.

— С Върнън?

— Защо не ми каза за него? — попитах.

— Какво да ти кажа?

— Може би има връзка между напускането му и това, което хората на Оли са започнали да правят няколко дни след него.

— Не бях мислила за подобна връзка — отвърна тя. Зачаках. Ейприл не добави нищо.

— Защо не намери заместник на Върнън? — попитах.

— Бях започнала да търся, но след като дойдох при теб, някак си реших, че вече няма нужда.

— Къде държиш касетите от охранителните камери?

— Защо питаш?

— Защото няколко от тях са били у Оли.

— Откъде знаеш, по дяволите?

— Един тип ми каза — отвърнах. — Ти ли ги даде на Оли?

— Разбира се, че не.

— За да ги използва за изнудване на клиентите?

— Разбира се, че не — повтори Ейприл. — Нали ти казах, че не съм ги давала на Оли?

— Значи са прибрани някъде? — продължих.

— Не е твоя работа — отвърна тя.

— Може ли да ги гледам? — попитах.

— Не.

— Оли използваше ли ги срещу теб?

— Моля?

— Заплашваше ли те, че ще ги използва, за да разкрие самоличността на клиентите ти, ако не му съдействаш?

— По какъв начин бих могла да му съдействам? — попита Ейприл.

— Като му дадеш дял от „Момичето мечта“?

— Това е абсурдно — заяви Ейприл. — Изобщо не знам за какво говориш.

— Ейприл — казах най-сетне. — Какво става, по дяволите?

— Не те разбирам.

— Лъжеш ме още от деня, в който влезе в офиса ми.

— Не лъжа — каза тя. — Просто се опитвам да създам нещо, не разбираш ли? Опитвам се да положа основите на „Момичето мечта“.

— Верига от първокласни бардаци — уточних.

— Наричай го както искаш — отвърна тя. — Но това ще бъде мечтаното място за мъжете. Елегантно, изискано, абсолютно дискретно, като отличен частен клуб във всеки голям град, където в продължение на няколко дни мъжете ще могат да живеят така, както само са си мечтали.

— Ти не беше ли замесена в една подобна схема? — попитах. — Преди години? Клубовете „Драун Принс“?

— Тогава не контролирах нещата. Тези клубове се държаха от мъже.

— Но в „Момичето мечта“ също са замесени мъже, нали така?

— Те не контролират нищо. „Момичето мечта“ си е мое. Поседях мълчаливо, за да помисля. Ейприл ме гледаше спокойно, сякаш просто изчакваше да свърша с мисленето.

— Аз съм един от тези мъже — казах.

— Моля?

— Аз съм един от тях, както и Лайънел. Обзалагам се, че и Оли е бил един от тях. Плащаш и на Тони Маркър. Бог знае кой още е замесен.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Искам да кажа, че не можеш да се справиш без подкрепата на мъже и просто се опитваш да намериш такива, които можеш да манипулираш, за да не ти отнемат бизнеса и да те защитят от останалите мъже.

— Това беше абсурдна, сексистка забележка на мъж, който не мисли с главата си, а с нещо друго — отвърна Ейприл.

Не звучеше ядосана — каза го също толкова спокойно и убедено, колкото и всичко останало в този разговор.

— Такъв съм си — отвърнах аз. Ейприл се изправи и протегна ръка.

— Радвам се, че се отби — каза тя с приятна усмивка.

— Не се забърквай в нещо, от което не мога да те измъкна — предупредих я аз.

— Мога да се грижа за себе си — увери ме тя.

— Засега не се справяш много добре.

Усмивката ѝ не трепна, нито протегнатата ръка. Най-сетне я стиснах. Ръкостискането ѝ беше искрено и самоуверено... за разлика от всичко останало.

Тони въртеше бизнеса си от задната стаичка в ресторанта си „Бъдис Фокс“. Беше в южната част на града и целият квартал беше станал по-скъп, но клиентелата продължаваше да е само от чернокожи. Когато влязох, бях единственият бял в ресторанта.

В дъното до бара имаше едно сепаре, по-голямата част от което се заемаше от Джуниър. Той ме видя, стана, каза ми да изчакам и отиде до офиса на Тони. После се върна и ми кимна да вляза.

Влязох в офиса на Тони. Тони седеше зад бюрото си. До стената седеше Тай-Боп, със слушалки на iPod^[1], и се поклащаше в ритъма на музиката или в ритъма на собствената си душа. Така и не успях да разбера кое от двете.

— Ако Джуниър стане още по-едър, ще трябва да му купиш собствена сграда — отбелязах.

Днес Тони беше в монохроматична гама. Кафяв костюм, кафява риза и лъскава кафява вратовръзка.

— Какво ти трябва? — попита Тони.

Хвърлих поглед към Тай-Боп, който продължаваше да се тресе на стола.

— Това момче по колко кокаин смърка на ден? — попитах.

Тони се усмихна.

— Толкова, че постоянно да е нащрек. Какво ти трябва?

— Ти ли уби Оли Демарс? — попитах.

— Не.

— Знаеш ли кой го е направил?

— Не.

— Знаеш ли нещо за Ейприл Кайл, което не си споделил с мен?

— Защо да не го споделям? — попита Тони.

— Не знам. Всички, с които говоря, ме лъжат. Дори да ми кажеш колко е часът, пак ще проверя от независим източник.

Тони се ухили.

— Тя ми плаща таксата навреме всеки месец — каза той.

— За разрешение да върти бизнес на твоя пазар? — уточних.

— Точно така.

— Твоят пазар какво включва?

— Шестте щата в Ню Ингланд — отвърна Тони.

— А Ню Хейвън?

— Той е разделен — каза Маркъс. — Между мен и едно наше момче от Ню Йорк.

— Как осъществявате прехвърлянето на парите? — попитах.

— Всеки месец Ленард ги прибира в брой.

— А, да — казах. — Ленард.

— Тя е питала Ленард за много от нещата, които ме питаш ти — каза Тони. — Ленард си го бива. Не говори много. Но ми каза, че го е питала за границите на територията ми, как я контролирам и дали познавам хората, които контролират другите пазари.

— А ти познаваш ли ги?

— Някои от тях — отвърна Тони. — Например нашето момче от Ню Йорк.

— Знаеш ли защо тя иска да разбере всичко това?

— Не.

— Питал ли си я? — поинтересувах се.

— Не. Предполагам, че иска да разшири бизнеса си.

— Имаш ли проблем с това?

— Не, стига таксата ми да се увеличи, хм, пропорционално на разширяването.

— Добре се изразяваш — отбелязах. — За гангстерски бос.

Докато разговаряхме, жаргонът на Тони, характерен за чернокожите от големия град, сякаш ставаше все по-силен. Подобно на Хоук, Тони, изглежда, можеше да го включва и изключва по желание.

— Много ясно — отвърна той.

— Има ли нещо друго? — попитах.

— За Ейприл?

— Най-вече — потвърдих.

Тони ме изгледа продължително. По лицето му нямаше бръчки. В късата му коса се забелязваха само отделни посивели косми. Вратът му беше малко отпуснат, но той винаги си е бил такъв. Изглеждаше щастлив, спокоен и в отлично здраве. Ако не беше Тай-Боп, който се тресеше в ритъма на музиката, която само той чуваше, човек можеше

да си помисли, че Тони Маркър е преуспяващ университетски преподавател.

— Единственият път, когато съм бил на топло за двацет и пет години, беше заради теб — каза той.

— Но не остана вътре много дълго — отвърнах.

— Не беше по твоя вина — каза Тони.

— Естествено, че не — казах аз. — Ако зависеше от мен, щях да ти тресна доживотна присъда.

Тони се усмихна.

— Винаги казваш каквото мислиш. Зачаках да продължи.

— Освен това преди известно време ти помогна на дъщеря ми в Маршпорт — обясни той.

Продължих да чакам.

— Наскоро тя попитала Ленард дали ще убие някого, ако го помоли — каза Тони.

— „Тя“ в случая е Ейприл, нали така?

— Аха.

— Преди да убият Оли? — попитах.

— Аха.

— И какво казал Ленард, когато го попитала?

— Казал, че не работи на свободна практика, така че Ейприл трябва да се обърне към мен.

— И тя направи ли го?

— Не.

— Имаш ли представа кого е искала да убият?

— Не — отвърна Тони. — Тя не казала, а Ленард не я питал. Не знам нищо повече.

— Може да е бил Оли, а? — предположих.

Тони кимна.

— Може — отвърна той.

— А може да е бил и Патока Доналд — продължих с предположенията аз.

— Може — отвърна той.

— Но доколкото знаем, само Оли е бил убит в последно време — казах аз.

Тони продължи да кима, после отвърна:

— Засега.

[1] ??? ↑

Бях сигурен, че няма никакъв смисъл да питам Ейприл за разговора ѝ с Ленард. Но така не ми оставаше нищо, което да разследвам и с което да се занимавам. Единственото, което успях да измисля, беше пак да започна да следя Лайънел. Така поне, докато не правех нищо особено, щеше да ми е скучно и дискомфортно, което щеше да ми създаде измамното усещане, че напредвам.

За истинското следене трябва повече от един човек. Така че Хоук ме придружи в Ню Йорк.

На сутринта, след като пристигнахме, минахме през парка и се настанихме от другата страна на улицата, откъдето можехме незабелязано да наблюдаваме кооперацията на Фарнсуърт. Времето беше свежо. В Ню Йорк наскоро беше валил сняг, който все още беше чист и бял. В парка имаше много хора. Изглеждаха добре, по особено напрегнатия начин, характерен за нийоркчаните.

— Следиш внимателно всяка жена, която мине покрай нас — отбелязах след малко.

— Искам да съм сигурен, че Фарнсуърт няма да се промъкне незабелязан — обясни Хоук.

— Ти си го виждал само на снимката от полицейското му досие, която е направена преди десет години — изтъкнах.

— Точно затова гледам толкова внимателно — отвърна Хоук.

Край нас мина красива млада жена, облечена с късо кожено яке и тесни джинси. Хоук внимателно я проследи с поглед, докато минаваше.

— Можеше да е той например — каза.

— Не е той.

— Човек трябва да бъде нащрек — настоя Хоук.

И двамата огледахме жената, докато не ни подмина и не влезе в парка. Алеята завиваше на юг и дамата се изгуби от поглед.

— Защо трябва и двамата да дебнем този Фарнсуърт? — попита Хоук. — По едно и също време?

— Знаеш, че така трябва — отвърнах. — Дори ако не вземе такси, може да се наложи някой от нас двамата да отиде да пусне една вода.

— Да пусне една вода? — каза Хоук. — Някой от нас двамата? Случайно да си виждал Супермен да се кани да прескочи някоя сграда, но после изведнъж да спре и да си каже: „Чакай малко, първо трябва да пусна една вода.“

— След като го видим веднъж и си сигурен, че ще можеш да го познаеш пак, ще се сменяме — обясних.

— Да не е този? — попита Хоук.

Наистина беше Фарнсуърт — беше излязъл пред входа на кооперацията си и чакаше портиерът да му хване такси.

— Имам ловен инстинкт — обясни Хоук. — Наследил съм го от прадедите си, които са дебнели лъвовете в Африка.

Портиерът спря едно такси на „Сентръл Парк Саут“. Отвори вратата на Фарнсуърт, за да се качи, после я затвори и таксито потегли към центъра.

— Таксито е проблем — изтъкнах. — Твоите прадеди гонили ли са лъвовете в Африка?

— Като нищо — отвърна Хоук. — Но обикновено са изчаквали лъва да се върне в леговището си, за да проверят дали няма да донесе нещо.

Зачакахме. Фарнсуърт се върна след три часа, прибра се и не излезе повече. Накрая двамата с Хоук се отказахме и се прибрахме в хотела.

Бяхме отишли в Ню Йорк с белия ягуар на Хоук, който малко биеше на очи, ако искахме да следим някого. Така че на следващия ден взехме обикновена кола под наем и паркирахме на втора линия (заедно с много други коли) на една улица на запад от кооперацията на Фарнсуърт. Неговата улица беше еднопосочна и водеше на изток. Аз тръгнах пеш, а Хоук остана в колата. Ако Фарнсуърт излезеше пеша, трябваше да го поема аз. Ако хванеше такси, трябваше да го проследи Хоук.

Занимавахме се с това в продължение на следващите три дни, без да научим нищо повече от факта, че Фарнсуърт редовно излиза и после пак се прибира. Веднъж отиде на пазар в „Барнис“. Обядва с някаква жена в „Хари Чиприани“. Излезе на разходка в парка; срещна се с

друга жена в „Пиер“, за да изпият по нещо; купи си хранителни продукти в „Д’Агостино“ на Кълъмбъс Авеню.

Сметката за хотела набъбваше, което не ме радваше особено. Но бяхме на работа, за която в момента никой не ми плащаше, а не се знаеше кога ще свършим. Така че на третия ден решихме да вечеряме в заведението на Мадисън Авеню, където се бях срещнал с Корсети и бях обядвал със сандвич с телешки език.

— Колко време ще продължаваме така? — попита Хоук.

— Да се храним тук ли?

— Да висим пред апартамента на Фарнсуърт, където не научаваме нищо ново.

— Не си ли се научил на търпение от твоите африкански прадеди? — попитах.

— Смяташ ли, че щяха да се занимават с лов на лъвовете, ако предпочитаха да им е скучно? — попита на свой ред Хоук.

— И ти си прав — съгласих се.

— Не можеш ли да измислиш нещо друго?

— Не.

— Но си твърде голям инат, за да се откажеш от случая?

— Има отговор за всичко — казах аз. — И Фарнсуърт го знае.

— Искаш ли да го попитам? — предложи Хоук. — Мога да го направя доста убедително.

— Дори не знам какъв да е въпросът — отвърнах. — Случва се нещо, в което са замесени Ейприл, Фарнсуърт, Патриша Ътли и покойният Оли Демарс, а аз не знам какво е то.

— Можем да го попитаме точно това — предложи Хоук.

— Но ако не отговори и ти не успееш да го сплашиш така, че да отговори, няма да стигнем доникъде, а той ще бъде предупреден.

— Мога да го удрям, докато не каже нещо — добави Хоук.

— Предполагам, че няма да се наложи да го удрия много продължително — казах. — Но откъде ще знаем, че казва истината? Досега всички, с които съм говорил, ме лъжат за всичко. Нали и аз ги разпитвах? Не искам повече хипотези. Искам фактите.

— Фактите? — повтори Хоук.

— Събития, които могат да бъдат доказани — обясних. Хоук си беше поръчал сандвич с печено пуешко. Отхапа от него и отбеляза:

— Доста са вкусни сандвичите им с печено пуешко.

- Филето също си го бива — отвърнах.
- Мога и да го убия — предложи Хоук. Поклатих глава.
- Така няма да отговори на въпросите — обясни той, — но самите въпроси може би ще изчезнат.
- Не. Искам да разбера точно какво се случва с Ейприл.
- Само предлагам — каза Хоук.

Бяхме в Ню Йорк от пет дни. Омръзна ми да живея в хотел, да се храня навън и да не съм си вкъщи. Липсваше ми Сюзън. Липсваше ми Пърл. Липсваше ми гледката от прозореца в офиса. Липсваха ми новините по телевизията с Чет Къртис. Липсваха ми статиите на Майк Барникъл. Липсваха ми Бойлстън Стрийт, река Чарлс, градският площад, всекидневникът „Глоуб“ и фитнес клубът „Дарбър“. Липсваше ми и Сюзън. Липсваха ми спекулациите около пролетните трансфери в бейзболните клубове, рекламите на мебели „Джордан“, туристическите автобуси амфибии, бар „Риц“ и Сюзън.

От друга страна, престоят ми в Ню Йорк дотук беше пълна загуба на време.

— Колко още ще висиш там? — попита ме Сюзън по телефона.

— Докато не измисля нещо по-умно — отвърнах.

— Можеш да си дойдеш и да следиш Ейприл — предложи тя.

— Лайънел е основният играч — възразих. — Той е организиран всичко и рано или късно ще направи нещо, за което ще мога да го хвана.

— Например? Ще паркира неправилно?

— Много смешно — озъбих се аз.

— Какво да направя, като съм забавна? — попита Сюзън. — И ти си такъв.

— Аз мога да спра, ако искам — отвърнах.

Поговорихме си още няколко минути като възрастни хора — за секс. После затворихме, а аз отидох до прозореца на хотелската стая и погледнах към Мадисън Авеню.

Дали Ейприл беше поискала от Ленард да убие Оли? И ако да, защо не се беше обърнала към Тони, след като Ленард ѝ беше казал да го направи?

Може би вече е нямало нужда, защото някой друг е свършил работата. Или пък е имала някой друг предвид, но още е било рано за

него. Или пък Тони също ме лъжеше, може би заедно с Ленард и Ейприл. Всички заедно, в унисон.

Приготвих си питие и застанах с него до прозореца.

Изглежда, Ейприл и Лайънел бяха възнамерявали да основат верига от първокласни бардаци, поне първите няколко от които са се надявали да откраднат от Патриша Ътли. После може би се бяха скарали, а може би не.

Ейприл явно не просто искаше клубовете „Момичето мечта“, а имаше нужда от тях. Беше направо обсебена от идеята за „Момичето мечта“. Но аз бях почти сигурен, че няма да се справи сама. Очевидно не харесваше особено мъжете, но също така явно имаше нужда поне от един, за да се справи. Може би отначало е бил Лайънел. А после може би Оли. И накрая може би аз. Това обясняваше защо се опита да ме свали. Когато имаше нужда от мъж, тя използваше секс. Точно затова не хареса Теди Сап. С него сексът не можеше да се използва като инструмент за влияние.

Отпих малка глътка от питието си. В чашата имаше много лед. Така питието имаше съвсем свеж вкус.

Сексът не беше проработил и при мен. Кой оставаше сега? Отново Лайънел? Може би точно това беше истинският смисъл от разговора на Ейприл с Ленард. Може да е било нещо като изпитание: „Ще убиеш ли някого, ако те помоля?“ Ако се беше съгласил, може би Ленард можеше да бъде следващият мъж, който да ѝ помогне. Но това, че я беше накарал да се обърне към Тони, вероятно означаваше, че не е издържал изпитанието. Или пък в действителност го беше издържал, но само се оправдаваше с Тони.

Имаше много неща, които не знаех. Но от това, което все пак знаех, връщането при Лайънел ми се струваше логичен ход. Кое не беше добре. Защото Лайънел нямаше да се погрижи за Ейприл. За него тя беше просто плячка.

В Ню Йорк валеше. Стоях под дъжда недалеч от парка срещу сградата, в която живееше Лайънел. Хоук беше паркирал малко по-нагоре на същата улица. Не бях съвсем мокър. Бях си сложил официалната шапка на „Ред Сокс“ от първенството през 2004 г. и светлокафявото кожено яке. Шапката пазеше главата ми, а якето — пистолета. Но всичко останало беше мокро. Във врата ми се стичаше вода, независимо че си бях вдигнал яката. Джинсите и маратонките ми бяха прогизнали.

Някъде към 10:30 ч. сутринта пред входа на Лайънел спря сребристо порше бокстър и от него слезе Ейприл Кайл с ботуши, яркочервено палто и малък червен чадър. Подаде ключовете от колата на портиера и влезе в сградата. Портиерът се качи в колата, зави зад ъгъла и след няколко минути се върна пеша, след като я беше паркирал някъде.

Прииска ми се да имам верен помощник, на когото да мога да кажа: „Охо! Играта започва!“ Всъщност можех да пресека улицата и да го кажа на Хоук, но бях сигурен, че това ще го подразни. Така че се примирих и леко си кимнах с глава в знак на одобрение, от което във врата ми се стече още дъждовна вода.

Бях сигурен, че Хоук е забелязал Ейприл. Той винаги забелязваше всичко. Ако тя излезеше и се качеше в колата си или в такси, той щеше да я проследи. Ако излезеше пеша, аз щях да тръгна след нея, а Хоук бавно щеше да потегли след мен, без да обръща внимание на разгневените шофьори на таксита.

В продължение на три часа не се случи нищо, освен че продължи да вали.

После Ейприл излезе от сградата заедно с Лайънел. Двамата застанаха под навеса на входа, докато портиерът им спре такси.

Когато в Манхатън вали, не е лесно да спреш такси. Дори ако си професионалист. След като портиерът най-сетне успя, той се върна, разтвори голям чадър над главите на Лайънел и Ейприл и ги придружи

до таксито. Изпод чадъра не виждаха нищо около себе си, така че използвах момента, тичешком прекосих улицата и скочих в колата под наем, където ме чакаше Хоук, преди портиерът да затвори вратата на таксито и да почука по покрива в знак, че шофьорът може да тръгва.

Не се сдържах.

— Охо! Играта започва! — заявих доволно. Хоук поклати глава.

— Какво ти става, по дяволите?

Паркирахме до един пожарен кран и в продължение на два часа наблюдавахме входа на сградата, в която беше публичният дом на Патриша Ътли. Дъждът, който се стичаше по предното стъкло, размиваше цветовете и изкривяваше силуетите на сградите в Ист Сайд. Но все пак се виждаше, а ако бяхме оставили чистачките да работят в продължение на два часа, без да помръднем от мястото си, щеше да си личи от сто километра, че седим вътре и наблюдаваме някого.

Когато Лайънел и Ейприл най-сетне излязоха от сградата, продължаваше да вали. Портиерът им спря такси. Ейприл му даде бакшиш. Хоук пусна чистачките и пое след таксито, което се върна през парка и ги остави пред кооперацията на Лайънел. Двамата влязоха в сградата. Таксито си замина, а ние паркирахме зад голям камион на водопроводна компания. Хоук спря чистачките.

— Тази детективска работа е адски вълнуваща — обади се той. — Нищо чудно, че цял живот се занимаваш с нея.

Отпуснах глава на облегалката. Дъждът не спираше.

— Мисля да пазя в колата — споделих аз. — Ако някой от тях излезе, един от нас винаги може да изскочи навън, за да го проследи.

— Един от нас? — повтори Хоук.

— Не сме ли другари? — попитах аз.

— Другари?

— Сол и пипер — поясних. — Черно и бяло. Приятели въпреки расовото разделение.

— Няма да следя никого на дъжда, бели приятелю — каза Хоук.

— Винету щеше да го направи за Поразяващата ръка — отбелязах аз.

— Аха — съгласи се Хоук.

— Верният Джим щеше да го направи за Хъкълбери Фин — продължих.

— Няма да следя никого на дъжда, Хък.

— Дори Тонто щеше да го направи.

— Не съм ти верен индиански другар, окей? — каза Хоук.

— Политически коректният израз е „верен другар от коренното население на Северна Америка“ — поправих го аз.

Хоук кимна, все едно бях казал нещо смислено.

— Няма да следя никого, дори ако го обърне на сняг — заяви той.

Седяхме и чакахме нещо да се случи. Продължаваше да вали. Светлината на следобеда започна да гасне. Белите фарове и червените стопове на колите по улицата се размиваха от водата, която се стичаше по предното стъкло. Най-приятно за гледане беше зеленото на светофара на „Сентръл Парк Уест“, което светеше със смарагдово сияние в дъжда.

Портиерите в кооперацията на Лайънел се сменяха. В сградата влизаха и излизаха хора. Нито един от тях не беше Лайънел или Ейприл. Спорът за следенето в дъжда вероятно беше абсолютно безплоден, защото и двамата бяхме сигурни, че никой няма да излезе. Отдавна бяхме изчерпили темите и желанието за неангажиращ разговор. Седяхме мълчаливо, вторачени във входа на Лайънел. Нямахме нищо против да не разговаряме. Хоук имаше почти безграничен капацитет да стои мълчаливо, а и аз можех да понеса повече мълчание, отколкото обикновено ми се налагаше.

Към 7:30 ч. вечерта и двамата бяхме стигнали до заключението, че Ейприл няма да си тръгне тази вечер. Оттук нататък всичко се превърна в игра на нерви кой ще издържи по-дълго. Хоук седеше абсолютно неподвижен зад волана.

Стана десет вечерта. Бях гладен и умирах за едно питие. Но знаех, че минават дни, преди човек да умре от глад, така че все още не се страхувах за живота си.

— Чувал съм, че когато човек гладува продължително, след известно време спира да изпитва глад — обадох се аз.

— Никога не съм гладувал толкова продължително — отвърна Хоук.

Дъждът не спираше. Явно и той беше решил да се състезава с нас.

В единайсет и половина пак се обадох:

— А знаеш ли, че алкохолът в умерени количества е полезен за поддържане на ниското ниво на холестерола?

— На холестерола — повтори Хоук.

— Така че това очевидно е вредно за здравето — продължих. — Да седим тук и да не пием нищо.

Хоук кимна.

— Факт, че не се чувствам съвсем добре.

И аз кимнах. Продължихме да седим мълчаливо. В 11:20 ч. Хоук каза:

— Мислиш ли, че тя ще остане тук през нощта?

— Вероятно — предположих аз. — А ти наистина не изглеждаш съвсем добре.

— И ти не си цвете — отвърна Хоук. — Малко си пребледнял.

— По твоите стандарти? Хоук сви рамене.

В 12:15 ч. Хоук включи чистачките и фаровете.

— Едно на нула за теб — каза той.

Посочих на изток, към нашия хотел от другата страна на Сентръл Парк. Хоук потегли.

— Да кажем, че е едно на едно — отвърнах аз.

Когато Ейприл излезе от кооперацията на Лайънел заедно с него в 11:30 ч. на следващата сутрин, бях почти сигурен, че е прекарала нощта там. Двамата с Хоук вече ги чакахме отвън. Те хванаха такси до центъра и слязоха пред италиански ресторант на Хъдсън Булевард, точно под Спринт Стрийт. Двамата с Хоук останахме да ги чакаме отвън.

В 13:17 ч. Ейприл и Лайънел излязоха от ресторанта с двама мъже в костюми. Нито един от четиримата не изглеждаше много доволен. Мъжете с костюмите се качиха в една лимузина. Аз си записах номера на колата.

— Това детективска работа ли беше? — обади се Хоук. Кимнах.

— Всичко опира до правилния метод.

— Гледам и се уча — отвърна той. — Продължаваме да следим Ейприл и Лайънел, нали?

— Освен ако не се разделят.

Не се разделяха. Хванаха такси на Хъдсън Булевард и потеглиха обратно към Уест Сайд.

— Искаш ли да си купя шофьорска шапка? — обади се Хоук зад волана. — Като главния герой от „Да возиш мис Дейзи“?

— Не — отвърнах.

Използвах чудото на мобилните телефони, за да се свържа с Корсети. Той не вдигна. Оставих му съобщение да ми се обади и той го направи след час и петнайсет минути.

— В града ли си? — попита той, когато вдигнах.

— Аха. В Уест Сайд, до парка.

— Нивото на престъпността сигурно ще падне главоломно — предположи той.

— Можеш ли да провериш един регистрационен номер?

— Естествено — отвърна той. — Дай ми нещо да се занимавам. Май не сме имали ново убийство поне от петнайсет-двайсет минути.

Междувременно проследихме Лайънел и Ейприл до 81-ва улица. Спряхме на един ъгъл, когато таксито ги остави пред сграда с голям бароков навес, който пазеше входа от дъжда. Портиерът излезе и им отвори вратата. Известно време не се случи нищо, докато плащаха на шофьора. После двамата слязоха от колата и пристъпиха под навеса. Портиерът затвори вратата и таксито се отдалечи. Лайънел и Ейприл влязоха в сградата.

Когато се изгубиха от поглед, Хоук спря колата под наем пред входа на сградата. Портиерът му отвори вратата. Слязох сам от другата страна, без неговата помощ, като държах една пачка двайсетачки, които си носех точно за такива случаи.

— Ще пазиш ли колата? — попитах и отделих една двайсетачка.

— Става — отвърна портиерът. — Ще я паркирам на входа на гаража и ще я изкарам, когато излезете.

— Идеално — одобрих аз.

Двамата с Хоук тръгнахме към вратата.

— Трябва да съобщя, че идвате — обади се портиерът с извинителен тон. — За кого да предам?

— Отиваме на същото място, където влезе двойката преди нас — обясни Хоук. — Трябваше да се срещнем отвън, но закъсняхме.

— При мисис Ътли? — попита портиерът.

— Ътли? — повторих.

— Аха. Тя живее на последните два етажа.

Погледнах към Хоук.

— Те споменаха ли ти нещо за Ътли?

— Не.

— И на мен.

И двамата спряхме.

— Сигурен ли си, че отидоха при Ътли? — обърнах се аз към портиера.

— Абсолютно — отвърна той. Двамата с Хоук пак се спогледахме.

— Знаеш ли какво? — успокоих го аз. — Мисля, че е най-добре да се върнем в колата и да позвъним на Лайънел по мобилния телефон.

Хоук кимна.

— И аз така мисля. Портиерът, изглежда, се натъжи.

— Задръж двайсетачката — казах му аз. — Благодаря за помощта. Ще направим едно кръгче около сградата, докато се чуем по телефона. Сигурно не сме се разбрали.

Портиерът малко се развесели.

— Става — каза той. — Ако се върнете, ще се оправя с колата.

Той задържа вратата на Хоук, докато се качи, после бързо заобиколи колата, за да помогне и на мен, но беше късно. Вече бях седнал вътре. Затова той поне я затвори внимателно.

— Благодаря — казах аз.

Хоук потегли към парка, а чистачките плавно подновиха работата си по предното стъкло.

Корсети се обади към четири следобед.

— Движиш се в най-добрите кръгове на обществото — каза той.

— Колата е регистрирана на името на Арнолд Фишър.

— Познаваш ли го?

— Да.

— Покрай работата? — попитах.

— Арии Фишър е финансистът на това, което е останало от фамилията Денучи.

— Това, което е останало? — повторих.

— Аха, някъде преди пет години здраво ги притиснахме. Прибрахме Дайън Денучи до живот. Оттогава семейният бизнес нещо не върви. Момчето му се опитва да го върти, но не се справя.

— Мисля да говоря с мистър Фишър — казах аз.

— Само ако дойда с теб — каза Корсети.

— И ме държиш за ръката? — уточних.

— Кажи ми защо се интересуваши от него. Казах му. И описах двамата мъже с костюмите. Когато свърших, Корсети каза:

— Единият е Арни, няма съмнение. Чудя се дали другият е бил Бружс.

— Брукс?

— Брукс Денучи, синът на Дайън.

— Брукс Денучи? — повторих. — Какво е това име?

— Старият винаги е искал да се издигне в обществото и да живее в Гринич — обясни Корсети.

— Можеш ли да уредиш среща? — попитах.

— Пак ще ти се обадя — отвърна Корсети и затвори. След известно време Ейприл и Лайънел излязоха от сградата и взеха такси. Потеглихме след тях на запад през парка, към жилището на Лайънел.

— Мафията? — попита Хоук.

— Сигурно — отвърнах и му разказах какво съм научил от Корсети.

— Все е нещо — каза той.

— Така е.

Продължихме да седим в колата пред кооперацията на Лайънел. Небето беше покрито с облаци и слънцето едва надничаше между тях. Когато Корсети ми се обади отново, вече беше залязло.

— Утре в одинайсет сутринта — каза той. — Аз ще мина да те взема.

— Къде отиваме?

— На Двайсет и шеста улица — отвърна Корсети. — Между Седмо и Осмо авеню.

— Офисът на Арни? — попитах.

— Офисът на адвоката му.

— Много мило — отбелязах.

— Така е по-добре — каза Корсети. — Познавам ги, особено Арни. Ако го прибереш за разпит, той се затваря като мида, докато не дойде адвокатът му. Така или иначе, нямам с какво да го притисна.

— И това е вярно — признах аз.

— Ще те взема в десет и половина — каза Корсети.

Когато затворих, Хоук ме погледна.

— Стига ли толкова?

— За днес? Да. Да вървим да вечеряме.

— Първо коктейли, нали? — попита Хоук.

— Разбира се — отвърнах.

На сутринта оставих Хоук с колата под наем.

— Ако се наложи да избираш, следи Ейприл — наредих.

— Ще платиш ли глобата? — попита Хоук. — Ако паркирам на забранено място?

— В никакъв случай — заявих. — Хулиган такъв.

Хоук пак отиде при кооперацията на Фарнсуърт от другата страна на парка. Аз изчаках Корсети на Мадисън Авеню. Докато отивахме към центъра, той ме посъветва:

— Не го казвай изрично, но ако всички останат с впечатлението, че си ченге, няма да ни навреди.

Въпреки натовареното движение стигнахме лесно. Корсети използваше сирената по предназначение.

— Мислех, че това нещо се пуска само ако е наложително за изпълнението на полицейска задача — обадох се аз.

Корсети ме изгледа недоумяващо. После се ухили и отново пусна сирената, въпреки че този път дори нямаше други коли.

— А, сега разбирам — казах.

Когато пристигнахме, Корсети натика колата си на забраненото за паркиране място пред един невзрачен ресторант на 26-а улица. После влязохме в невзрачния вход до ресторанта. Качихме се в мърляв асансьор, който ни откара до третия етаж, и влязохме в офис, който напълно се вписваше в обстановката.

Една жена на около петдесет, облечена с безформена черна рокля, се обърна към нас.

— Чакат ви в конферентната зала.

После стана, за да ни заведе до залата, отвори ни вратата и отстъпи встрани. Вътре имаше четирима мъже, двама от които бях видял наскоро на Спринт Стрийт. Корсети влезе пръв и застана пред тях:

— Аз съм Корсети. Това е Спенсър.

После се обърна към един невзрачен мъж на около шейсет с буйна бяла коса.

— Ти си Галвин, нали?

— Маркърс Галвин, адвокат — потвърди невзрачният мъж. Галвин беше облечен с измачкан сив костюм с жилетка, риза на червени и черни карета и тънка черна вратовръзка.

— Значи ти си бавачката — каза Корсети на втория непознат мъж, който беше едър и зализан, със скъп костюм.

Едрият мъж го изглежда безизразно. Корсети се засмя и поклати глава, после се обърна към по-младия от двамата мъже, които бях видял на Спринт Стрийт.

— Как си, Брукс?

Брукс Денучи беше леко пълен. Не беше дебел, но изглеждаше мек и отпуснат. Беше със скъпи дрехи, маникюр и обувки за хиляда долара. Вероятно се опитваше да гледа страшно, но приличаше по-скоро на голямо сърдито дете.

— Арни — каза Корсети на по-възрастния мъж.

Арни беше слаб и загорял. Имаше интелигентна физиономия, беше плешив и дрехите му стояха добре. Седеше мълчаливо и неподвижно, отпуснал дългите си пръсти на масата, като едва-едва потупваше върховете им един в друг.

— Юджин — отвърна той, с ударение на първата сричка.

— Първо искам да кажа нещо — започна Корсети. — Не съм ви вдигнал мерника. Няма да се опитвам да ви поставя натясно. Просто ми трябва информация по един друг случай.

— И си мислиш, че сме бюро „Справки“? — каза Брукс и се огледа с широка усмивка.

Никой не отговори на усмивката му. Адвокатът и Арни не откъсваха поглед от Корсети. Бодигардът гледаше право пред себе си.

— Знаем, че въртите бизнес с двама души, които се казват Лайънел Фарнсуърт и Ейприл Кайл — продължи Корсети. — Смятаме, че става въпрос за проституция. Но ние не сме от нравствения отдел. Не се интересуваме от проститутките.

— Защо смятате, че познаваме тези хора? — попита Брукс.

Арни му хвърли един поглед, но не каза нищо.

— Двамата с твой адвокат вече минахме през това — обясни Корсети. — Да не си губим времето.

Брукс погледна адвоката и той кимна.

— Какво ви интересува? — попита адвокатът.

— Те са замесени в друг случай на убийство — отвърна Корсети.

— Е, и? — попита Галвин.

— Ще ви бъдем много благодарни, ако ни кажете какво знаете за тях. Може би информацията ще ни помогне да разрешим случая с убийството.

— Нямаме нищо общо с никакво убийство — заяви Брукс.

Никой не му обърна внимание. Галвин и Фишър се спогледаха. Бодигардът продължаваше да гледа в празното пространство.

— Колко точно ще ни бъдете благодарни? — попита Галвин.

— Познаваме се, Арни — отвърна Корсети. — Всичко се връща.

Ако ми направиш услуга, ще ти бъда задължен.

— Той държи на думата си — каза Арни на Галвин.

Адвокатът кимна. После погледна към мен.

— Ами ти? — попита.

— Аз съм с Корсети — отвърнах.

Галвин се обърна към Корсети.

— Стабилен ли е?

— Да.

Галвин погледна Арни. Арни кимна. Галвин кимна в отговор.

— Двамата търсят пари — каза Арни.

— Ей! — обади се Брукс. — Защо изобщо казвате нещо на тези шибаняци?

Галвин се протегна през масата и леко потупа Брукс по ръката.

— Искат да основат верига от публични домове „Момичето мечта“ — продължи Арни. — В цялата страна. Твърдят, че вече имат по един дом в Бостън, Филадельфия и Ню Хейвън.

— Говорим за Фарнсуърт и Кайл, нали? — уточни Корсети.

— Аха.

— И търсят инвеститори? — попита Корсети.

Арни кимна.

— Как са стигнали до вас?

— Имаме общи познати — обясни Арни. — Една жена, която се казва Ътли. Управлява голям публичен дом в Ню Йорк.

— Тя ги е изпратила при вас, така ли? — попитах.

— Аха. Двамата казаха, че тя е партньор в бизнеса им. Затова се съгласихме да говорим с тях.

— И какво? — попита Корсети. — Ще инвестирате ли?

— Не.

— Защо?

— Говорих с Ътли — обясни Арни. — Тя ми каза, че изобщо не е знаела, че Фарнсфурт е замесен. Каза, че докато той участва, тя няма да има нищо общо с проекта.

— Има ли значение за вас кой е в бизнеса? — попитах.

— Не, стига първо те да си оправят нещата. Няма да инвестираме в семейни войни.

— Това ли им казахте в онзи ресторант на Спринт Стрийт?

— Аха — потвърди Арни. — Казахме им да се разберат кой е в бизнеса и кой не е. И после пак да ни се обадят.

— Те навиха ли се? — попита Корсети.

— Не изглеждаха доволни.

— Попитайте ме дали ни пука — предложи Брукс.

Никой не го попита нищо.

— Как ти се стори техният бизнес план? — обърнах се аз към Арни.

Той сви рамене.

— Планът не е лош. Верига от елитни публични домове в цялата страна. С първокласни проститутки, нали се сещате? От онези жени, които не работят само това. Домакини, стюардеси, студентки, учителки и други подобни. С плисирани поли и кашмирени пуловери. Никакво чукане в тоалетната и свирки на задната седалка на колата. Само секс в безопасна, приятна обстановка, с музикален фон на Джони Матис. Все едно чукаш учителката си от осми клас, нали разбирате?

— Говорихте ли с Ътли след това? — попитах.

— Все още не.

— Какво печелите вие от сделката? — попита Корсети.

— Петдесет процента.

— И участие в управлението?

— Никога не инвестираме много пари в нещо, ако не участваме в управлението на проекта.

— Те съгласиха ли се? — попитах.

— Той — да. За нея не съм сигурен — отвърна Арни. — И не знам какво мисли Ътли, ако изобщо все още участва.

— Смяташ, че вече не участва, така ли? — попитах.

— Нямам представа — каза Арни. — Стига нашият човек да е вътре, останалите не ни интересуват.

— Имаше ли някакви други проблеми? — попита Корсети.

Арни сви рамене.

— Трябва да се изчистят някои подробности. Да се купят имоти в съответните градове. Да се дадат подкупи на подходящите хора. Да се намерят източници на проститутки... Все пак среднестатистическата млада домакиня в предградията на Далас може би няма да иска да стане проститутка.

— Не мога да си представя — обадох се.

Арни пак сви рамене.

— Никога не инвестираме много пари в нещо, преди да си отговорим на всички въпроси.

— Така и трябва — одобри Корсети.

Патриша Ътли отвори вратата на апартамента си и попита:

— Откъде разбра къде живея?

— Нали съм детектив? — отвърнах. — Какво ти е на лицето?

Тя поклати глава, без да ми отговори, и ме заведе в хола. Лицето ѝ беше подуто и насинено.

— Някой те е ударил? — настоях. Тя отново поклати глава.

— Искаш ли кафе? Или нещо за пиене?

— Кафе — отвърнах.

Тя отиде в кухнята. По походката ѝ не можеше да се каже дали нещо я боли. Крачките ѝ бяха стабилни. Огледах стаята. Беше обзаведена скъпо и с вкус, макар и може би твърде безупречно планирана, което издаваше намесата на професионален декоратор. Но беше приятна. След малко Патриша Ътли се върна и ми подаде кафето в голяма бяла керамична чаша с нарисувана червена ябълка. После седна срещу мен на канапето. Както обикновено изглеждаше самоуверена и елегантна, въпреки че дойдох в ранния следобед, без да се обадя предварително. Гримът ѝ дискретно прикриваше синините на лицето, доколкото беше възможно.

— Не си дошъл за кафето, нали? — попита тя. — Какво искаш?

— Какво става между теб, Лайънел и Ейприл? — попитах.

Стана ми приятно, че се сетих да употребя предлога „между“ вместо някой друг, по-неподходящ. Спенсър частният детектив лингвист.

Патриша Ътли ме изгледа. Беше твърде умна, за да се преструва, че няма нищо. Знаеше, че съм научил нещо, иначе нямаше да задам този въпрос.

— След като говорих с теб последния път, ѝ се обадох — започна тя. — Попитах я за Лайънел и другите домове. Тя отрече всичко. Каза, че Лайънел се е опитал да се намеси в бизнеса, но тя му е отказала. След това той се опитал да я принуди със сила и затова тя наела теб. Каза ми, че ти си прекратил натиска върху Лайънел. Но си се

интересувал твърде много от бизнеса, така че се наложило да се откаже от услугите ти.

— Винаги съм искал да стана сводник — подхвърлих.

— И аз така си помислих. Отнесох се скептично към нея и когато ми го каза, веднага разбрах, че не е истина, следователно и другите неща вероятно не бяха истина. Притиснах я. Тя много се разстрои. Каза, че ми е благодарна за шанса да управлява къщата в Бостън. Каза, че вече няма нищо общо с Лайънел, и колкото повече я притисках, толкова повече се разстройваше. Накрая й казах: „Добре, да приемем, че Лайънел е останал в историята и в момента, както и в бъдеще, няма да е замесен в твой бизнес — и в моя.“ И тя се съгласи.

Светлината на залязващото слънце се отразяваше в един прозорец на сградата от другата страна на улицата и рисуваше малка дъга на стената зад Патриша Ътли. Тя, изглежда, не я забелязваше. Беше свела поглед към ръцете си, отпуснати в скута ѝ. Зачаках да продължи. Тя не каза нищо повече.

— И? — попитах след малко.

— Тя започна да ми разказва идеята си за „Момичето мечта“. Попита ме дали няма да искам да инвестирам в този проект.

— Ти искаш ли?

— Не. Тя ме увери, че няма да експлоатира съществуващия бизнес в Бостън или на друго място, но търси финансиране. И ме попита дали ако не искам да инвестирам, поне не познавам някой, който ще иска.

— Да ѝ даде пари, за да те конкурира? — уточних.

Патриша Ътли леко сви рамене.

— Не мисля, че това е сериозна заплаха — отвърна тя. — Звучи ми като момичешка фантазия. „Ще стана принцеса веднага щом намеря принц, който да ме направи такава.“

— Препоръча ли ѝ някого? — попитах.

— Не. Аз имам връзки в този град — хора, които разполагат с финансови ресурси. Но не исках да ги намесвам. Не исках да я изпращам при човек, който след това да съжaliaва, че е започнал бизнес с нея.

— Тя се разпада — казах аз.

— Да, пред очите ни — съгласи се Патриша Ътли. — Винаги съм имала по-специално отношение към нея, отчасти защото ти я изпрати

при мен, но...

Тя поклати глава.

— Последниците от живота, който е водила, започват да се проявяват.

— Твоят живот не те е съсипал — изтъкнах.

— Моят живот не е бил като нейния — отвърна Патриша Ътли.
— Честно казано, аз влязох в бизнеса, защото обичам секса и парите ми се струваха лесни. Освен това сравнително рано се озовах на мениджърско ниво.

— Където вече нямаше значение дали обичаш секса?

— Където вече можех да избирам с кого да правя секс и никога да не го смесвам с бизнеса — отвърна тя.

— В живота на Ейприл сексът се смесва с всичко останало.

— Твоята приятелка сигурно може да го обясни — каза Патриша Ътли. — Аз просто знам, че е така.

— Моята приятелка може да обясни всичко — похвалих се аз.

— Голям късмет имаш с нея — каза Патриша Ътли.

— Да, така е — съгласих се аз.

— Още кафе? — предложи тя.

— Не, благодаря. Отново замълчахме.

— Все някога ще стигнем до синините — обадох се аз.

Тя продължаваше да гледа в ръцете си. После бавно кимна. Аз чаках търпеливо.

— Дойдоха ми на гости — промълви тя, без да вдига очи, все едно говореше на себе си. — Един мъж на име Арни Фишър.

— Познаваш ли Фишър? — попитах аз.

— Знам кой е. Не се бяхме срещали. Той ми каза, че Ейприл и Лайънел искат пари за инвестиция от фамилията Денучи.

— Той ли каза името на фамилията?

— Не. Каза, че става въпрос за неговите хора, но аз знам кои са те.

Кимнах.

— Фишър ми разказа, че двамата са му съобщили, че аз съм третият партньор в проекта — продължи Патриша Ътли. — И че имам добра професионална биография в този бизнес. Казаха са му, че вече са отворили три къщи от веригата „Момичето мечта“.

Патриша Ътли тъжно поклати глава.

— Една в Бостън, една във Филаделфия и една в Ню Хейвън.

— Пълни аматьори — казах аз.

— Да. Представяш ли си да измамиш фамилията Денучи?

— И ти ги издаде? — попитах.

Тя вдигна очи и ми се усмихна, но без особено желание.

— Да. Казах му, че нямам нищо общо с „Момичето мечта“, че Ейприл е аматьорка, а Фарнсуърт е подъл и некомпетентен.

— Какво каза Фишър?

— Почти нищо. Изслуша ме. Кимна. Когато свърших, той ми благодари и каза, че винаги е на разположение да поговорим пак, ако имам желание.

— Ти имаше ли желание?

— Казах му, че винаги имам желание да говоря.

Облегнах се на стола и се загледах в дъгата на отсрещната стена. Докато слънцето залязваше, отражението беше променило мястото и формата си.

— След това двамата са обядвали в центъра с Арни и Брукс Денучи — казах аз. — Арни им е казал, че няма да инвестира пари, ако Лайънел е замесен. И ако ти не си.

Тя сви рамене.

— Тогава те са нахълтали тук, за да те убедят да участваш, скарали сте се и някой от двамата те е ударил — продължих аз.

— Ейприл — уточни Патриша Ътли. — Беше побесняла. Каза ми, че това е най-големият шанс в живота ѝ и тя няма да го изпусне. Говорихме дълго, но аз не отстъпвах. Те ме уверяваха, че ако се включа, всичко ще бъде без грешка — така се изрази Фарнсуърт, „без грешка“. Аз обаче им казах, че няма да се включа в никакъв случай, ако той участва. После се карахме още известно време и накрая аз им казах, че няма смисъл да спорим, и ги помолих да си тръгнат. Станах. Изпратих ги до вратата. И тогава Ейприл изведнъж започна да ме удря, без да каже нищо. Първо ми удари плесница, а после започна да ме бие с юмруци.

— Ти какво направи? — попитах.

— Отначало изпитах повече изумление, отколкото болка, вдигнах ръце да се защита и отстъпих. Но тя продължи да ме удря.

— А какво направи Фарнсуърт?

— Нищо — отвърна Патриша Ътли. — Останах с впечатление, че и той се стресна. Не ми изглежда като мъж, който може да се справи с физическо насилие.

— И после какво стана?

— Тя изведнъж спря, обърна се и си тръгна, а Фарнсуърт излезе след нея.

— И това беше краят?

— Не. След няколко часа ми се обади по телефона, за да се извини. Каза, че за момент си е изгубила ума, както понякога става между майка и дете. Каза, че съм била като майка за нея.

— Ти прие ли извинението? Патриша Ътли отново сви рамене.

— И друг път са ме удряли. Освен това аз още изпитвам чувства към Ейприл. Както и ти. Иначе нямаше да бъдеш тук.

Кимнах.

— Тя каза ли нещо друго?

— Каза, че ако искам да участвам в „Момичето мечта“, тя ще намери начин да ни отърве от Лайънел.

— А ти какво каза?

— Че се опитвам да измисля как да я спася, ако вече не е твърде късно.

— Мисля, че е твърде късно — отвърнах.

— Но не си сигурен. И аз не съм. Казах ѝ, че ако може да ми докаже убедително, че Лайънел наистина е излязъл от бизнеса и от живота ѝ, ще говорим пак.

— Сериозно ли ѝ го каза?

— По отношение на това, че ще говорим пак — отвърна Патриша Ътли. — Но не и за бизнеса.

— Обаждала ли се е после?

— Не.

Поех си въздух и го изпуснах продължително. Патриша Ътли се усмихна.

— Това прозвуча почти като въздишка — каза тя.

— Ако не бях толкова корав, наистина щях да въздъхна — отвърнах аз.

Беше доста приятно пролетно време, така че се върнах пеш до Уест Сайд, след като си тръгнах от дома на Патриша Ътли. Имах нужда от движение. От няколко дни не правех нищо друго, освен да седя, да гледам, да слушам и да кимам. Чувствах се като ръждясала манивела.

В парка имаше много кучета, от което се почувствах по-добре. Когато стигнах до сградата на Лайънел, Хоук го нямаше. Значи и Ейприл я нямаше. Помислих си да отида да притисна Лайънел, но се сетих, че ще имам проблеми с портиера, който вече знаеше, че съм измамник от Бостън, на когото не може да се вярва. Беше късно. Върнах се пеш през парка до хотела.

Когато се качих в стаята си, лампичката на телефонния секретар светеше. Хоук ми беше оставил съобщение на гласовата поща.

„Обадих се на мобилния ти телефон — гласеше то. — Но ти не вдигна. Реших, че не знаеш как да си прослушваш гласовата поща от него, така че не ти оставих съобщение. Ейприл излезе, качи се в колата си и пое на север, а аз я проследих. В момента карам след нея, южно от Хартфорд. Мисля, че се прибираме.“

Обадих се на мобилния телефон на Хоук.

— Да? — каза той.

— Продължавай да я следиш — казах. — Аз трябва да оправя още две-три неща тук, после ще се прибера с твоята кола и ще ти докарам нещата.

— Внимавай с колата — каза той.

— Ще се чуем — казах аз.

След като затворих телефона, си налях скоч със сода, отпих, погледнах през прозореца, изпуснах дълга и силна въздишка (макар и съвсем мъжествена) и разтърках врата си. На улицата под мен се виждаха коли — предимно таксите, — които бързаха към центъра, все едно наистина им беше важно да стигнат там. Погледах ги известно време, докато си пиех скоча.

Беше отличен момент да помисля отново с какво се занимавам. Мисленето не ми отне много време, защото нямах представа с какво всъщност се занимавам. Престъплението, което разследвах, беше убийството на Оли Демарс. Значи трябваше да се интересувам от него. Това и правех. Но истинската ми цел сякаш беше спасяването на Ейприл Кайл — за пореден път. Предполагам, че правех и това.

В едно бях сигурен — не напредвах особено в нито едно отношение.

Отидох до минибара за ново питие, после седнах с него на леглото и се обадох на Сюзън.

— Сам съм в хотелската си стая — оплаках се. — Пия скоч и въздишам тежко.

— Ще помогне ли секс по телефона? — попита тя.

— Вероятно.

— Добре — каза тя. — Радвам се, да бъда на услугите ви... всъщност кой се обажда, моля?

— А, чудесно — казах аз. — Играй си с мен и моето отчаяние.

— Ти никога не се отчайваш — отбеляза Сюзън.

— Досега — отвърнах.

— Разкажи ми — предложи тя.

Разказах ѝ. Сюзън ме изслуша мълчаливо, като от време на време окуражително възклицаваше.

— И така — завърших, — имам един въпрос, докторе. Какво става с Ейприл?

— Ще ти спестя предварителното извинение, че не съм преглеждала Ейприл, така че не съм в състояние да дам точна диагноза — каза Сюзън.

— Благодаря, че ми го спести — отвърнах.

— Но мога да направя логично предположение — продължи тя.

— Моля те — казах.

— Вероятно ще ми се наложи да използвам термина „амбивалентен“ — предупреди ме Сюзън. — Ще го понесеш ли?

— Ти си психоаналитичка — отвърнах. — Така си говориш.

— Добре — каза Сюзън. — Мога да предположа, и биографията ѝ го потвърждава, че тя изпитва дълбоко амбивалентни емоции по отношение на мъжете.

— Ето я думата — обадох се.

— Да — каза Сюън. — Нали те предупредих? Всичко, което е постигнала в живота си, е спечелено с помощта на мъже, които е прелъстила, включително и теб самия.

— „Прелъстила“ е метафорично казано, нали? — уточних.

— Да. Прелъстяването невинаги е сексуално. Но освен това мъжете са виновни и за всичко лошо, което ѝ се е случило в живота.

— В действителност ли?

— В това, което тя смята за действителност — отвърна Сюън.

— Начинът, по който хората възприемат света, невинаги съвпада с емпиричната реалност.

— Емпиричната реалност — повторих.

— Не забравяй за докторската степен от Харвард — каза Сюън.

— Тази идея с веригата „Момичето мечта“ например ми се струва идеална илюстрация на положението ѝ.

— За нея това е единственият начин да стане независима от мъжете — казах. — Но за да го направи, зависи от мъже.

— Прехвърлила се е от Лайънел на Оли, после на теб, а после пак на Лайънел. Предполагам, че и ти, а може би и Хоук седите на резервната скамейка в очакване на момента, в който обстоятелствата и собствената ѝ амбивалентна природа не я принудят да се откаже от Лайънел.

— И това ще се случи? — попитах.

— Трудно е да се предвиди със сигурност — отвърна Сюън. — Психоналитиците са най-добри впоследствие, когато трябва да се обясни случилото се.

— А можеш ли да направиш логично предположение? — настоях.

— Природата ѝ ще надделее — каза Сюън.

— Някаква идея как мога да я спася?

— Може би вече не може да бъде спасена — отвърна Сюън.

— Знам — казах аз.

— Този модел на поведение е вкореняван в душата ѝ цял живот.

— Психоналитиците не казват „душа“ — възразих.

— Не казвай на никого — отвърна Сюън. — Кога си идваш?

— Утре или вдругиден — обещах. — А какво стана със секса по телефона, който спомена?

— Все е по-добре от нищо — каза тя.

Бях на задната седалка на един кадилак с Арни Фишър, а колата бавно се движеше през Сентръл Парк. Между нас и шофьора имаше стъклена бариера. В парка имаше хора, които тичаха за здраве. Дърветата започваха да напълват. Следващата седмица започваше бейзболният сезон. Светът се съживяваше.

— Корсети ми каза, че искаш да поговорим на четири очи.

— Какво смяташ да правиш с Ейприл Кайл?

— Зависи — отвърна Арни.

— От какво?

— На първо място Брукс трябва да одобри всичко, което правя.

— Той или баща му?

— Баща му е в затвора — напомни Арни.

— Честно? — казах аз.

— Така че Брукс върти бизнеса.

— Да бе — възразих. — Брукс не може да завърти и пумпал, ако ще от това да зависи животът му.

— Честно? — каза Арни.

— Старият продължава да управлява всичко чрез теб — казах аз. Арни сви рамене.

— И какво, ако е така?

— Какво смяташ да правиш с Ейприл Кайл?

Арни се ухили.

— Доста си нахакан за провинциалист.

— Откакто спечелихме бейзболното първенство — обясних. — Все още ли се интересуваш от проекта „Момичето мечта“?

— А ти от какво се интересуваш?

— От Ейприл Кайл.

— Само това?

— Аха.

Арни бавно кимна.

— Корсети каза, че си стабилен. Не отвърнах нищо.

Арни продължи да кима на себе си. После заяви:
— Идеята ни харесва.
— Идеята за „Момичето мечта“? — Да.
— Дори след като ченгетата започнаха да се въртят около нея?
— Очакваме развитие в тази посока — отвърна Арни. — Това не е достатъчно сериозен проблем, че да провали целия проект.
— Тогава какъв е проблемът?
— Не сме доволни от екипа — отвърна Арни. — Момичето не изглежда толкова умно. А мъжът е мръсен пор.
— А, значи познаваш Лайънел — казах аз. Арни се ухили.
— Познавам много като него. Надали са и наполовина толкова умни, колкото си мислят. Думата им не струва нищо. Когато стане напечено, ще те продадат за една бира.
— Можем да работим с другата жена — продължи той. — Но тя не участва.
— Защо просто не вземете идеята и не го направите сами? — предложих.
— Можем — отвърна Арни. — Но работата е там, че ние по принцип не се занимаваме с проституция. Дайън не одобрява този бизнес. Но проектът ни пада от небето. Така че все още мислим. Ако започнем, ще трябва да започнем от нула. А имаме по-добри неща, с които да се захванем.
— Как изобщо се свързаха с вас?
Арни се усмихна.
— Чрез Брукс.
— Ясно — отвърнах. — А той откъде ги познава?
— Познава Фарнсуърт от „Алънуд“.
— Брукс е бил в затвора?
— Ако може да се каже така — отвърна Арни. — Лежа шест месеца и гледа телевизия.
— Значи Брукс харесва идеята?
— Брукс иска да стане играч.
— Гените сякаш отслабват, нали? — отвърнах. — С всяко следващо поколение.
— Той не е Дайън — отвърна Арни. — Но е синът на Дайън. Така че се грижим за него.
— Значи няма значение дали на него му харесва проекта?

— Не особено — каза Арни.

— И ако Патриша Ътли не участва, няма да стане?

— Може би ще се съгласим, ако някой от нашите хора го управлява — отвърна Арни.

Кимнах и попитах:

— Имате ли хора, които разбират от проституция?

— Мацката и Лайънел могат да отговарят за това — обясни Арни. — Нашият човек ще отговаря за финансите.

— Какво се разбрахте последно с тях двамата?

— Те ще ни се обадят — отвърна той. — Защо се интересуваш от Ейприл Кайл?

— Опитвам се да я спася — обясних.

— От какво?

— Не знам — признах.

Когато се върнах в хотела, на гласовата ми поща беше оставено твърде лаконично съобщение:

„Корсети. Чакам те при Фарнсуърт.“

Реших, че мога да отида пеша по-бързо, отколкото с такси. Когато излязох на „Сентръл Парк Уест“, видях полицейски коли — общо пет-шест, включително и комбито на съдебния лекар. Пред кооперацията стояха няколко униформени ченгета и строго гледаха минавачите. Портиерът се мотаеше на входа, обзет от териториална нерешителност.

— Детектив Корсети ми каза да дойда — обърнах се към един як униформен полицаи, който стоеше до входа.

— Така ли? Как се казваш? — попита той.

— Спенсър.

— За какво иска да те види?

— Не уточни.

Полицаят изглеждаше раздразнен от този факт. Обърна се, отвори малката месингова вратичка и извади домофона. Погледна го, после се обърна към портиера.

— Ей ти — нареди. — Набери номера на апартамента, попитай за Корсети и го повикай на телефона.

— Дадено — отвърна портиерът и го направи.

— Обажда се детектив Фланаган. От входа. Тук има един тип...

— Полицаят ме погледна. — Как каза, че ти е името?

— Спенсър.

— Спенсър — повтори полицаят по телефона. — Добре, детектив.

Той върна телефона на портиера и се обърна към мен:

— Влизай.

Звучеше така, все едно не му се искаше да го каже.

Когато слязох от асансьора, в коридора пред апартамента на Фарнсуърт имаше още двама униформени полицаи.

— Корсети? — попитах.

— Ти ли си Спенсър?

— Аха.

Единият полицаи кимна към вратата на апартамента и аз влязох вътре.

Наоколо работеха криминалисти, а няколко детективи стояха до стените с бележници в ръка. Единият беше Корсети. На пода между тях беше проснато тяло, а до него беше приклепнал някакъв специалист и го изследваше.

— Фарнсуърт? — попитах.

— Най-вероятно — отвърна Корсети. — Нали ти го познаваш, погледаш.

Приблжих трупа и го погледнах. Не беше убит скоро.

— Да — казах. — Това е Фарнсуърт.

— Чистачката идва веднъж в седмицата — обясни Корсети. — Тази сутрин дошла и го намерила.

— Кога е убит? — попитах.

Корсети хвърли поглед в бележника си.

— По някое време вчера. С малокалибрено оръжие. С няколко изстрела. Ще разберем точно с колко след аутопсията. Не намерихме гилзи.

— Значи сигурно е револвер — предположих.

— Или голям чистник — каза Корсети.

— Хладнокръвен стрелец и чистник — уточних аз. — За да стреля няколко пъти в жилищна сграда и после да се забави, докато събере гилзите.

— Очевидно е успял — отвърна Корсети.

— И ти си прав — съгласих се.

— Знаеш ли нещо за това? — попита Корсети.

— Не.

— Къде е малката ти приятелка?

— Ейприл? Не знам.

Технически погледнато, не лъжех. Наистина не знаех със сигурност къде се намираше тя в момента. Корсети кимна.

— А Патриша Ътли?

— Еха — възкликнах. — Помниш и нея?

— Естествено, че я помня. Как мислиш, че съм станал детектив?

— Честно казано, и аз това се питах — отвърнах.

— Според теб има ли някаква причина да смятаме, че тя е застреляла Лайънел?

— Не знам нищо повече от теб — отговорих. — В този проект има някакъв конфликт с фамилията Денучи. Но не и нещо, което да я накара да го убие.

— Разкажи ми го пак отначало — каза Корсети.

Така и направих, включително и за това как Ейприл беше ударила Патриша Ътли.

— Може да не е била Ейприл — каза Корсети. — Може би Фарнсуърт е пребил Патриша Ътли. И тя му го е върнала.

— Не ми се струва в неговия стил — отвърнах. Корсети кимна.

— Освен това е било малокалибрено оръжие — добави той. — Дамско.

— Да бе, да — казах аз. — И двамата знаем, че повечето хора използват каквото оръжие им попадне, а не най-подходящото.

— Просто си го помислих — отвърна Корсети. — А някой от фамилията Денучи?

— По-скоро не — казах аз. — От разговора с Арни Фишър останах с впечатлението, че ще се заемат с проекта при техните условия или изобщо няма да го направят, но не им пука особено какво ще стане.

— Поне така ти е казал Арни.

— А аз съм доста наивен — отвърнах.

— Всички сме такива — съгласи се Корсети.

— Лайънел е пуснал убиеца да влезе, така ли? — попитах.

— Така изглежда — отвърна Корсети. — Няма следи от влизане с взлом. Нито от някакъв социален контакт — използвани чаши или нещо подобно. Леглото е било оправено. Чистачката каза, че Лайънел обикновено го оставя неоправено в деня, в който идва, така че да смени чаршафите и да го оправи.

— Значи последната нощ не е спал в леглото си — казах аз.

Корсети кимна, загледан в трупа.

— Като гледам, май последната нощ е бил на пода — каза той. — Ако попаднеш на Ейприл, обади ми се.

— Дадено — отвърнах аз.

Прибрах се от Ню Йорк към два следобед. Известно време постоях неподвижно, за да се порадвам на дома си. На тишината. На липсата на излишни вещи. На чувството, че всичко тук е мое.

Погледнах снимката на Сюзън, която стоеше на камината. Днес до пет имаше пациенти. След това водеше някакъв семинар в Харвард. Но утре щеше да бъде моя.

Отидох в спалнята и разопаковах багажа си. В три без петнайсет се появи Хоук, двамата седнахме в кухнята и аз отворих по една бира.

— Къде е Ейприл? — попитах.

— В къщата — отвърна Хоук. — Минах оттам, за да ѝ се обадя. Да проверя дали всичко е наред.

— Наред ли е всичко?

— О, да — каза той.

Замълчахме. Лицето на Хоук не издаваше нищо. Но определено имаше нещо.

— Какво има? — попитах.

— Мисля, че тя има нов мъж в живота си — каза Хоук.

— Кой?

Той внимателно разгледа етикета на бирената бутилка.

— Как така правят белгийска бира в Денвър? — попита.

— Нищо не е такова, каквото изглежда — отвърнах. — Кой е новият мъж?

Хоук се усмихна. В усмивката му винаги имаше нещо слънчево. Появяваше се внезапно и изчезваше също толкова бързо, но изглеждаше съвсем искрена.

— Аз — каза Хоук. Помълчах малко, после казах:

— Боже господи.

— Аха — съгласи се той. — Каза, че я привличам още от деня, в който ме е видяла за пръв път.

— Сигурно всички се чувстват така — вметнах.

— Много ясно — каза Хоук. — Каза още, че се опитала да не се поддава на чувствата си, но не можела да им устои. После ми предложи сношение.

Не коментирах.

— Казах й, че в четвъртък гледам да не правя такива неща — продължи Хоук. — За да си почина за уикенда.

— Тя как го прие?

— Това малко я разтърси — отвърна Хоук. — Но не се отказа, а настоя: „Добре, нека утре да вечеряме заедно.“

— Какво иска? — попитах.

— Намекваш, че не изпитва искрени чувства към мен? — учуди се Хоук.

— Може и да го казва искрено, но отдавна не го е правила от любов.

— Сигурно отдавна не познава мъж като мен — предположи Хоук. — Каза ми също, че има една мечта и че иска да я сподели с мъж като мен — достатъчно силен, за да вярва в мечтите и за да ги осъществи.

— Аха — съгласих се аз. — Ти си точно такъв.

— После ми разказа за „Момичето мечта“, все едно никога не съм чувал за това, и как всички се опитвали да й попречат и непрекъснато я предавали, но тя нямало да се откаже и трябвало само да бъдем щастливи заедно и да се подкрепяме.

— А спомена ли нещо за мен? — попитах.

— Да — отвърна Хоук.

— Че вече обича теб повече от мен?

— Ами не го каза с тези думи, но останах с такова впечатление — отвърна Хоук.

— Как по-точно?

— Помоли ме да те убия — отвърна Хоук.

Отпих от бирата си.

— Ето какво иска — въздъхнах.

— Така изглежда — съгласи се Хоук. — Плюс това, естествено, е влюбена в мен.

— Обясни ли ти защо иска да ме убиеш?

— Каза, че не я оставяш на мира. Че се опитваш да я контролираш, както го е правил баща й, че не й даваш да порасне и да

осъществи мечтата си.

— Дявол да го вземе — казах. — Аз пък си мислех, че така я възпитавам.

— Не е лесно да бъдеш баща — каза Хоук.

— И какво, ти нави ли се? — попитах.

— Казах й, че ще го обсъдим на вечеря.

— Значи още не си решил? — настоях.

— Всъщност вече съм решил — отвърна Хоук. — Не мога да те убия. Няма да остане никой, който да ме търпи.

— И това е вярно — съгласих се аз.

Двамата с Хоук седяхме в колата му на половин пресечка от къщата на Ейприл и наблюдавахме входа.

— Говори ли със Сюзън за Ейприл? — попита Хоук.

— Не.

— Мислиш ли да говориш със Сюзън за Ейприл? — попита той.

— Не.

— Тя разбира от такива неща — настоя Хоук.

— Така е.

— Но?

— Но след като Ейприл е решила да ме убие, обективната преценка на Сюзън ще бъде затруднена — отвърнах. — Компетентността ѝ ще бъде без значение.

— За разлика от теб и мен — изтъкна Хоук.

— Ние сме свикнали хората да решават да ни убият.

— И да не успяват — напомни Хоук.

— Засега.

Хоук обърна глава и ме погледна.

— Днес си в страхотно настроение.

Свих рамене.

— Предполагам, че не можем просто да я изпреварим, като я убием първи — предположи той. — Преди да е намерила някой, който да се съгласи.

— Не — отвърнах.

— Добре — каза Хоук. — Значи ще изчакаме. И когато тя намери някой, който да се съгласи, ще убием него.

Кимнах. Седяхме и гледахме входа. Пролетта най-сетне беше дошла в Бостън. Снегът почти се беше разтопил. По напъпилите клони на дърветата подскачаха птички. Чувствах се добре с лекото си яке.

— Ти направи каквото можа — каза Хоук, без да ме поглежда.

Кимнах.

— Баща ѝ я изритал от къщи преди двацет години — продължи той.

Отново кимнах.

— И я нарекъл „уличница“ — добавих.

— Оттогава тя се опитва да заслужи това определение — каза Хоук, — което затруднява спасението на душата ѝ.

— Така е.

По алеята, която минаваше по средата на авенюто, вървеше млада жена с джинси и червено вълнено яке, която разхождаше четири малки кученца на каишки.

— После я хванали сводниците — продължи Хоук, — но ти я измъкна от тях.

— За да я изпратя при мадам.

— Елитна мадам, която да се грижи за нея — уточни Хоук.

Кимнах.

— Какъв друг избор си имал? — попита той. — Тя нямаше да се прибере вкъщи. Нито в приют. Какво можеше да направиш, да я осиновиш ли?

Поклатих глава.

— Направил си всичко възможно — настоя Хоук.

Не отговорих. По алеята към къщата завиха двама добре облечени мъже. Погледнах си часовника. Беше 11:15 ч. сутринта.

— Ейприл е живяла добре при Патриша Ътли — продължи Хоук. — Но е избягала.

— Мислела си е, че е влюбена — отвърнах аз. Хоук кимна.

— Но е попаднала в нещо като сексуално робство. Така че ти пак я измъкна от това.

— Клубовете „Краун Принс“ — казах аз. — Сигурно оттам е взела идеята за „Момичето мечта“.

— Защото там е било толкова забавно, че е останала с добри спомени — уточни Хоук.

Продължавах да гледам младата жена, която разхождаше четирите кученца. Трите се дърпаха с всички сили и опъваха каишките. Четвъртото, което беше дакел, не се отделяше от краката ѝ.

— Не можеш да я спасиш — настоя Хоук. — Твърде дълго е била в калта. Твърде рано е паднала в нея.

— Знам — отвърнах.

— Сигурно тя е убила Оли Демарс. Точно затова Оли е оставил отключено и е направил така, че да останат сами. Защото е смятал, че ще правят секс...

— Знам.

— Почти е сигурно, че тя е убила и Лайънел в Ню Йорк — продължи Хоук. — Никой друг няма причина да го прави.

— Знам.

Слънцето беше почти над главите ни. В колата беше топло. Двигателят беше спрял, а прозорците бяха отворени. По обяд нямаше много движение. В колата появаше ветрец, изпълнен с пролетни обещания.

— Тогава защо не я оставиш на Белсън? — попита Хоук. — Нека двамата с Корсети да се оправят.

Не отговорих.

— Добре — каза Хоук. — Ако това не ти харесва, имам друго предложение. Защо не отидеш при нея и не се опиташ да я спасиш за пореден път? Така че да има шанс да те застреля лично?

— Да, мислех си по-скоро за нещо такова — отвърнах аз.

Двамата с Ейприл отново седяхме в апартамента ѝ на последния етаж на къщата. Тя изглеждаше също толкова добре, колкото в онзи зимен ден, когато за пръв път дойде в офиса ми. Дори с джинси и бяла тениска изглеждаше елегантна, а в лицето ѝ имаше малко повече зрялост отпреди.

— Не знам какво имаме да си кажем — каза тя.

— Има много неща, които не знам — отвърнах. — А има някои неща, които вероятно никога няма да науча. Откакто започнахме, всички ме лъжат. Но ето какво е станало според мен.

— За какво говориш? — попита Ейприл.

— Предполагам, че е започнало чисто. Мисис Ътли ти е поверила един от домовете си. Вероятно е било най-вече за да провери как ще потръгне работата. Но ти вече си била влюбена в Лайънел Фарнсуърт, така че нещата бързо са тръгнали на зло.

— Това е абсурдно — заяви Ейприл.

Тя седеше на канапето, подпъхнала босите си крака под себе си, и изглеждаше надменна и спокойна.

— Не знам кога точно и кой се е сетил, но в някакъв момент се е родила идеята за „Момичето мечта“ и двамата с Лайънел сте започнали да източвате пари.

— Пил ли си нещо? — попита Ейприл.

— Недостатъчно — отвърнах. — А след това, по някакъв начин, не знам как точно, ти си разбрала, че Лайънел е замесен в подобни схеми и с други жени — във Филадельфия и в Ню Хейвън. И си развалила сделката. Лайънел се е ядосал, така че е потърсил стария си другар от затвора Оли Демарс, за да те подтикне да размислиш. Тогава ти ме нае да го спра. И аз го направих. Но така ти остана без друг мъж в живота си освен мен. А аз не съм подходящ за романтична връзка.

Ейприл дори не си направи труда да отговори. Само тъжно поклати глава.

— Така че си се хванала с Оли. И Оли достатъчно е навлязъл в бизнеса тук, така че да се сети да вземе няколко от касетите със записи от охранителните камери. Тъй като Оли си е Оли, той сигурно ги е гледал за кеф, но и е осъзнал практическото им приложение — за изнудване. Предполагам, че те е заплашил да извади клиентите на светло, за да се намърда в твоя бизнес.

Ейприл беше започнала да редува последователни изражения на презрение и дистанцираност. В момента пробваше второто и гледаше някъде над рамото ми, навън през прозореца.

— Ти си била наясно, че няма да го убия, ако ме накараш — продължих. — Но си знаела, че ако пак ме помолиш да го разкарам, той ще се раздрънка, а аз ще науча прекалено много подробности от общата картина.

Тя продължи да гледа през прозореца.

— Така че ти си го убила — казах аз.

Ейприл вероятно се беше подготвила за този момент, защото беше ясно накъде отива разговорът. Бавно се обърна към мен и очите ѝ се разшириха.

— Боже господи — каза тя.

— Но така си се озовала отново на стартовата линия — продължих. — С неосъществена мечта и без мъж, който да ти помогне. Така че си възстановила отношенията си с Лайънел.

— Това е абсурдно — каза тя. — Има ли още много?

— Почти свърших — отвърнах. — Двамата с Лайънел сте се справяли доста добре. Но в един момент ти си привлякла мисис Ътли — предполагам, защото си имала нужда от подкрепа, или заради парите ѝ — без да ѝ кажеш за Лайънел. Той сигурно ти е обещал, че се опитва да се отърве от другите момичета в другите домове, така че да останете само двамата. Затова ти не си казала и на него за мисис Ътли. Смятала си да се освободиш от нея, след като нещата потръгнат.

Ейприл мълчеше и се опитваше да изглежда развеселена.

— Но фамилията Денучи извади всичко наяве. Направили подробно проучване. Разбрали, че мисис Ътли няма да участва в проекта, ако Лайънел е замесен в него. Така че са отказали да инвестират. Дори след като си я ударила, мисис Ътли не се е съгласила. Още по-лошото е, че Денучи са искали да контролират проекта и аз предполагам, че Лайънел се е навил на този вариант. Така че твоята

мечта попаднала в ръцете на мъже. Умни, лоши мъже. Ти си разбрала, че ако се намесят, с теб е свършено. Цялата ти мечта отива по дяволите. Така че си отишла да разубедиш Лайънел. Но не си успяла. Може би сте се скарали. Може би си изгубила контрол. Може би той те е заплашил. И ти си го застреляла на място.

— Ти си луд — заяви Ейприл.

Тя се изправи, отиде до прозореца до старинното писалище и погледна навън.

— Освен това обаче си имала още един проблем. С мен. Било е грешка да се обърнеш към мен. Аз постоянно се опитвах да те спася и така все повече размътвах водата. Пъхах си носа навсякъде, опитвах се да променя нещо. Не исках да оставя нещата така. И колкото повече се опитвах да те спася, толкова повече обърквах всичко.

Ейприл се обърна и седна зад малкото писалище, с лице към мен.

— И така, ти си се прибрала от Ню Йорк. Сделката с Денучи се е провалила. Не е останал никой, който да ти помогне. В живота ти не е останал друг мъж освен мен, а ти за нищо на света не си ме искала в живота си. Може би си искала да се сдобриш с Патриша Ътли. Може би си можела да намериш някой друг, който да ти помогне. Но първо е трябвало да ме изхвърлиш от живота си.

Ейприл завъртя очи и погледна към тавана. Примирение.

— Така че си помолила Хоук да ме убие.

Тя подскочи като ужилена и очите ѝ се откъснаха от тавана. Вторачи се право в мен. Аз отвърнах на погледа ѝ. Нейният поглед се беше променил. Която и да беше тя, вече не беше Ейприл.

— Той ли ти каза? — попита тя.

Сякаш не отричаше. Просто звучеше изненадана, че Хоук я е издал.

— Каза ми, че си му предложила нещо специално, за да го убедиш — отвърнах.

Ейприл бавно кимна. После отвори средното чекмедже на бюрото си и извади оттам един револвер 22-ри калибър. Приличаше на колт. Тя го насочи към мен.

— Когато всичко друго се провали... — започнах.

— Копеле — прекъсна ме тя. — Мръсно копеле. Не искаше да спреш, нали?

— Не — отвърнах.

— И защо?

— Защото исках да те спася — отговорих.

Ейприл се засмя, макар че нямаше нищо смешно.

— От проваления ми живот? — попита тя.

— Не постигнах голям успех — признах.

— Аз точно това исках. Това беше моята свобода. Моят шанс в живота. Пари. Власт. Свобода от мъжете.

— Хубава мисъл — отвърнах.

— Все още мога да успея.

Поклатих глава.

— Не. Вече си повредена.

— Повредена съм от мъжете — каза тя. — Това беше моят шанс да се отърва от вас, копелета такива.

— Но нямаше как да го направиш без мъже. Всичко, което си постигнала, дължиш на секса с мъже. Не можеш да се справиш сама.

— Мога. Мога да те убия. Мога да се върна в Ню Йорк. Мога да се сдобря с мисис Ътли. Мога да се справя.

Поклатих глава.

— Не знам дали наистина можеш да ме убиеш — отвърнах. — Ако го направиш, Хоук ще убие теб. А ако не ме убиеш и се върнеш в Ню Йорк, и мисис Ътли повярва на твоята версия, в което се съмнявам, ще продължаваш да носиш товара на миналото си. Ще се наложи да намериш нов Лайънел или нов Оли. Предполагам, че ще се обърнеш към Брукс Денучи.

Ейприл вдигна револвера и го насочи към мен. Не направих нищо.

— Да ви го начукам на всичките — каза тя, пхна револвера в устата си и натисна спусъка.

Тялото ѝ отскочи първо назад, после напред, както беше станало с Оли. После тя рухна върху малкото писалище и замря. Отидох да ѝ проверя пулса. Беше слаб. Куршумът не беше излязъл от главата ѝ, значи беше рикоширал вътре. Нямаше смисъл да викам линейка. Тя вече беше мъртва според всички показатели, които имаха значение. Стоях до нея, притиснал ръка към гърлото ѝ, докато не усетих как пулсът ѝ се поколебава и спира. После останах още малко. В стаята беше нетърпимо тихо. Чувах собственото си дишане. Накрая я погалих

по врата, обърнах се, излязох от стаята, слязох по стълбите и затворих вратата на къщата зад гърба си.

Когато стигнах до колата на Хоук, посочих към багажника. Той го отвори отвътре. Съблякох си якето, свалих си бронираната жилетка, хвърлих я в багажника, затворих и влязох в колата.

— Мъртва ли е? — попита Хоук. — Да.

— Ти направи каквото можа — каза той.

— Не беше достатъчно — възразих аз.

— Понякога не е — съгласи се Хоук.

Издание:

Робърт Паркър. Момиче за сто долара

Обсидиан, София, 2007

Американска. Първо издание

Превод Богдан Русев

Редактор Матуша Бенатова

Худ. оформление Николай Пекарев

Техн. редактор Людмил Томов

Коректор Петя Калевска

Формат 84×108/32. Печатни коли 16. Цена 10 лв.

Печат и подвързия: „Инвестпрес“ АД, София

ISBN: 978-954-769-156-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.